

Ο ΖΟΡΡΟ & Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

Πρωτότυπη ελληνική
νουβέλλα εμπνευσμένη
από τον χαρακτήρα Zorro
του Jonhston Mc Culley

Ο ΖΟΡΡΟ ΣΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Ο ΖΟΡΡΟ¹, είναι πνευματικό δημιούργημα του Αμερικανού συγγραφέα λαϊκών αναγνωσμάτων Jonhston Mc Culley². Η πρώτη νουβέλα με ήρωα τον Ζορρό που έγραψε ο Μακ Κάλλεϋ και με τίτλο “The Curse of Capistrano” δημοσιεύτηκε σε πέντε συνέχειες στο εβδομαδιαίο περιοδικό “πολτού” το “All-Story Weekly” (9 Αυγούστου 1919) και αναδημοσιεύτηκε το 1924 με τον τίτλο “The Mark of Zorro”.

Με τον νέο αυτόν τίτλο αξιοποιήθηκε επικοινωνιακά η επανέκδοσή της νουβέλας, αφού ο Ντάγκλας Φέρμπανκς είχε κάνει γνωστό και δημοφιλές το όνομα του ισπανό-θρεμμένου ιδαλγού της Άλτα Καλιφόρνια με την ομότιπλη κινηματογραφική ταινία το 1920, της οποίας το σενάριο είχε μεταφέρει στην οθόνη την “Κατάρα του Καπιστράνο”.

Τόπος και χρόνος δράσης η Άλτα (Άνω) Καλιφόρνια στην περίοδο της μεξικανικής επικυριαρχίας της, δηλαδή μεταξύ 1823-1846. Ίσως, να μην υπήρχε πρόθεση να συνεχιστούν οι περιπέτειες του Ζορρό μετά τον “Καπιστράνο”, επειδή στο τέλος του μυθιστορήματος ο ήρωας παντρεύεται, αποκαλύπτεται και δηλώνει πως η δράση του Ζορρό αναστέλλεται οριστικά. Γεγονότα και δηλώσεις που αναιρούνται από την επόμενη κιόλας δημοσιευμένη νουβέλα, χωρίς ιδιαίτερες εξηγήσεις.

Από τότε έως και το 1958 δημοσιεύτηκαν 58 ιστορίες του Μακ Κάλλεϋ με ήρωα τον Ζορρό και μία ακόμα μετά τον θάνατο του συγγραφέα.

Τις περισσότερες από αυτές τις περιπέτειες τις αναδημοσίευσαν τα σχετικά λαϊκά περιοδικά σε ολόκληρο τον κόσμο είτε ως αυθεντικές μεταφράσεις, είτε ως διασκευές (στις οποίες συμπεριλαμβάνονται και οι διασκευές τους σε κόμικς).

Ο ευπατρίδης δον Ντιέγο Βέγκα, που, σαν απόλεμος και μαλθακός γόνος πλούσιας οικογένειας, έκρυβε με επιμέλεια τον μασκοφόρο εκδικητή της κάθε παρανομίας και αδικίας στο Πουέμπλο της “Βασίλισσας των Τριών Αγγέλων” (το σημερινό Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας) δεν είναι καθαρά πρωτότυπη ιδέα του Μακ Κάλλεϋ. Έχει δανειστεί παρόμοια στοιχεία κρυφής ταυτότητας από τον αγγλικό λαϊκό θρύλο του Ρομπέν των Δασών, από άλλους λιγότερο γνωστούς πραγματικούς ή φανταστικούς υπερασπιστές λαϊκών αγώνων, μα ιδιαίτερα από το μυθιστόρημα περιπέτειας της βαρόνης Emma Orczy (Όρτσι) με ήρωα τον Scarlet Pimpernel (1905).

(συνεχίζεται στη σελίδα 67)

---

1 Ζορρο, που στα ισπανικά πάει να πει “Αλεπού”, με τη μεξικάνικη προφορά της λέξης ακούγεται σαν “Σόρ-ρο”, αλλά έχει επικρατήσει η προφορά “Ζορρό”. Ο δημιουργός του fiction αυτού χαρακτήρα, τον ονομάτισε έτσι, όχι γιατί είχε κάποιο εξωτερικό γνώρισμα της αλεπούς στα χαρακτηριστικά του, αλλά για την πονηριά του, συμπεριφορά που διακρίνει το άγριο αυτό θηλαστικό, αλλά και γιατί έβγαине για “κυνήγι”, συνήθως, στο σκοτάδι της νύχτας, όπως και η αλεπού.

2 Ο Αμερικανός Johnston McCulley (1883-1957) υπήρξε ένας από τους πιο γνωστούς συγγραφείς της Λαϊκής Λογοτεχνίας, χάριν κυρίως του μασκοφόρου χαρακτήρα “Ζορρό”. Ωστόσο, πριν από τον Ζορρό, αλλά και ενόσω τον έγραφε, δημιούργησε και άλλους χαρακτήρες γνωστούς στους φίλους του Pulp Fiction, όπως τον “Κόκκινο Παλιάτσο”, το “Πράσινο Φάντασμα” και τον “Θαμπουγουέι Θαμ”. Έγραψε επίσης, πολλά σύντομα διηγήματα διαφόρων ειδών, συμμετείχε και στο συγγραφικό τιμ των περιπετειών του ντετέκτιβ Νικ Κάρτερ. Το γράψιμό του χαρακτηρίζεται για το έξυπνο χιούμορ με το οποίο έχει προικίσει τους ήρωές του.

Ο ΖΟΡΡΟ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

Νουβέλα περιπέτειας βασισμένη στον χαρακτήρα
«ΖΟΡΡΟ» του JOHNSTON McCULLLEY

Ο χάρτης ενός αμύθητου θησαυρού και οι προσπάθειες ανακάλυψης του χαμένου αρχαίου ναού, στον οποίο φυλάσσεται, μπλέκουν τον Ζορρό, έναν ατρόμητο Έλληνα αρχαιοδίφη και μια αδίστακτη συμμορία με μυστηριώδη αρχηγό σε απίστευτη περιπέτεια γεμάτη ίντριγκα και ανατροπές στα βουνά και στα απέραντα λιβάδια της Άλτα Καλιφόρνια. Η παρουσία της Κοντσίτα, της πανέμορφης νεαρής Μεξικάνας, περιπλέκει ακόμα περισσότερο την κατάσταση, καθώς ο Έλληνας και ο λεπτεπίλεπτος ιδαλγός Ντιέγο Βέγα -το δημόσιο alter ego του Ζορρό-ανταγωνίζονται σιωπηλά να κατακτήσουν την καρδιά της.

Ο ΑΜΥΘΗΤΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΙΧΕ νυχτώσει πια για τα καλά πάνω από την επαρχία της Άλτα Καλιφόρνια, όταν ένας καβαλάρης πήδησε από το άλογό του μπροστά στο κυβερνητικό μέγαρο στην κεντρική πλατεία του Μοντερέυ.

Οι διαβάτες στο κάγιο (φαρδύς δρόμος) και στην πλατεία ήταν ελάχιστοι αυτή την ώρα και η άφιξη του καβαλάρη δεν τράβηξε την προσοχή παρά μόνο του φρουρού. Αυτός, στεκόταν μπροστά στη μεγάλη πόρτα του μεγάρου και μόλις τον είδε του φώναζε προτείνοντας το όπλο του.

Ο ξένος συνέχισε να ανεβαίνει τρέχοντας δυο-δυο τα σκαλοπάτια αδιαφορώντας.

—Άλτο, όμπρε! Κιέν ες ουστέ; -Τις εί;

Ο ξένος ανέβηκε τα υπόλοιπα σκαλοπάτια, χωρίς να κοντοσταθεί καθόλου και χωρίς να δώσει σημασία στο προτεταμένο όπλο του φρουρού.

—Άλτο! φώναζε ξανά βραχνά ο φρουρός. Η φωνή του ήταν επιτακτική.

Ο ξένος σταμάτησε μπροστά στον φρουρό και είπε ήρεμα και γοργά με τόνο που έδειχνε, πως ξέρει να δίνει διαταγές:

—Ειδοποίησε την Εξοχότητά του, τον κυβερνήτη Αλφόνσο Μορές, ότι κάποιος από το Μεξικό θέλει να τον δει!

—Η Εξοχότητά του δεν δέχεται «κάποιους»! γρύλισε ο φρουρός. Δέχεται μόνον ανθρώπους με όνομα! Κι αυτούς, όχι με οποιοδήποτε όνομα!

Ο ξένος έδειξε σημάδια ανυπομονησίας και τα μάτια του σπίθισαν μέσα στα σκοτάδια, που με δυσκολία τα έσπαζαν κάπως τα φανάρια λαδιού με τα οποία φωτιζόταν αμυδρά η πλατεία. Η φωνή του, όμως δεν έχασε την ηρεμία της:

—Ειδοποίησε την Εξοχότητά του, ότι κάποιος από το Μεξικό θέλει να τον δει! επανέλαβε. Δεν θα σε συμβούλευα καθόλου να με καθυστερήσεις περισσότερο! Μπορεί να βρεις άσχημα τον μπελά σου!

Ο φρουρός άνοιξε το στόμα του να πει κάτι όχι και τόσο ευγενικό, μα μετάνιωσε φαίνεται, γιατί το έκλεισε πάλι χωρίς να πει τίποτα και τράβηξε το κορδόνι που κρεμόταν δίπλα στην πόρτα.

Ένα ηχηρό κουδούνισμα αντήχησε κάπου μέσα στο κτίριο και, δυο στιγμές αργότερα ο αξιωματικός υπηρεσίας πρόβαλε στο άνοιγμα της πόρτας. Κοίταξε ερωτηματικά τον φρουρό και έπειτα έστρεψε την προσοχή του στον ξένο.

—Ο Σενιόρ, είπε ο φρουρός, θέλει να δει την Εξοχότητά του. Λέει, πως έρχεται από το Μεξικό, μα δεν θέλει να πει το όνομά του...

—Και πώς είχες την αυθάδεια να με ενοχλήσεις με ένα τέτοιο ζήτημα την ώρα που γευματίζω; βρυχήθηκε ο αξιωματικός. Οι διαταγές σου είναι να απομακρύνεις αμέσως τους επισκέπτες που δεν ανακοινώνουν το όνομά τους! Έπρεπε να τον διώξ..

—Μια στιγμή, Σενιόρ! Τον διέκοψε ο ξένος με την ίδια πάντα ηρεμία. Τα πολλά λόγια είναι περιττά και καμιά φορά επικίνδυνα! Ειδοποιείστε την Εξοχότητά του, ότι έρχομαι εκ μέρους της Αυτού Υψηλότητας του Αντιβασιλέα του Μεξικού!

Στο άκουσμα των τελευταίων αυτών λέξεων ο αξιωματικός και ο στρατιώτης στάθηκαν προσοχή χτυπώντας τα τακούνια τους ηχηρά.

—Πώς μπορώ να ξέρω, μουρμούρισε ο αξιωματικός, ότι έρχεστε πράγματι από την Υψηλότητά του; Πρέπει πρώτα να δω τα σχετικά έγγραφα της διαπίστευσής σας. Δείξτε τα μου, παρακαλώ!

Η έως εκείνη τη στιγμή ήρεμη φωνή του ξένου πήρε ξαφνικά κάτι από την ψυχρότητα του ατσαλιού και τη βιαιότητα του κεραυνού:

—Ειδοποίησε τον κυβερνήτη, φώναξε, ή θα πρέπει να ανοίξω δρόμο με το ξίφος μου;

Η φωνή του ήταν έντονα προστακτική. Ο αξιωματικός έκανε άθελά του ένα βήμα πίσω.

—Περιμένετε, Σενιόρ, είπε και χάθηκε στο εσωτερικό του κτιρίου.

Γύρισε έπειτα από μερικά λεπτά και αυτή τη φορά οι τρόποι του ήταν σχεδόν δουλοπρεπείς.

—Λάβετε τον κόπο να με ακολουθήσετε, Σενιόρ, είπε με μια βαθιά υπόκλιση. Η Εξοχότητά του σας περιμένει!

Ανέβηκαν την πλατιά ξύλινη σκάλα που ήταν στρωμένη με χαλιά και ο αξιωματικός χτύπησε μια μεγάλη σκαλιστή πόρτα. Βαθιά φωνή μπάσου απάντησε από μέσα:

—Να περάσει!

Ο αξιωματικός άνοιξε την πόρτα, άφησε τον ξένο να περάσει και την έκλεισε πάλι φεύγοντας αφήνοντας τους δυο άντρες μόνους τους.

Ο ξένος βρέθηκε σε ένα πολύ μεγάλο δωμάτιο που ήταν στρωμένο με ακριβά χαλιά και που οι τοίχοι του

στολίζονταν με ζωγραφικούς πίνακες και όπλα. Στο βάθος του δωματίου απέναντι στην πόρτα υπήρχε ένα μεγάλο βαρύ γραφείο φορτωμένο με διάφορα έγγραφα είτε απλωμένα, είτε σε κυλίνδρους,.

Πίσω από το γραφείο αυτό δέσποζε η ογκώδης μορφή ενός γιγαντόσωμου και ευτραφούς άντρα με κοκκινόξανθο μουστάκι και γένη. Ήταν ντυμένος με τη στολή ανώτερου αξιωματικού του Βασιλικού Ισπανικού Στρατού.

Όταν ο ξένος μπήκε, ο κυβερνήτης της Άλτα Καλιφόρνια σήκωσε το κεφάλι του και τον περιεργάστηκε προσεκτικά λέγοντας με τη βαθιά φωνή του:

—Έρχεστε εκ μέρους της Αυτής Υψηλότητας του Αντιβασιλέα του Μεξικού;

—Όχι, απάντησε ο ξένος.

Ο κυβερνήτης πετάχτηκε όρθιος απότομα. Στο πρόσωπό του σχηματίστηκε με μιας μάσκα θυμωμένης έκπληξης.

—Όχι; βρυχήθηκε. Τολμήσατε να μπειτε εδώ μέσα με μια τέτοια απάτη; Θα το πληρώσετε αυτό με...

—Δεν έρχομαι εκ μέρους της Εξοχότητας του Αντιβασιλέα του Μεξικού, αλλά εκ μέρους της Αυτού Μεγαλειότητας του Βασιλέα της Ισπανίας!

—Α! έκανε ο Αλφόνσο Μορές ανοίγοντας το στόμα του με έκπληξη.

—Δεν θέλησα να φανερώσω την αλήθεια στους φρουρούς σας, γιατί η αποστολή μου εδώ πρέπει να παραμείνει απολύτως μυστική... Να τα χαρτιά μου!

Τράβηξε δυο περγαμινές από την εσωτερική τσέπη του κουστουμιού του και τις άπλωσε πάνω στο τραπέζι του μεγαλόσωμου κυβερνήτη.

Αυτός κοίταξε διαπεραστικά τον ξένο πριν σκύψει πάνω στις περγαμινές.

Ο ξένος αυτός έδειχνε πολύ νέος. Όχι μεγαλύτερος από είκοσι πέντε χρονών. Τα χαρακτηριστικά του ήταν εξαιρετικά ανδροπρεπή και όμορφα.

Τα μαλλιά του ήταν μαύρα, άφθονα και σγουρά, το μουστάκι του μαύρο και καλοστρωμένο και το γενάκι του μαύρο κι αυτό και ψαλιδισμένο με προσοχή. Τα μάτια του ήταν κατάνευρα και πετούσαν σπίθες αποφασιστικότητας και εξυπνάδας.

Στο κορμί του, υψηλό και λυγρό, μάντευε κανείς, νευρώδεις μυώνες και ατσάλινα νεύρα να κρύβονται κάτω από το ακριβό κουστούμι του.

Ο ΑΛΦΟΝΣΟ Μορές διάβασε την πρώτη από τις περγαμηνές. Ήταν υπογεγραμμένη από τον Βασιλέα της Ισπανίας υπέρτατο κύριο του Μεξικού και της Άλτα Καλιφόρνια. Το επιβεβαίωνε και η εντυπωσιακή μεγάλη Βασιλική Σφραγίδα:

«Βεβαιώ, ότι ο φέρων το παρόν είναι ο Πάνος Μαγιάκος εκ Σπάρτης της Πελοποννήσου, αρχαιολόγος και συνταγματάρχης του Βασιλικού Ισπανικού Στρατού και ιδιαίτερος σύμβουλος της Ημετέρας, ελέω Θεού, Μεγαλειότητος.

Φερδινάντο Βασιλεύς της Ισπανίας

Χαρακτηριστικά:

Οφθαλμοί: Μέλανες

Κόμη: Μέλαινα

Μύσταξ: Μέλας

Γένιον: Μέλαν

Ανάστημα: Υψηλόν

Ηλικία; 25 ετών

Φέρει ουλήν εκ τραύματος σπάθης εις τον αριστερόν ώμον.»

Ο κυβερνήτης σήκωσε το κεφάλι του. Ο ξένος είχε ξεκουμπωθεί και είχε γυμνώσει τον αριστερό του ώμο. Ανάμεσα στα μούσκλα του που προεξείχαν ανάγλυφα, διέκρινε μια βαθιά ουλή. Ο ξένος κουμπώθηκε πάλι. Ο Μορές έσκυψε στη δεύτερη περγαμηνή.

Είχε και αυτή τη σφραγίδα και την υπογραφή του Ισπανού βασιλέα:

«Αγαπητέ μου Σενιόρ Αλφόνσο Μορές.

Ο Σενιόρ Πάνος Μαγιάκος έρχεται στην Άλτα Καλιφόρνια με μια σπουδαία αποστολή που θα σου εξηγήσει προφορικά. Επιθυμώ να τεθούν στη διάθεσή του όλες οι δυνάμεις που διαθέτει το κυβερνείο της Άλτα Καλιφόρνια. Θα τον εφοδιάσετε με μίαν έγγραφη διαταγή προς όλες τις στρατιωτικές και πολιτικές αρχές της Άλτα Καλιφόρνια για να τον εξυπηρετήσουν, όπως θα εξυπηρετούσαν εμένα τον ίδιο. Και επιθυμώ να τηρηθεί απόλυτη μυστικότητα σχετικά με τον σκοπό της αφίξεώς του στην περιοχή σας.

Φερδινάνδος -Βασιλεύς της Ισπανίας»

Ο Μορές εξέτασε με προσοχή την υπογραφή και τη σφραγίδα και των δύο εγγράφων και βεβαιώθηκε πως ήταν γνήσιες. Έπειτα σηκώθηκε και άπλωσε τα χέρια του χαμογελώντας πλατιά.

—Χαίρω πολύ, Σενιόρ Μαγιάκο! είπε με την μπάσα φωνή του. Είναι τόσο σπάνιες οι επισκέψεις από τη μητέρα Ισπανία!.. Καθίστε, όμως. Σας ζητώ συγγνώμη... Από τη συγκίνησή μου, ξέχασα να σας παρακαλέσω να καθίσετε! Θα φάμε μαζί απόψε! Δεν είναι έτσι; Θα μείνετε εδώ στο σπίτι μου, σε όλο το διάστημα της διαμονής σας στην Άλτα Καλιφόρνια, Σενιόρ! Θα διασκεδάσετε, σας το υπόσχομαι... Θα χορέψετε με δροσερές σενιορίτες σαν το γάργαρο νερό και θα μας μεταδώσετε όλα τα νέα από την Ισπανία και ιδιαίτερα για την... καινούργια μόδα! Βλέπω ότι το σακάκι σας είναι λίγο μακρύτερο από το συνηθισμένο και φαίνεται, ότι η μόδα...

Ο Πάνος Μαγιάκος κάθισε σε μια μεγάλη πέτινη πολυθρόνα και διέκοψε τον Μορές με την ήρεμη φωνή του χαμογελώντας ελαφρά:

—Δυστυχώς δεν θα μπορέσω να σας δώσω τις πληροφορίες σχετικά με τη μόδα και τα τελευταία γεγονότα στη Μαδρίτη, γιατί κοντεύει χρόνος που έχω φύγει από εκεί, είπε. Πριν έρθω

εδώ χρειάστηκε να κάνω μερικές έρευνες στο Μεξικό σχετικά με την αποστολή, που μου ανέθεσε η Αυτού Μεγαλειότητά του. Εξάλλου, δεν θα έχω τον καιρό να απολαύσω τη συντροφιά σας και τη συντροφιά των ωραίων γυναικών της Άλτα Καλιφόρνια, γιατί δεν θα μείνω περισσότερο από όσο χρειάζεται να φάω κάτι και να σας εκθέσω τον σκοπό της αποστολής μου...

Το πλατύ πρόσωπο του κοκκινόξανθου κυβερνήτη της Άλτα Καλιφόρνια έδειξε μεγάλη απογοήτευση.

—Τι κρίμα! φώναξε. Τι κρίμα! Η παρουσία σας θα ήταν θα ήταν, σίγουρα, ενδιαφέρουσα κι ευχάριστη ποικιλία στη μονοτονία του Μοντερέυ!

Άφησε να του βγει ένας βαθύς στεναγμός και τράβηξε ένα μεταξωτό κορδόνι που κρεμόταν δίπλα του.

Ένα κουδούνι αντήχησε κάπου στο κάτω πάτωμα και, λίγες στιγμές αργότερα ένας υπηρέτης μπήκε στο δωμάτιο και υποκλίθηκε βαθιά.

—Ετοιμάστε δείπνο για δύο! διέταξε ο Μορές.

ΣΤΗΝ πολυτελή και απέραντη τραπεζαρία του κυβερνείου της Άλτα Καλιφόρνια, έπειτα από το πλούσιο γεύμα με σπάνια και νοστιμότατα φαγητά, ο Πάνος Μαγιάκος άρχισε να εξηγεί στον Μορές τον σκοπό του ταξιδιού του:

—Όπως θα διαβάσατε κιόλας στο πιστοποιητικό μου, Σενιόρ Μορές, είπα, δεν είμαι μόνο συνταγματάρχης του Ισπανικού Στρατού, αλλά και αρχαιολόγος στην υπηρεσία του Βασιλέως. Έχω μελετήσει ιδιαίτερα τη ζωή και τις συνήθειες των αρχαίων Ινδιάνων της Αμερικής, που θεωρούνται ως ο πλουσιότερος λαός ολόκληρου του κόσμου. Το ενδιαφέρον μου, φυσικά, για τον λαό αυτόν είναι εντελώς επιστημονικό. Ο Μεγαλειότατος, όμως, ενδιαφέρεται και από μian άλλη άποψη, την υλική. Οι τάφοι και οι υπόγειοι ναοί των Ίνκας, των βασιλέων των Ινδιάνων είναι γεμάτοι χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια και, όπως θα ξέρετε, Σενιόρ, η Ισπανία έχει ανάγκη από πολύ χρυσάφι για να φέρει σε πέρας την κοσμοκρατορική της αποστολή στις πέντε θάλασσες. Μ' έστειλε, λοιπόν, στο Περού, στο Μεξικό και στην Άλτα Καλιφόρνια, για να ψάξω να βρω τάφους και ναούς των Ίνκας και του λαού των Μάγιας.

—Και... βρήκατε; ρώτησε ο Μορές με μάτια που έλαμπαν.

—Βρήκα αρκετούς τάφους κι έναν ναό, απάντησε ο Μαγιάκος, μα ούτε το παραμικρό ίχνος από χρυσάφι.. Τους είχαν ανοίξει άλλοι και τους είχαν συλήσει πριν φτάσω εγώ εκεί. Σ' έναν, όμως, από τους τάφους βρήκα κάτι πολύ περίεργο. Ένα μεγάλο πήλινο πιάτο, όπου κάποιος παλιός καλλιτέχνης είχε ζωγραφίσει μian όμορφη εικόνα. Σε αυτήν διακρίνει κανείς θάλασσες και στεριές με δάση, πόλεις και ναούς. Αυτοί που είχαν ανοίξει τους τάφους είχαν περιφρονήσει το πήλινο πιάτο, που όμως ίσως αξίζει όσο οι θησαυροί εκατό τάφων των Ίνκας!

Ο Μορές γούρλωσε τα μάτια του.

—Εκατό τάφων των Ίνκας! μουρμούρισε με θαυμασμό σαλεύοντας το ογκώδες κορμί του. Διάβολε!

—Πήρα μαζί μου το πιάτο αυτό, γιατί για μένα ήταν πολύτιμο, συνέχισε ο Μαγιάκος. Είχε μεγάλη αρχαιολογική σημασία και ήταν ένα σπάνιο δείγμα ζωγραφικής και αγγειοπλαστικής. Όταν, όμως το εξέτασα προσεκτικά, είδα, πως ήταν και κάτι άλλο! Ήταν ένας χάρτης!

—Ένας χάρτης; Τι χάρτης;

—Ένας χάρτης της Άλτα Καλιφόρνια!

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ του Αλφόνσο Μορές είχε φτάσει στο κατακόρυφο. Το ογκώδες κορμί του σάλεψε τώρα πιο ανήσυχα μέσα στην πολυθρόνα, όπου ήταν βυθισμένο και τα μάτια του κατέτρωγαν τον συνομιλητή του.

—Κρέμομαι κυριολεκτικά από τα χείλη σας, Σενιόρ, είπε ξεροκαταπίνοντας με έκδηλη περιέργεια .

—Ναι, συνέχισε ο Μαγιάκος, ήταν ένας χάρτης της Άλτα Καλιφόρνια αρκετά ακριβής και λεπτομερειακός. Διακρινόταν σ' αυτόν οι πόλεις και τα χωριά που υπήρχαν, την εποχή όταν σχεδιάστηκε ο χάρτης, καθώς και οι δρόμοι που οδηγούσαν από πόλη σε πόλη. Θα μας βοηθήσει πολύ ο χάρτης αυτός σε μελλοντικές έρευνες κι ανασκαφές. Εκείνο, όμως, που τον κάνει πραγματικά πολύτιμο είναι ότι σε ένα σημείο της περιοχής, σε κάποιο βουνό ανάμεσα στο Σαν Γκαμπριέλ και στο πουέμπλο της Ρείνα ντε Λος Άνχελες, είναι σχεδιασμένος ένας μικροσκοπικός ήλιος.

Ο Μαγιάκος σώπασε για μερικές στιγμές κι ο Μορές ρώτησε με ανυπομονησία:

—Τι μπορεί να σημαίνει αυτός ο ήλιος;

—Δεν είμαι εντελώς βέβαιος, απάντησε ο Έλληνας. Το σημάδι αυτό, εν τούτοις, χαρακτηρίζει συνήθως τους ναούς του Ήλιου, τον οποίο οι Ινδιάνοι λάτρευαν σαν υπέρτατο θεό τους. Στον χάρτη, όμως δεν υπάρχει κανένας ναός στο σημείο αυτό. Ίσως, λοιπόν, να πρόκειται για κάποιον υπόγειο ναό του Ήλιου. Το μέρος αυτό βρίσκεται μακριά από κάθε πόλη ή χωριό της παλιάς εποχής, γιατί στην περιοχή, όπου βρίσκονται σήμερα το Σαν Γκαμπριέλ και η Ρείνα ντε Λος Άνχελες δεν υπήρχε καμιά πόλη και κανένα χωριό των Ινδιάνων. Υποψιάζομαι, ότι ο υπόγειος αυτός ναός του Ήλιου πρέπει να περιέχει μεγάλους θησαυρούς και ότι ο χάρτης δεν σχεδιάστηκε παρά μόνο για να προσδιορίσει την τοποθεσία του, γιατί το βουνό όπου είναι σημειωμένος ο ήλιος είναι ζωγραφισμένο με λεπτομέρειες πολύ πιο πλήρεις από κάθε άλλο σημείο του χάρτη της Άλτα Καλιφόρνια... Και τώρα, Σενιόρ Μορές, αν έχετε την καλοσύνη, ετοιμάστε μου τη διαταγή προς όλες τις αρχές της Άλτα Καλιφόρνια. Αναπαύθηκα αρκετά και δεν πρέπει να χάσω άλλον καιρό.. Α, ναι, και κάτι άλλο. Έχετε σας παρακαλώ έναν λόχο στρατιωτών έτοιμο να ξεκινήσει ανά πάσα στιγμή; Φοβούμαι ότι, αν βρω τον ναό και τους θησαυρούς, υπάρχει φόβος να υποστώ την επίθεση ληστών. Και ξέρω, ότι υπάρχει στην περιοχή της Ρείνα ντε Λος Άνχελες ένας τρομερός ληστής, ο λεγόμενος Σενιόρ Ζορρό!

ΕΝΕΔΡΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΉΤΑΝ περασμένα μεσάνυχτα, όταν ο Πάνος Μαγιάκος έβγαινε από την πόλη του Μοντερένυ καλπάζοντας μέσα στη νύχτα. Είχε πάρει τον δημόσιο δρόμο, ο οποίος οδηγούσε στο πουέμπλο της Ρείνα ντε Λος Άνχελες.

Κάλπαζε βυθισμένος στις σκέψεις του, χωρίς να ξέρει, ότι τρεις άλλοι καβαλάρηδες είχαν φύγει από το Μόντερένυ μισή ώρα πριν από αυτόν κι είχαν πάρει την ίδια δημοσιά.

Αν γνώριζε το γεγονός και μπορούσε να παρακολουθήσει τις κινήσεις και τις συζητήσεις των τριών αυτών αντρών, θα ανησυχούσε πολύ. Θα γύριζε, ίσως, πίσω στο Μοντερένυ για να ζητήσει σωματοφυλακή από τον κυβερνήτη.

Ίσως, όμως, και να μη γύριζε πίσω, γιατί ο Μαγιάκος δεν ήταν από τους ανθρώπους που υποχωρούν εύκολα μπροστά στον κίνδυνο.

—Η διαταγή είναι, έλεγε ένας από τους τρεις καβαλάρηδες να τον πιάσουμε με κάθε θυσία. Ο ίδιος ο αρχηγός, μού είπε, ότι αν μας ξεφύγει, καλά θα κάνουμε να μη ξαναφανούμε μπροστά του, αν θέλουμε να μείνει το κεφάλι μας στεριωμένο ανάμεσα στους ώμους μας. Το μόνο που ξέρουμε είναι, πως ο άνθρωπος αυτός γνωρίζει για κάποιο θησαυρό, το οποίο ο αρχηγός, χρόνια τώρα, προσπαθεί να βρει.

—Και τι ακριβώς θα κάνουμε; ρώτησε βραχνά ο ένας από τους άλλους δύο.

—Θα τού στήσουμε καρτέρι, απάντησε ο πρώτος, εκεί στην αρχή του Μαύρου Δάσους, κάτω από τον βράχο της Στρίγγλας. Θα τον σταματήσουμε και θα τον αφοπλίσουμε. Έπειτα,

θα τον αφήσουμε δεμένο πάνω στον δρόμο, αφού πρώτα τον γδύσουμε εντελώς!

—Θα τον γδύσουμε εντελώς; μουρμούρισε ο τρίτος καβαλάρης. Γιατί; Τι τερτίπια είναι αυτά;

—Για να πάμε τα ρούχα του και το άλογό του, ή μάλλον τη σέλα του στον αρχηγό, είπε ο πρώτος. Δεν ξέρω κι εγώ, τι μπορεί να τα θέλει. Ίσως τα είδε και τού άρεσαν πολύ και θέλει να τα φορέσει!

Και γέλασαν βροντερά και οι τρεις μαζί, σάμπως το καλαμπούρι να τούς είχε φανεί πολύ αστείο.

Προχώρησαν έτσι για μια-δυο ώρες ακόμα και τέλος σταμάτησαν κάτω από έναν πανύψηλο βράχο, κατακόρυφο σαν τοίχο. Από την άλλη μεριά του δρόμου, απέναντι στον βράχο, άρχιζε ένα πυκνό δάσος, που τα δέντρα του άπλωναν τα κλαδιά τους έως πάνω από τον δρόμο.

Ο βράχος στη βάση του σχημάτιζε εσοχές και εξοχές που θα μπορούσαν να καλύψουν ολόκληρη ομάδα από είκοσι καβαλάρηδες. Ήταν ένα ιδεώδες μέρος για ενέδρα.

Οι τρεις περίεργοι αυτοί άνθρωποι πήραν θέσεις. Οι δυο από αυτούς στη βάση του βράχου κι ο τρίτος ανάμεσα στα δέντρα, αφού πρώτα τράβηξαν ένα πεσμένο δέντρο και το έβαλαν πάνω στον δρόμο. Ο πεσμένος κορμός θα ανάγκαζε τον καβαλάρη, που περίμεναν, να σταματήσει. Έτσι θα μπορούσαν να τού επιτεθούν, χωρίς τον κίνδυνο να τους ξεφύγει προς την κατεύθυνση της Ρείνα ντε λος Άνγκελες.

Ο ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ από το άλογο του Μαγιάκου δεν ακούστηκε μέσα στη νυχτερινή γαλήνη, παρά μόνο μια ώρα αργότερα.

Ο Έλληνας βυθισμένος στους στοχασμούς του, είχε, φαίνεται, αφήσει το άλογό του να ρυθμίσει μόνο του το βήμα του. Έτσι, είχε μείνει αρκετά πίσω από τους ανθρώπους που τον περίμεναν.

—Δες να θελήσει να αντισταθεί; μουρμούρισε ο ένας από τους δύο καβαλάρηδες που ήταν κρυμμένοι στη βάση του βράχου, όταν μακριά επάνω στον άσπρο δρόμο φάνηκε να πλησιάζει καλπάζοντας η σκοτεινή σιλουέτα του αλόγου με τον καβαλάρη του.

Ο άλλος σήκωσε τους ώμους του.

—Και να θελήσει, δεν θα προλάβει, απάντησε. Άλλωστε, δεν πρόκειται παρά για έναν νεαρό κομψευόμενο που δεν φαίνεται και πολύ γυμνασμένος στα όπλα και στον πόλεμο... Σιωπή, τώρα!

Ο Μαγιάκος βλαστήμησε σιγανά, όταν το άλογό του σταμάτησε ξαφνικά κι ανορθώθηκε στα πίσω πόδια του, μπροστά στο πεσμένο δέντρο.. Έπειτα, τράβηξε τα χαλινάρια και ανάγκασε το άλογο να κάνει μερικά βήματα πίσω για να πάρει φόρα να πηδήσει πάνω από το δέντρο.

“Ο Έλληνας βλαστήμησε σιγανά, όταν το άλογό του σταμάτησε ξαφνικά επειδή μπροστά του ο κορμός ενός πεσμένου δέντρου τού έφραζε τον δρόμο.”

Μα δεν πρόλαβε. Μέσα από τα σκοτάδια της νύχτας ξεπρόβαλαν τρεις καβαλάρηδες και τον έζωσαν από όλες τις μεριές. Ο Μαγιάκος διέκρινε μακριές πιστόλες στα χέρια τους κι άκουσε μια φωνή να του λέει:

—Αν θέλεις τη ζωή σου, Σενιόρ, μείνε ήσυχος! Αυτό που ζητάμε δεν είναι η ζωή σου. Αν λοιπόν δεν δοκιμάσεις να αντισταθείς, θα γλιτώσεις ζωντανός από τα χέρια μας!

—Ποιοι είστε και τι θέλετε; ρωτάει ο Μαγιάκος. Η φωνή δεν έδειχνε καμιά ταραχή.

—Ω, αυτό δεν έχει σημασία, απάντησε σαρκαστικά η ίδια φωνή. Πες, πως είμαστε τρεις...

νεράιδες του δάσους, που ξέχασαν να ξυρίσουν τα μουστάκια τους και τα γένια τους! Όσο για το τι θέλουμε, θα το μάθεις σε λίγες στιγμές!

Αυτός που μίλησε και που φαινόταν να είναι ο αρχηγός τους έκανε νόημα στον έναν από τους άλλους δυο.

—Πέντρο, πήγαινε να αφοπλίσεις τον σενιόρ. Πάρε του το σπαθί και τις πιστόλες που έχει στη ζώνη του και στις θήκες της σέλας του αλόγου του... Γρήγορα!

Ένας από τους καβαλάρηδες πλησίασε στον Μαγιάκο, που μετακινήθηκε ελαφρά στη σέλα του.

—Ήσυχα, Σενιόρ, είπε. Λύσε τη ζώνη σου κι άστην να πέσει χάμω...

Και άπλωσε το χέρι του προς τις λαβές των πιστολιών, που έλαμπαν αμυδρά στο φως των άστρων. Μα το χέρι του δεν άγγιξε ποτέ αυτές τις λαβές.

Είχε κάνει το λάθος να έχει πλησιάσει πάρα πολύ κοντά στον Έλληνα!

Η ΓΡΟΘΙΑ του Μαγιάκου, σαν φωτοβολίδα, διέγραψε αστραπιαία τροχιά μέσα στο σκοτάδι. Κατέληξε στο πρόσωπο του καβαλάρη με τέτοια ορμή, που αυτός αιφνιδιασμένος έχασε την ισορροπία του και γκρεμίστηκε από τη σέλα του με το κεφάλι προς τα κάτω.

Την επόμενη στιγμή οι πιστόλες των δυο συντρόφων του γαβγίζοντας βροντερά ξέρασαν φωτιά και πυρωμένα μολυβένια βόλια.

Μα το άλογο του Έλληνα, ξαφνιασμένο από την απότομη κίνηση του αναβάτη του, είχε κάνει ένα πλάγιο βήμα δεξιά. Τα σκάγια διέσχισαν τον αέρα στο μέρος ακριβώς, όπου, μια στιγμή πρωύτερα, βρισκόταν το σώμα του Μαγιάκου και χάθηκαν σφυρίζοντας μέσα στη νύχτα.

Αστραπιαία τα χέρια του Έλληνα χαμήλωσαν προς τη σέλα. Όταν ανυψώθηκαν πάλι, τα δυο πιστόλια του απάντησαν φτύνοντας θάνατο από τις κάνες τους.

Κραυγές αγωνίας και πόνου βγήκαν ταυτόχρονα από τα λαρύγγια των άλλων δυο καβαλάρηδων. Έφεραν τα χέρια τους στα στήθη τους. Ταλαντεύτηκαν δεξιά-αριστερά πάνω στις σέλες πριν σωριαστούν με γδούπο πάνω στην παχιά σκόνη του δρόμου. Ένα βογγητό πόνου κι έκπληξης ήταν η στερνή τους ανάσα. Έμειναν ακίνητοι. Νεκροί!

Ο Μαγιάκος ξεπέζεψε και τράβηξε το σπαθί του. Έσκυψε πάνω στον πρώτο, που είχε πέσει χτυπημένος από τη γροθιά του και εξέτασε τον σφυγμό του. Ο άνθρωπος δεν ήταν παρά λιπόθυμος. Μα δεν συνέβαινε το ίδιο και με τους άλλους δυο, που είχαν δεχτεί από τις σφαίρες στην καρδιά και κοίταζαν τώρα τα άστρα με τα μάτια τους να γυαλίζουν ορθάνοιχτα και νεκρά.

Γύρισε στον πρώτο και τον συνέφερε με δυο σκαμπίλια στο πρόσωπο. Αυτός βόγκηξε ελαφρά.

Άνοιξε τα μάτια του και το βλέμμα έπεσε με τρόμο στο γυμνό σπαθί του Έλληνα, καθώς η μύτη του τον τσιμπούσε απειλητικά στον λαιμό.

—Λυπήσου με, Σενιόρ! τον ικέτευε με κλαψιάρικη φωνή. Λυπήσου με! Δεν ήθελα να σου κάνω κακό. Ο Τίτο με διέταξε να...

—Ποιος είναι ο Τίτο;

Ο άντρας έστρεψε το πρόσωπό του προς το μέρος των δύο νεκρών.

—Αυτός! κι έδειξε με το βλέμμα του τον έναν σκοτωμένο.

—Γιατί, μού επιτεθήκατε; ρώτησε ο Μαγιάκος.

—Ο αρχηγός διέταξε να σε πιάσουμε. Να σε γδύσουμε και να τού πάμε τα ρούχα σου και τη σέλα σου, αφού σε δέσουμε και σε αφήσουμε εδώ, επάνω στον δρόμο.

—Τα ρούχα μου και τη σέλα μου; ρώτησε με απορία ο Έλληνας. Τι τα ήθελε;

—Δεν ξέρω, Σενιόρ!

—Ποιος είναι ο αρχηγός;

—Δεν ξέρω Σενιόρ. Μόνον ο Τίτο ήξερε και τον έβλεπε. Μα, ο Τίτο είναι μακαρίτης, μου φαίνεται, ε;

Ο Μαγιάκος πίεσε ελαφρά το ξίφος του στο στήθος του πεσμένου ληστή.

—Τέτοια παραμύθια μού έλεγε η γιαγιά μου, είπε αυστηρά, όταν ακόμα ήμουν μικρό παιδί. Θα μετρήσω έως το δέκα κι αν δεν μού πεις ποιος είναι ο αρχηγός σου και γιατί μού επιτεθήκατε, θα σε καρφώσω στο χώμα!

—Όχι! Μη, Σενιόρ! Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο από αυτά που σου είπα! Άλλωστε, δεν πρόκειται να γυρίσω πίσω στη συμμορία μου. Θα χωθώ μέσα στο δάσος και από βουνό σε βουνό θα τραβήξω για το Μεξικό. Ο Τίτο μας είχε πει, πως ο αρχηγός δήλωσε καθαρά: θα μας σκότωνε, αν γυρίζαμε χωρίς αυτά που ζήτησε! Αν και τώρα θυμήθηκα, πως ο Τίτο είχε πει, ότι μάλλον πρόκειται για κάποιον θησαυρό, που χρόνια τώρα ψάχνει να βρει ο αρχηγός...

Ο Έλληνας ανασκίρτησε μέσα στο σκοτάδι, μα έμεινε για λίγο σιωπηλός.

—Είναι μεγάλη η συμμορία σου; ρώτησε τέλος.

—Σι, σενιόρ. Πάνω από πενήντα.

—Και τι κάνετε;

—Ληστεύουμε τους διαβάτες στους δημόσιους δρόμους και καμιά φορά κάνουμε επιδρομές σε μεγάλα ράντσα. Μένουμε σε σπηλιές πάνω στα βουνά. Μα κατεβαίνουμε συχνά και στο Μοντερέυ για να γλεντήσουμε λιγάκι.

—Πού βρίσκεται ο αρχηγός σας; ρώτησε ο Μαγιάκος και πίεσε λίγο περισσότερο τη μύτη του σπαθιού.

—Δεν ξέρω. Δεν τον έχω δει ποτέ μου χωρίς μάσκα. Κάθε φορά, που εμφανίζεται στη συμμορία φοράει ένα πλατύ μαύρο κουστούμι και μια μεγάλη μάσκα για να τού σκεπάζει ολόκληρο το πρόσωπο.

—Μήπως είναι αυτός που λένε... Σενιόρ Ζορρό; ρώτησε αργά ο Έλληνας.

—Ποιος ξέρει; Μπορεί να είναι ο Ζορρό, όπως μπορεί να είναι κι οποιοσδήποτε άλλος. Μη με σκοτώσεις, Σενιόρ! Σού υπόσχομαι ότι δεν θα γυρίσω πίσω στη συμμορία μου, αν με αφήσεις να ζήσω. Ο αρχηγός θα με βασανίσει μέχρι θανάτου, αν γυρίσω μόνος. Θα φύγω για το Μεξικό και θα γίνω τίμιος άνθρωπος εκεί. Σού το υπόσχομαι!

Ο Έλληνας έσκυψε και τράβηξε από τη ζώνη του αιχμαλώτου ένα ζευγάρι βαριές πιστόλες με δυο κάνες καθεμιά τους. Τράβηξε και πήρε δυο ακόμα παρόμοιες από τη σέλα του αλόγου του.

—Σήκω επάνω, είπε. Σήκω, ανέβα στο άλογό σου και φύγε. Πήγαινε, όπου θέλεις. Δεν με νοιάζει. Αν όμως, σε συναντήσω άλλη φορά στο δρόμο μου, θα σου κόψω τα αυτιά και τη μύτη! Κι αν δεις τον αρχηγό σου, πες του ότι δεν θα τον συμβούλευα να ξαναδοκιμάσει να τα βάλει μαζί μου!

Τραυλίζοντας μερικές φράσεις ευχαριστίας ο αιχμάλωτος σηκώθηκε παραπατώντας, ανέβηκε με δυσκολία στο άλογό του και χάθηκε γοργά ανάμεσα στα δέντρα. Σε λίγο χάθηκε από τα μάτια του Έλληνα.

Ο Μαγιάκος τράβηξε το άλογό του μερικά βήματα πίσω, σάλταρε στη ράχη του κι άγγιξε την κοιλιά του ελαφρά με τα σπιρούνια του.

Το άλογο τινάχτηκε προς τα εμπρός, έκανε ένα υπέροχο πήδημα στον αέρα και προγειώθηκε από την άλλη μεριά του πεσμένου δέντρου.

Σε λίγο τα ποδοβολητά του έσβηναν μες στη νύχτα.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΗ ΡΕΪΝΑ ΝΤΕ ΛΟΣ ΑΝΧΕΛΕΣ

ΛΙΓΕΣ μέρες αργότερα, το μικρό πουέμπλο της Ρείνα ντε Λος Άνχελος αναστατωνόταν από μια σειρά ανεξήγητα επεισόδια, που έκαναν τον Μανουέλ Γκαρσία, τον σωματώδη λοχία του αποσπάσματος της χωροφυλακής του πουέμπλο, να χάνει κυριολεκτικά το κεφάλι του.

Σύμφωνα με τις συζητήσεις που μπορούσε κανείς να ακούσει στην ταβέρνα της πλατείας στο πουέμπλο, τα επεισόδια αυτά είχαν αρχίσει με μια μυστηριώδη εμφάνιση και μία εξαφάνιση.

Ένας καβαλάρης είχε φτάσει στη Ρείνα ντε Λος Άνχελος αργά ένα απόγευμα και είχε αφιππεύσει μπροστά στο κτίριο της χωροφυλακής.

Είχε ζητήσει να δει αμέσως τον διοικητή και ο φρουρός τον οδήγησε στον λοχία Μανουέλ Γκαρσία, γιατί ο διοικητής έλειπε σε κάποιο ταξίδι.

Ο επισκέπτης είχε μείνει αρκετή ώρα με τον λοχία συζητώντας μόνοι τους οι δυο τους στο γραφείο του Γκαρσία με την πόρτα κλειστή. Κατόπιν, ο ξένος έφυγε, για να νοικιάσει ένα δωμάτιο στο μοναδικό ξενοδοχείο του πουέμπλο, τα δωμάτια του οποίου βρισκόταν πάνω από την ταβέρνα.

ΕΙΧΕ γευματίσει στο δωμάτιο του με πολλή όρεξη και είχε ζητήσει από τον ταβερνιάρη να του ετοιμάσει πακέτο με τρόφιμα για τρεις μέρες και να του δανείσει ένα φτυάρι και μια τσάπα.

Το πρωί της επομένης, όταν ο ταβερνιάρης ανέβηκε στο δωμάτιο του ξένου για να του σερβίρει το πρόγευμα, δεν βρήκε εκεί παρά ένα σημείωμα, όπου ο ξένος έγραφε ότι θα έλειπε για τρεις μέρες.

Μαζί με το σημείωμα είχε αφήσει και ένα χρυσό νόμισμα κι έτσι ο ταβερνιάρης δεν είχε κανένα λόγο να δυσαρεστηθεί ή να ανησυχήσει.

Κανένας δεν ήξερε που είχε πάει ο μυστηριώδης ξένος, εκτός ίσως από έναν γέρο-μεθύστακα τον Πέπο, που είπε αργότερα, ότι τον είχε δει να βγαίνει από το χωριό πριν ξημερώσει, και να κατευθύνεται προς τα Βουνά των Τσακαλιών στα βορειοανατολικά της Ρείνα ντε Λος Άνχελος. Μα, την ώρα εκείνη ο γέρο- Πέπο ήταν συνήθως στουπί στο μεθύσι και κανένας δεν έδωσε πίστη στα λόγια του.

Κανένας δεν ήξερε επίσης το όνομά του, εκτός από τον γιγαντόσωμο λοχία Γκαρσία, που όμως, όσο κρασί κι αν ήπια τη νύχτα εκείνη στην ταβέρνα, έμεινε σιωπηλός σαν τάφος.

Πάντως, άγνωστο πώς, είχε κυκλοφορήσει η φήμη ότι ο μυστηριώδης ξένος ήταν ένας Έλληνας απεσταλμένος από το Μεξικό που είχε έρθει να μελετήσει την κατάσταση στα ράντσα και να επαναφέρει στην Άλτα Καλιφόρνια το παλιό καθεστώς των σκλάβων!

Έτσι όλοι, όταν μιλούσαν για τον μυστηριώδη ξένο, τον αποκαλούσαν: Ελ Γριέγο (Ο Έλληνας).

ΑΛΛΑ, το επεισόδιο της μυστηριώδους εξαφάνισης του Ελ Γριέγο δεν ήταν το μόνο που είχε αναστατώσει το πουέμπλο της Ρείνα ντε Λος Άνχελος.

Ένας άλλος ξενύχτης γυρίζοντας στο σπίτι του, που βρισκόταν έξω από το πουέμπλο, είχε δει ή είχε νομίσει, ότι είδε μια μεγάλη ομάδα από καβαλάρηδες να διασχίζει τον κάμπο.

Στο μεθύσι του τους είχε περάσει για φαντάσματα και είχε αρχίσει τα σταυροκοπήματα, μα οι καβαλάρηδες δεν χάθηκαν σαν καπνός όπως περίμενε, αλλά συνέχισαν την πορεία τους προς τα βορειοανατολικά του πουέμπλο, προς τα Βουνά των Τσακαλιών.

Λίγα λεπτά αργότερα είχε ακούσει, ή είχε νομίσει, ότι άκουσε μακρινούς πυροβολισμούς προς την κατεύθυνση που είχαν πάρει οι καβαλάρηδες. Το επόμενο πρωινό μερικοί δουλοπάροικοι, οι οποίοι μετέφεραν στο ράντσο τους δεμάτια σανό βρήκαν προς το μέρος του Βουνού των Τσακαλιών έναν άντρα σκοτωμένο!

Τρομαγμένοι ειδοποίησαν τον Γκαρσία, που έσπευσε επιτόπου. Μετέφερε τον νεκρό στο πουέμπλο και τον ξάπλωσε για μερικές ώρες στην πλατεία μπροστά στην ταβέρνα, να τον δουν οι κάτοικοι του χωριού, μήπως και κάποιος θα τον αναγνώριζε.

Ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας σαράντα περίπου χρονών με τραχιά χαρακτηριστικά και ρούχα που θύμιζαν μπράβο των κακόφημων συνοικιών του Ρείνα ντε Λος Άγγελες. Κάποιοι τον αναγνώρισαν, χωρίς να ξέρουν άλλο για αυτόν, σαν κάποιον που συχνά μπεκρόπινε στα καπηλειά του πουέμπλο, μαζί με άλλους επίσης άγνωστους στους κατοίκους της κωμόπολης.

Είχε σκοτωθεί από βόλι πιστόλας σχεδόν εξ επαφής, που τού είχε τρυπήσει τον λαιμό ακριβώς πάνω στην καρωτίδα.

Έδειχνε σαν φόνος χωρίς κίνητρα!

Όσο κι αν έψαξε, ο Γκαρσία δεν μπόρεσε να βρει τίποτα απάνω στο πτώμα που να τον πληροφορήσει για την ταυτότητά του κι έτσι αναγκάστηκε να τον θάψει χωρίς να ξέρει ποιος ήταν ο νεκρός, ή ποιος τον είχε σκοτώσει.

“Ο Ντιέγο δε Βέγας ήταν ένας επιδεικτικά λεπτεπίλεπτος και κομψευόμενος νέος, που προτιμούσε να μυρίζει αρωματικά μαντηλάκια παρά τη μυρωδιά του μπαρουτιού και την ποίηση παρά την οπ-λασκία και τις αρρενωπές ενασχολήσεις...”

Το περίεργο ήταν ότι ο Γκαρσία δεν βγήκε καν από το πουέμπλο με τους χωροφύλακές του για να κάνει περιπολίες για την ανεύρεση του δολοφόνου. Όταν τον ρώτησαν σχετικά, απάντησε γκρινιάρικα:

—Μην ανακατεύετε στα καθήκοντά μου! Έχω διαταγές να μείνω σε επιφυλακή μέσα στο πουέμπλο!

Ήταν φανερό όμως, ότι βρισκόταν σε μεγάλη αγωνία και ανησυχία, γιατί δάγκωνε συνεχώς το μουστάκι του και πηγαινοερχόταν μέσα στο γραφείο του κοιτάζοντας κάθε τόσο προς τα Βουνά των Τσακαλιών.

Το σκάνδαλο και η αναστάτωση έφτασε στο κατακόρυφο, όταν το δεύτερο πρωινό, έπειτα από την άφιξη του μυστηριώδους Ελ Γριέγο, ξυλοκόποι που γύρισαν από τα Βουνά των Τσακαλιών διηγήθηκαν με τρόπο, ότι ολόκληρη τη νύχτα άκουγαν κάθε τόσο πυροβολισμούς και ποδοβολητά. Στα ενδιάμεσα ακούγονταν ήχοι τσάπας και φτυαριού που σκάβουν σε χώμα και σε πέτρες.

—Φαντάσματα! είπαν όλοι. Είναι τα φαντάσματα παλιών χρυσοθήρων που βγαίνουν από τους τάφους τους για να σκάψουν τη γη και να ανταλλάξουν πυροβολισμούς πάνω από κανένα κομμάτι χρυσάφι!

Η εκδοχή, όμως, αυτή δεν φάνηκε σε κανέναν πολύ πιθανή, όταν μισή ώρα, έπειτα από την άφιξη των ξυλοκόπων, ένα άλογο μπήκε καλπάζοντας στην πλατεία του πουέμπλο και στάματησε κοντά στα άλλα άλογα που ήταν δεμένα μπροστά στην ταβέρνα.

Είχε έναν καβαλάρη στη σέλα του, μα ήταν φανερό ότι δεν το είχε οδηγήσει ο καβαλάρης του ίσαμε εκεί. Γιατί ο καβαλάρης αυτός ήταν πεσμένος μπρούμυτα επάνω στον τράχηλο του αλόγου και ήταν ανίκανος να κάνει την παραμικρή κίνηση. Μια σφαίρα τού είχε συντρίψει το κρανίο κοντά στο αριστερό αυτί!

Τραβώντας σχεδόν τα μαλλιά του ο λοχίας Γκαρσία εξέτασε το πτώμα αυτό, χωρίς να βγάλει περισσότερα συμπεράσματα από όσα είχε βγάλει σχετικά με το πρώτο. Άφησε το πτώμα μια-δυο ώρες στην πλατεία με την ελπίδα ότι κάποιος θα το αναγνώριζε και στο τέλος διέταξε να το θάψουν και αποσύρθηκε πάλι στο γραφείο του πιο νευρικός και πιο ανήσυχος από πριν.

Η υπόλοιπη μέρα και η νύχτα πέρασαν χωρίς κανένα άλλο επεισόδιο, μολονότι ο Γκαρσία δεν έκλεισε μάτι περιμένοντας ίσως κάτι ακόμα χειρότερο.

Τα προαισθήματα του ογκώδη λοχία βγήκαν αληθινά, γιατί το τρίτο πρωί από τον ερχομό του Ελ Γριέγο, ένας βακέρο (κάου-μπόου της Άλτα Καλιφόρνια) μπήκε καλπάζοντας στο που-έμπλο, σταμάτησε μπροστά στο κτίριο της χωροφυλακής και, χωρίς να κατέβει από το άλογό του, ζήτησε τον λοχία Γκαρσία.

—Λοχία, φώναξε μόλις ο Γκαρσία φάνηκε στην εξώπορτα του κτιρίου, κάτι τρομερό συνέβη στο ράντσο των Βέγας, προς τη μεριά που βλέπει προς τα Βουνά των Τσακαλιών! Μια ομάδα καβαλάρηδες μπήκαν τη νύχτα στο ράντσο και σκότωσαν τρεις βακέρος που θέλησαν να αντισταθούν, έκλεψαν είκοσι ζωντανά, ανάγκασαν δεκαπέντε ιθαγενείς και δουλοπαροίκους να τους ακολουθήσουν φορτωμένοι με σακιά γεμάτα αλεύρι και άλλα τρόφιμα και χάθηκαν προς τα Βουνά των Τσακαλιών! Πηγαίνω να ειδοποιήσω τον ντον Αλεχάντρο Βέγα... Στο μεταξύ στείλε ένα απόσπασμα να κυνηγήσει τους ληστές. Με τόσους ανθρώπους και τόσα ζώα που σέρνουν πίσω τους, δεν μπορεί να βρίσκονται μακριά...

Και ο βακέρο σπιρούνισε το άλογό του και κάλπασε προς την κατεύθυνση του σπιτιού των Βέγας.

Ένας χωροφύλακας που στεκόταν δίπλα στον Γκαρθία ρώτησε, αν και μάλλον ήξερε την απάντηση:

—Να σημάνω συναγερμό, λοχία;

Ο Γκαρσία τον κοίταξε σιωπηλός μασουλώντας την άκρη από το μουστάκι του.

—Όχι! βρυχήθηκε στο τέλος.

Και γυρίζοντας την πλάτη μπήκε μέσα στο κτίριο κλωτσώντας ο τι έβρισκε μπροστά του σαν μαινόμενος νεροβούβαλος, που είχε πέσει πάνω του ένα σμάρι πεινασμένες καβαλίνες.

Κλειδώθηκε στο γραφείο του και κανένας δεν τόλμησε να τον ενοχλήσει.

ΟΝΤΟΝ Αλεχάντρο Βέγα ήταν ο πλουσιότερος και ισχυρότερος ιδαλγός σε ολόκληρη την Άλτα Καλιφόρνια έχοντας ισχυρές φιλίες στην εξουσία.

Το ράντσο του, όπου βρισκόταν ανάμεσα στο Σαν Γκαμπριέλ και στο πουέμπλο της Ρέινα ντε Λος Άνγκελες, ήταν το μεγαλύτερο και πιο εύφορο ράντσο της περιοχής, ενώ οι πεόνς, οι ομπρέρος και οι βακέρος που βρίσκονταν στη δούλεψη του ντον Αλεχάντρο μετριούνταν σε πολλές εκατοντάδες.

Όλοι ζήλευαν τον ασπρομάλλη ιδαλγό για τα αγαθά του και τη δύναμή του, μα και πολλοί ένιωθαν μαζί κι ένα οίκτο για αυτόν, εξαιτίας του γιού του, του νεαρού ντον Ντιέγο!

Ο Ντιέγο ήταν ένα λεπτεπίλεπτος και κομψευόμενος νέος, που προτιμούσε τα αρώματα από τη μυρωδιά του μπαρουτιού και τη νωχέλεια των σαλονιών από την οπλασκία. Προτιμούσε, επίσης, την ανάγνωση ποιημάτων παρά τις περιπλανήσεις καβάλα στο άλογό του μέσα στο απέραντο ράντσο του πατέρα του κάτω από τον καυτερό ήλιο.

Μια τέτοια ζωή, ήταν βέβαια ανάξια για έναν καμπαγέρο της Άλτα Καλιφόρνια και, κάθε φορά που ο Ντιέγο έκανε την εμφάνισή του στον απογευματινό περίπατο στην πλατεία του πουέμπλο, ή σε άλλες παρόμοιες ευκαιρίες, ήταν ο στόχος ειρωνικών μειδιαμάτων. Τόσο από τα χείλη των σενιορίτας, όσο και από τους άλλους νεαρούς καμπαγέρος που το αίμα τους κόχλαζε για δράση.

Καθισμένοι τώρα, πατέρας και γιος στη μεγάλη βεράντα του αρχοντικού των Βέγας, κουβέντιαζαν και φυσικά η κουβέντα τους περιστρεφόταν γύρω από τα τελευταία παράξενα περιστατικά, που είχαν αναστατώσει τη Ρείνα ντε Λος Άγγελες.

—Δυο πτώματα έχουν βρεθεί κιόλας, έλεγε ο ντον Αλεχάντρο. Δυο πτώματα αγνώστων, που δολοφονήθηκαν από αγνώστους!.. Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι και ποιοι τους σκότωσαν; Και γιατί τους σκότωσαν; Πώς βρέθηκαν στην περιοχή μας; Και ποιος είναι παράξενος εκείνος ξένος, ο Ελ Γριέγο, όπως τον ονομάζουν πολλοί; Πού έχει πάει δυο μέρες τώρα; Τι ήρθε να κάνει εδώ; Ήρθε στην πραγματικότητα για να επαναφέρει το απαίσιο καθεστώς των σκλάβων στην Άλτα Καλιφόρνια; Και εκείνοι οι καβαλάρηδες, που λέει πως είδε εκείνος ο μεθύστακας ποιοι είναι; Κατευθύνθηκαν, λέει, προς τα Βουνά των Τσακαλιών, δηλαδή ακολούθησαν τον δρόμο που είχε ακολουθήσει ο Ελ Γριέγο!.. Τι σημαίνουν όλα αυτά; Δεν καταλαβαίνω τίποτα, γιε μου!.

—Σι, πάντρε, μουρμούρισε ο ντον Ντιέγο αγγίζοντας απαλά τα ρουθούνια του με το δαντελωτό αρωματισμένο μαντιλάκι του. Κάποιο σοβαρό μυστήριο κρύβεται πίσω από όλα αυτά...

Ο ντον Αλεχάντρο κούνησε το κεφάλι του.

—Για μένα, είπε, το μεγαλύτερο μυστήριο είναι η συμπεριφορά του Γκαρσία. Αυτός που ακόμα και η εξαφάνιση μιας κατσίκας ήταν αρκετή για να τον κάνει να κινητοποιήσει ολόκληρο το απόσπασμά του, παραμένει, τώρα, άπραγος κλεισμένος στο γραφείο του, μολονότι δυο άνθρωποι έχουν σκοτωθεί, ένας έχει εξαφανιστεί και μια ολόκληρη συμμορία έκανε την εμφάνισή της! Εξάλλου, αρνείται να ανακοινώσει το όνομα και την ιδιότητα αυτού του Ελ Γριέγο!

Ο Ντιέγο ανασήκωσε τα φρύδια του, σημάδι θυμού και ετοιμάστηκε να πει κάτι, μα τη στιγμή εκείνη ένα άλογο έφτασε ορμητικά και σταμάτησε κάτω από τη βεράντα.

Ο καβαλάρης βακέρο πήδηξε από τη σέλα και ανέβηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλιά της βεράντας.

ΠΛΗΣΙΑΣΕ και στάθηκε μπροστά στον ντον Αλεχάντρο. Έβγαλε το πλατύγυρο καπέλο του και χαιρέτησε με σεβασμό τον γέρο-ιδεαλό.

—Τι συμβαίνει, Αντόνιο; ρώτησε ο ντον Αλεχάντρο Βέγα ανήσυχος..

Πέρασαν μερικές στιγμές πριν ο βακέρο ξελαχανιάσει και μιλήσει:

—Στο... ράντσο... είπε κοφτά, μπήκε μια συμμορία από καβαλάρηδες. Άρπαξαν είκοσι ζωντανά και ανάγκασαν δεκαπέντε δουλοπάροικους να τους ακολουθήσουν φορτωμένοι με σακιά αλεύρι και άλλα τρόφιμα. Έφυγαν προς τα Βουνά των Τσακαλιών, αφού πρώτα σκότωσαν τρεις βακέρος μας που τους αντιστάθηκαν! Τους κυνηγήσαμε, μα δεν μπορέσαμε να τους φτάσουμε. Κρύφτηκαν, ίσως, σε κάποια σπηλιά ή σε κάποια χαράδρα. Ειδοποίησα τον λοχία Γκαρσία πριν έρθω εδώ...

Η είδηση έπεσε σαν βόμβα ανάμεσα στους δυο Βέγας. Ο ντον Αλεχάντρο ανορθώθηκε σφίγγοντας με δύναμη τα μπράτσα της πολυθρόνας του. Κοίταξε άγρια στα μάτια τον βακέρο και ξανακάθισε αμίλητος προσπαθώντας να ελέγξει την οργή του.

Ο Ντιέγο ανασκίρτησε βίαια, μα καμουφλάρισε το σκίρτημά του με μια απότομη κίνηση, σαν να ήθελε να διώξει κάποιο ενοχλητικό έντομο.

—Τρομερό! μουρμούρισε νοχελικά. Πότε, λοιπόν, θα ησυχάσουμε σ' αυτόν τον τόπο; Πότε θα πάψω να ακούω για πράξεις βίας που τόσο με κουράζουν; Ω, Δίος μίο! Ω, Θεέ μου!

Ο ντον Αλεχάντρο ξαναβρήκε την ψυχραιμία του και τη μιλιά του.

—Πόσοι ήταν; ρώτησε.

—Δεν ξέρω, ντον Αλεχάντρο. Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή και η επίθεση εντελώς απροσδόκητη. Όλοι οι βακέρος ήμασταν μαζεμένοι στη μεγάλη τραπεζαρία και τραγουδούσαμε πίνο-

ντας κρασί, όταν στην πόρτα και στα παράθυρα πρόβαλαν οι κάνες τουφεκιών και μια φωνή μας διέταξε να μείνουμε ακίνητοι. Δεν μπορούσαμε, φυσικά, να κάνουμε διαφορετικά. Ακούσαμε, όμως, έξω τους ληστές να συγκεντρώνουν ζωντανά και να διατάζουν μερικούς δουλοπαρσίκους να φορτωθούν με τρόφιμα από ην αποθήκη και να τους ακολουθήσουν. Μόνον, όταν το κύριο σώμα των ληστών απομακρύνθηκε, οι κάνες των τουφεκιών αποσύρθηκαν από την πόρτα και τα παράθυρα της τραπεζαρίας. Ορμήσαμε, τότε, έξω και κυνηγήσαμε την οπισθοφυλακή των ληστών. Μας ξέφυγαν και μας κόστισαν τρεις άντρες, τρεις νεκρούς βακέρος. Οι άνθρωποι αυτοί είναι τρομεροί σκοπευτές! Θα έλεγε κανείς, ότι βλέπουν μέσα στο σκοτάδι! Ο Κασάρα είναι απαρηγόρητος...

Ο ντον Αλεχάντρο σηκώθηκε. Σηκώθηκε και συνόδεψε τον πιστό του βακέρο ίσαμε το κεφαλόσκαλο.

—Πολύ καλά, Αντόνιο, είπε. Ευχαριστώ. Γύρισε στο ράντσο και πες στον Κασάρα τον επιστάτη, να οργανώσει την άμυνα του ράντσου για την περίπτωση που ληστές θα ξαναγυρίσουν. Να τοποθετήσει φρουρούς και να στείλει περιπόλους προς την κατεύθυνση των Βουνών των Τσακαλιών. Καμιά περίπολος, όμως, δεν θα βγει από τα σύνορα του ράντσο, πριν έρθω εγώ εκεί. Θα έχω φτάσει στο ράντσο, πριν από την δύση του ήλιου!..

“Ήταν ένα κορίτσι, περίπου δεκαοχτώ χρονών με μαύρα κυματιστά μαλλιά, μαύρα μάτια και σώμα λυγρό, που είχε κάτι πολύ κοριτσίστικο και συνάμα πολύ γυναικείο.”

Στο μεταξύ, προηγουμένως θα χρειαστεί να περάσω από τον Σταθμό της Χωροφυλακής να δω, τον λοχία Γκαρθία, να μου εξηγήσει την αδράνεια του σχετικά με τη δράση των ληστών... Δεν θα το αφήσω να περάσει έτσι αυτό το συμβάν! Θα εγκατασταθώ για λίγες μέρες, όσο χρειαστεί, στην ασιέντα του ράντσο προκειμένου να διευθύνω προσωπικά την καταδίωξη της συμμορίας... Θα μάθουν, όσοι δεν το ξέρουν, ότι οι Βέγας ξέρουν και μπορούν να προασπίζονται τα συμφέροντά τους!

Ο Αντόνιο, ο βακέρο ορθώθηκε στους αναβολείς του αλόγου του και κουνώντας το σμπέρο του χαιρέτησε τους δυο άντρες.

—Άστα λουέγο, χέφε! (αρχηγέ, αφεντικό)

Και φωνάζοντας μια προσταγή στο άλογο του, το σπιρούνισε ελαφρά και χάθηκε με γοργό καλπασμό.

Η ΜΙΚΡΗ ΜΕΞΙΚΑΝΑ

Ο ΝΤΟΝ Αλεχάντρο στράφηκε στον γιο του.

—Ντιέγο, η κατάσταση είναι σοβαρή και πολύ φοβάμαι, ότι ο λοχίας Γκαρσία είναι ανακατεμένος σε όλα αυτά, ή τουλάχιστον αυτός είναι ο κύριος υπεύθυνος. Αν είχε κινηθεί εγκαίρως, οι ληστές δεν θα έφταναν στο σημείο να επιτεθούν στο ράντσο μας.

—Πολύ φοβάμαι, πατέρα, ότι για να πάρει τέλος η ανώμαλη αυτή κατάσταση, θα χρειαστεί η επέμβαση κάποιου...

Και ο Ντιέγο με τον δείκτη του δεξιού του χεριού σχημάτισε στον αέρα το κεφαλαίο γράμμα “Z”.

Τα μάτια του ντον Αλεχάντρο έλαμψαν.

—Ας ελπίσουμε, ότι δεν θα χρειαστεί η επέμβασή του, παιδί μου, είπε με κάποια ανησυχία. Δεν...

Σώπασε και τα μάτια του στράφηκαν στην πόρτα της βεράντας από το εσωτερικό του σπιτιού.

Χαμογέλασε. Ο Ντιέγο ακολουθώντας το βλέμμα του πατέρα του χαμογέλασε κι αυτός.

Μια μορφή είχε φανεί στο κατώφλι της πόρτας, μια μορφή που θα μπορούσε να κάνει και έναν κακούργο να χαμογελάσει.

Ήταν ένα κορίτσι, όχι μεγαλύτερο από δεκαοχτώ χρονών με μαύρα κυματιστά μαλλιά, μαύρα μάτια και σώμα λυγρό. Είχε κάτι πολύ το κοριτσίστικο και συνάμα κάτι πολύ το γυναικείο.

Ήταν πολύ όμορφο κορίτσι. Εκπληκτικά όμορφο και τόσο δροσερό και αγνό, ώστε άθελα έφερνε κανείς στο νου του λευκούς κρίνους αντικρίζοντάς το.

Δεν ήταν, λοιπόν, παράξενο το γεγονός ότι η καρδιά του Ντιέγο ανασκιρτούσε ζωνρά κάθε φορά που τα μάτια του άγγιζαν τρυφερά αυτό το πλάσμα, μολονότι τίποτα στην ομιλία του και στις κινήσεις του δεν πρόδιδε το πόσο διαφορετικά χτυπούσε η καρδιά του κάθε φορά που την αντίκριζε.

Το κορίτσι ήταν μια μακρινή εξαδέλφη του Ντιέγο, που είχε έρθει από το Μεξικό για να περάσει μερικές εβδομάδες στο ράντσο των Βέγας, που η φήμη του είχε ξεπεράσει τα σύνορα της Άλτα Καλιφόρνια.

Ήταν η Κοντσίτα Παλέρο της οποίας ο πατέρας της, μεγαλέμπορας βοδιών στο Μεξικό, είχε μακρινή συγγένεια με τη μητέρα του Ντιέγο...

Ο ντον Αλεχάντρο και ο Μεξικανός συνέχισαν να συνεργάζονται στενά σε αγροτικά και κτηνοτροφικά προϊόντα και μετά τον θάνατο της γυναίκας του Καλιφορνέζου ιδαλγού.

Τώρα, φιλοξενούσε την μικρανεσιά του για λίγες μέρες διακοπές, αλλά και για ενημερωθεί η κοπέλα σχετικά με τη συνεργασία τους, επειδή είχε αρχίσει να εκπαιδεύεται στη διαχείριση του ράντσο, ώστε σύντομα να αναλάβει την επιχείρηση του πατέρα της.

Η Κοντσίτα είχε φτάσει στο πουέμπλο της Ρέινα ντε Λος Άνγκελες εδώ και τρεις μέρες. Συμπτωματικά, το απόγευμα εκείνης της ημέρας οι Βέγας θα έφευγαν από την πόλη για το ράντσο, όπου ο θείος της, ο ντον Αλεχάντρο, θα ξεναγούσε το κορίτσι στις εγκαταστάσεις του και στα απέραντα βοσκοτόπια του, τα οποία έδωσαν και το επίθετο της οικογένειας, αφού “βέγας” πάει να πει “λιβάδια”.

ΜΕ βήματα σχεδόν χορευτικά που θύμιζαν χαρούμενους μεξικάνικους ρυθμούς η Κοντσίτα πλησίασε πρόσχαρα τους δύο άντρες. Τους χαμογέλασε με κοριτσίστικο νάζι αφήνοντας να φανούν πίσω από τα άλικα χείλη της δυο σειρές από κάτασπρα αστραφτερά σαν μαργαριτάρια συμμετρικά δόντια. Ο καμπανιστός ήχος της φωνής της, που χάιδεψε μαγευτικά τα αυτιά των δον Αλεχάντρο και δον Ντιέγο, ήταν βαθύς και ζεστός, καθώς τους καλημέρισε:

—Καλημέρα, θείε μου, καλημέρα, Ντιέγο! Δεν κοιμήθηκα σχεδόν καθόλου τη νύχτα από την ανυπομονησία μου να φύγουμε για το ράντσο. Τι όμορφα που θα είναι εκεί! Θα φύγουμε σήμερα το απόγευμα! Έτσι, δεν είναι;

Σώπασε για μια στιγμή παρατηρώντας τα σκεπτικά πρόσωπα των δυο αντρών.

—Μα τι συμβαίνει; Έχετε ύφος ... συνωμοτών!

Ο Ντιέγο ανορθώθηκε και στριφογύρισε με αμηχανία το αρωματισμένο μαντιλάκι του ανάμεσα στα δάχτυλά του. Ο ντον Αλεχάντρο ξερόβηξε.

—Λυπάμαι, παιδί μου, αλλά...

Η Κοντσίτα τον διέκοψε.

—Τι συμβαίνει, θείε μου; ρώτησε ανήσυχα.

—Χμμ-μμ! έκανε ο ντον Αλεχάντρο. Ίσως αναγκαστούμε να αναβάλουμε για λίγες μέρες την επίσκεψή σου στο ράντσο. Δηλαδή, εγώ πρέπει να πάω οπωσδήποτε κει! Μα εσύ, Κοντσί-

τα μου, θα πρέπει να μείνεις εδώ. Σκέφτομαι, μάλιστα, να μείνει και ο Ντιέγο να σε συντροφεύει!

Ο Ντιέγο, αντέδρασε κάπως απότομα:

—Όχι, πατέρα! Εσείς θα πρέπει να μείνετε εδώ με την Κοντσίτα! Η δουλειά αυτή απαιτεί κούραση και προσπάθειες, που δεν είναι για την ηλικία σας...

Τα φρύδια της Κοντσίτα ανασηκώθηκαν και το κάτω χέιλι της τρεμούλιασε, σαν παιδιού, που το παίρνει το παράπονο.

—Γιατί θέλετε να με αφήσετε εδώ; ρώτησε. Τι σας έκανα; Τι συνέβη στο ράντσο;

—Χτες τη νύχτα έγινε επίθεση ληστών!

Ο ντον Αλεχάντρο ξεροκατάπιε, δείγμα της οργής του που προσπαθούσε να τιθασεύει και συνέχισε:

—...Άρπαξαν βόδια και ανθρώπους κι έφυγαν, αφού σκότωσαν και τρεις από τους βακέρος μου! Είναι επικίνδυνο να μείνει κανείς τώρα στο ράντσο, πριν ξεκαθαριστεί η περιοχή από τους ληστές.

“Ο λοχίας Γκαρσία κολακεύτηκε, μα ένιωσε, ταυτόχρονα και μια ελαφριά ανησυχία, όταν ο φρουρός στην πύλη τού ανάγγειλε την απρόσμενη επίσκεψη των Βέγας...”

Τα μάτια της Κοντσίτα σπίθισαν και τα χείλη της σφίχτηκαν πεισματάρικα.

—Θα έρθω μαζί σας στο ράντσο, θείε μου, δήλωσε. Δεν τους φοβάμαι τους ληστές! Από τι νομίζετε ότι είναι φτιαγμένες οι γυναίκες στο Μεξικό; Από μέλι και ανθόνερο; Δεν υπάρχει γυναίκα που να μην έχει συναντήσει μια τουλάχιστον φορά μπαντίδος και μετριούνται στα δάχτυλα αυτές που δεν ξέρουν να σκοπεύσουν τόσο καλά όσο και οι άντρες. Να κοιτάζετε!

Άπλωσε γοργά το κρινένιο χεράκι της, με τα λεπτά αλαβάστρινα δάχτυλα και απέσπασε με απρόσμενη γρηγοράδα το μικρό κομψό πιστόλι από τη ζώνη του ντον Αλεχάντρο, πριν αυτός προλάβει να αντιδράσει.

Μπροστά στους δυο αποσβολωμένους από έκπληξη άντρες, η Κοντσίτα σήκωσε ταχύτατα τον κόκορα στοχεύοντας, σύγκαιρα, ένα πρασινοκόκκινο μήλο, που γυάλιζε κοντά στην κορυφή μια μεγάλης μηλιάς μέσα στον κήπο και πίεσε τη σκανδάλη, σχεδόν χωρίς να σημαδέψει!

Το πιστόλι εκπυρσοκρότησε βροντερά και το μήλο. εξαφανίστηκε!

Οι δυο άντρες γύρισαν και κοίταζαν έκπληκτοι και με ανυπόκριτο θαυμασμό το λεπτό εύθραυστο φαινομενικά κορίτσι με το όμορφο και αγνό πρόσωπο, που σκόπευε τόσο καλά, όσο και ένας τραχύς κι εμπειροπόλεμος βακέρος!

Ο ντον Αλεχάντρο χαμογέλασε.

—Έπειτα από αυτό δεν μπορώ να έχω καμιάν αντίρρηση να έρθεις μαζί μας στο ράντσο. Σημάδι σαν της Κοντσίτα δεν το απορρίπτεις! Τι λες, Ντιέγο;

Ο Ντιέγο απάντησε:

—Ούτε εγώ, πατέρα! Και πρόσθεσε χαμογελώντας αφοπλιστικά στο κορίτσι: «Αν και φοβάμαι, καλή μου, ότι θα φας το ψωμί πολλών βακέρος, αν και με τα κοπάδια τα καταφέρνεις το ίδιο καλά!»

—Ετοιμάσου, λοιπόν, Κοντσίτα, είπε ο ντον Αλεχάντρο. Θα φύγουμε αμέσως μετά το γεύμα... Τώρα, θα μου επιτρέψεις να βγω με τον Ντιέγο. Θα επισκεφτούμε τον αρχηγό των χωροφυλάκων.

—Πάρτε και μένα, παρακάλεσε το κορίτσι. Θα πλήξω μόνη μου εδώ.

Οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν. Στο βλέμμα τους λαμπύριζε ήδη η συγκατάνευση.

—Εξάλλου, όπως έμαθα, συνέχισε η κοπέλα, ο αρχηγός των χωροφυλάκων είναι ένας πολύ διασκεδαστικός άνθρωπος. Λοχία Γκαρσία, δεν τον λένε;

Ο ΛΟΧΙΑΣ Γκαρσία κολακεύτηκε, αλλά και συγχρόνως ένιωσε μια ελαφριά και όχι τόσο αόριστη κρυάδα να διατρέχει τη σπονδυλική του στήλη, όταν ο φρουρός του ανήγγειλε την επίσκεψη των Βέγας.

Ήξερε καλά, ότι οι Βέγας είναι οι ισχυρότεροι ιδαλγοί της Άλτα Καλιφόρνια και ότι είχαν στενές σχέσεις με τον αντιβασιλέα του Μεξικού και καταλάβαινε, ότι δεν θα ήταν συνετό να τα βάζει κανείς μαζί τους. Όμως, να που τώρα ληστές είχαν μπει στο ράντσο των Βέγας, είχαν σκοτώσει βακέρος, είχαν αρπάξει δουλοπάροικους, ζωντανά και τρόφιμα! Κι αυτός, ο λοχίας Μανουέλ Γκαρσία, αντικαταστάτης του απουσιάζοντος διοικητή του σταθμού χωροφυλακής της Ρέινα ντε Λος Άνγκελες, ήταν αναγκασμένος να μένει κλεισμένος στο γραφείο του, λες και φοβόταν να πάει να κυνηγήσει τους ληστές!

Αυτό δεν θα άρεσε καθόλου στους Βέγας. Πρόβλεπε αυστηρή κατσάδα από τον ντον Αλεχάντρο!

—Περάστε, ντον Αλεχάντρο, είπε με υποκλίσεις, όταν ο ντον Αλεχάντρο Βέγα φάνηκε στην είσοδο του γραφείου του με ξωπίσω του τον ντον Ντιέγο. Μεγάλη μου τιμή! Καλώς ήλθατε, ντον Ντιέγο! Είμαι πολύ...

Σώπασε και άνοιξε και το στόμα του μια σπιθαμή, όταν είδε να μπαίνει μαζί με τους Βέγας στο γραφείο του κι ένα όμορφο κορίτσι. Ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι, μα πρώτη φορά το έβλεπε στο πουέμπλο.

—Καλημέρα, Γκαρσία, είπε ο ντον Αλεχάντρο. Να σου συστήσω την ανιψιά μου Κοντσίτα Παλέρο... Ο λοχίας Μανουέλ Γκαρσία, Κοντσίτα, για τον οποίον τόσα καλά λόγια έχεις ακούσει!

Ο Γκαρσία έγινε κατακόκκινος και υποκλίθηκε βαθιά μουρμουρίζοντας:

—Μεγάλη τιμή μου, σενιορίτα... Καθίστε... Καθίστε, σενιορίτα, σενιόρες. Λυπήθηκα πολύ μαθαίνοντας αυτά που συνέβησαν στο ράντσο σας!

Το πρόσωπο του ντον Αλεχάντρο πήρε απότομα αυστηρή έκφραση.

—Αυτό έχεις μόνο να πεις, Γκαρσία; Ομολογώ, ότι με εκπλήττει και αρχίζω να ανησυχώ για την υγεία σου ή για την... τιμότητά σου!

—Πώς, σενιόρ! γρύλλισε ο λοχίας φουσκώνοντας το στήθος του. Δεν επιτρέπω σε κανέναν να αμφισβητεί την τιμότητά μου!

—Το επιτρέπουν οι πράξεις σου, όμως, Γκαρσία! συνέχισε ο ντον Αλεχάντρο στον ίδιο αυστηρό τόνο. Δυο άνθρωποι δολοφονήθηκαν μέσα στις δυο τελευταίες μέρες και μια συμμορία σκότωσε, λήστεψε και αιχμαλώτισε ανθρώπους στο ράντσο μου κι εσύ εξακολουθείς να μένεις κλεισμένος στο γραφείο σου σαν να μην συνέβη τίποτα! Αν αυτό το βρίσκεις κανονικό, τότε έχεις αλλόκοτη αντίληψη για τα καθήκοντά σου ως διοικητού της χωροφυλακής του πουέμπλο!

Ο Γκαρσία κοκκίνισε πάλι, κιτρίνισε, ξεροκατάπτε και ξεκούμπωσε ένα-δυο κουμπιά του χιτωνίου του, πριν απαντήσει.

—Ξέρω πολύ καλά τα καθήκοντά μου, σενιόρ, είπε αργά και ξέρετε πόσο πρόθυμος είμαι πάντα στην εκτέλεσή τους. Αυτή τη φορά, όμως είμαι δεσμευμένος. Έχω διαταγές να μείνω εδώ κρατώντας σε αυστηρή επιφυλακή ολόκληρο το απόσπασμα!

ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ του ντον Αλεχάντρο έσμιζαν πάνω από τη μύτη του. Παρατήρησε για κάποιες στιγμές αμίλητος τον λοχία, που συνέχιζε να ξεροκαταπίνει από αμηχανία και θυμό μαζί.

—Διαταγές; ρώτησε. Τι διαταγές; Γραπτές; Πού είναι;

—Όχι. Προφορικές.

—Περίεργο, μουρμούρισε ο ντον Αλεχάντρο. Δεν άκουσα τίποτα για την άφιξη κάποιου προϊσταμένου σου, Γκαρσία. Ή μήπως ήταν προϊστάμενός σου ο ξένος που ήρθε στο που-έμπλο μας εδώ και τρεις μέρες για να εξαφανιστεί σχεδόν αμέσως μυστηριωδώς;

—Δεν ξέρω και δεν μπορώ να σας πω τίποτα που να μου επιτρέπεται, ντον Αλεχάντρο, μουρμούρισε. Το μόνο που έχω να πω, είναι ότι έχω διαταγές να μείνω σε επιφυλακή και θα υπακούσω, μολονότι θα ήθελα πολύ να βοηθήσω τους φίλους μου.

Ο ντον Αλεχάντρο χαμογέλασε κι ο Ντιέγο έφερε το μαντιλάκι του στη μύτη του για να κρύψει ένα ειρωνικό χαμόγελο.

—Ξέρεις πολύ καλά, Γκαρσία, ότι είμαστε σε θέση να υπερασπίσουμε το ράντσο μας ακόμα και εναντίον ολόκληρου συντάγματος, είτε ο ντον Αλεχάντρο. Αν ήρθα εδώ, το έκανα, γιατί η διαγωγή σου μού φαίνεται περίεργη. Δεν...

Ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα κι ένας νεαρός άντρας μπήκε στο γραφείο του Γκαρσία. Η εμφάνισή του προκάλεσε κραυγές έκπληξης, για διαφορετικούς λόγους, από τους τέσσερις που βρίσκονταν εκεί μέσα.

Είχε όμορφο αντρικό πρόσωπο, μαύρα μαλλιά και μουστάκι και μικρό μαύρο γένι και το σώμα του ήταν λυγρό και νευρώδες.

Τα πλούσια και καλοραμμένα σπανιόλικα ρούχα του, ήταν καταξεσκισμένα και στο μέτωπό του φαινόταν μια πληγή με πηγμένο αίμα. Θα μπορούσε να πει κανείς, ότι ο άνθρωπος αυτός είχε παλέψει σκληρά με αγριόγατους μέσα στο σκοτάδι ή είχε περιπλανηθεί νύχτα μέσα σε αγκαθότοπο.. Τα χέρια του ήταν αυλακωμένα από γρατζουνιές.

Το σταθερό και τολμηρό του βλέμμα εξέτασε διαπεραστικά τον ντον Αλεχάντρο και τον Ντιέγο και καρφώθηκε με θαυμασμό για λίγες στιγμές στο πρόσωπο της Κοντσιτά παίρνοντας μια χαμογελαστή έκφραση.

—Μπουένος ντίας, σενιόρες! Καλημέρα σας κύριοι, είπε. Με συγχωρείτε για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται το κουστούμι μου, σενιορίτα!

Ο Γκαρσία τινάχτηκε όρθιος και πήγε κοντά του με γοργά μεγάλα βήματα.

—Σενιόρ! είπε γοργά. Κινδυνεύσατε; Πέσατε στα χέρια ληστών; Είστε πληγωμένος; Θέλετε γιατρό;

Ο ξένος, που δεν ήταν άλλος από τον Πάνο Μαγιάκο, χαμογέλασε.

—Όχι, αγαπητέ μου Γκαρσία, είπε. Είμαι πολύ καλά. Μερικοί περίεργοι τύποι, όμως, είχαν και εξακολουθούν να έχουν αντιρρήσεις σχετικά με το δικαίωμά μου να ζω! Δυο από αυτούς μετάνιωσαν για τις αντιλήψεις τους αυτές και θαρρώ πως μετάνιωσαν για πάντα. Οι υπόλοιποι θα μετανιώσουν, ελπίζω, πολύ σύντομα.

Ο Γκαρσία τραύλισε:

—Δεν... δεν καταλαβαίνω, σενιόρ... Μιλήστε πιο καθαρά, σας παρακαλώ!

Ο Έλληνας σήκωσε τους ώμους του.

—Άγνωστοι μού επιτέθηκαν, είπε. Αντιστάθηκα, φυσικά, και δυο από αυτούς πλήρωσαν με τη ζωή τους το τόλμημά τους. Τα Βουνά των Τσακαλιών έχουν γεμίσει από ενόπλους που περιφέρονται ύποπτα και πυροβολούν τόσο εύκολα και τόσο...απρόσεκτα, ώστε πρέπει να λογιάζεται κανένας τυχερός, φεύγοντας από εκεί γερός.

Ο ντον Αλεχάντρο τον πλησίασε ρωτώντας τον, αν ήξερε. κάτι σχετικό με τη συμμορία των παρανόμων.

—Με συγχωρείτε, σενιόρ. Ξέρετε, μήπως για μια συμμορία προερχόμενη από τα Βουνά των Τσακαλιών που επιτέθηκε εναντίον του ράντσου μου; Τους είδατε, να επιστρέφουν στα βουνά με τη λεία τους;

—Όχι, σενιόρ, απάντησε ο Μαγιάκος. Δεν είδα τίποτα τέτοια. Άλλωστε τα Βουνά των Τσακαλιών είναι τόσο εκτεταμένα και τόσο πυκνόφυτα. Για ποιο, όμως ράντσο πρόκειται;

—Για το ράντσο των Βέγας. Είμαι ο ντον Αλεχάντρο Βέγα. Από εδώ ο γιος μου ντον Ντιέγο κι η ανιψιά μου σενιορίτα Κοντσίτα Παλέρο.

Ο Μαγιάκος υποκλίθηκε ευγενικά.

—Μεγάλη μου τιμή, σενιορίτα, σενιόρες, είπε. Η φήμη σας ντον Αλεχάντρο έχει φτάσει έως την Αυλή της Μαδρίτης και όσες φορές έχω ακούσει το όνομά σας, πάντα το συνόδευαν κολακευτικά και τιμητικά επίθετα. Λυπάμαι, που δεν μπορώ να σας δώσω κι εγώ το όνομά μου. Βρίσκομαι εδώ με αυστηρό ινκόγκνιτο για μια πολύ σοβαρή αποστολή.

Ο ντον Αλεχάντρο ανασήκωσε τα φρύδια του.

—Το πρόσωπό σας, οι τρόποι σας και η ομιλία σας, σενιόρ, δείχνουν έναν τίμιο άντρα, είπε σταθερά. Μα οι καιροί είναι κακοί και η άφιξή σας έτυχε να συνοδευτεί από αλλεπάλληλα ανεξήγητα επεισόδια. Πώς να είμαστε βέβαιοι, για αυτά που ισχυρίζεστε;

Ο Μαγιάκος κοκκίνισε και ήταν βέβαιο, ότι είχε προσβληθεί. Βρήκε, όμως, λογικά τα λόγια του γέρο-ιδαλγού. Έχωσε το χέρι του σε μιαν εσωτερική τσέπη του σακακιού του και τράβηξε μιαν περγαμινή.

—Διαβάστε, σενιόρ, είπε δίνοντάς την στον ντον Αλεχάντρο.

Αυτός διάβασε:

«Ημείς, ο Κυβερνήτης της Άλτα Καλιφόρνια, εντελλόμεθα προς απάσας τας πολιτικός και στρατιωτικές αρχάς της χώρας, όπως θέσουν εις την διάθεσιν του φέροντος το παρόν όλα τα υλικά και ηθικά μέσα, τα οποία διαθέτουν εξ ονόματος της Α.Μ. του Βασιλέως της Ισπανίας... Αλφόνσο Μορές»

Ο ντον Αλεχάντρο έδωσε σιωπηλά την περγαμινή στον Ντιέγο που την διάβασε με προσοχή.

“Θα μπορούσε να πει κανείς, ότι ο άνθρωπος αυτός είχε αναμετρηθεί ανελέητα με αγριόγατους μέσα στο σκοτάδι, ή είχε περιπλανηθεί νύχτα σε πυκνό αγκαθότοπο ”

ΣΗΚΩΣΕ κατόπιν το κεφάλι του και είπε νωχελικά κρατώντας μπροστά στα χείλη του το αρωματισμένο μαντιλάκι του:

—Και ποιος μπορεί να μας βεβαιώσει, Σενιόρ, ότι το σπουδαίο αυτό έγγραφο δεν εκλάπη από τον νόμιμο κομιστή του;

Τα ευγενικά χαρακτηριστικά του Μαγιάκου αγρίεψαν απότομα στα λόγια αυτά. Τα χείλη του σφίχτηκαν. Η Κοντσίτα άφησε μια κραυγή τρόμου βλέποντας τη μάσκα οργής στο πρόσωπό του.

Ο Έλληνας έκανε ένα βήμα προς τον Ντιέγο κι έπειτα κοντοστάθηκε. Γύρισε προς το κορίτσι κι υποκλίθηκε.

—Με συγχωρείτε, σενιορίτα. Ήμουν έτοιμος να παραφερθώ μπροστά σας.

Και πρόσθεσε αποτεινόμενος στον ντον Ντιέγο:

—Σενιόρ, τα λόγια σας ήταν τα πιο προσβλητικά που μπορούσαν να γίνουν. Όταν η ιστορία αυτή πάρει τέλος θα 'ρθω --αν βγω ζωντανός από όλα αυτά, πράγμα κάπως αμφίβολο-- να ζητήσω ικανοποίηση για την προσβολή!

Ο Ντιέγο υποκλίθηκε.

—Θα είμαι στη διάθεσή σας, σενιόρ, είπε, μολονότι δεν είναι και τόσο σύμφωνο με τους τύπους να δέχεται κανείς την πρόσκληση ενός ανθρώπου, που δεν θέλει να ανακοινώσει το όνομά του και τον σκοπό της άφιξής του εδώ. Λένε, ότι ήρθατε για να επαναφέρετε το παλιό καθεστώς των δούλων. Αν αυτό είναι αλήθεια, Σενιόρ, απομακρυνθείτε το ταχύτερο από τη χώρα μας, γιατί θα συναντήσετε τρομερή αντίσταση. Οι ιδαλγοί της Άλτα Καλιφόρνια δεν θα δέχονταν ποτέ κάτι τέτοιο!

—Δεν πρόκειται να επιβεβαιώσω ή να διαψεύσω τη διάδοση αυτή, απάντησε ο Μαγιάκος. Πάντως, αυτό που ήρθα να κάνω, το ξέρουν και το εγκρίνουν τρία πρόσωπα πιο αρμόδια και με εξουσία κάπως μεγαλύτερη από τη δική σας: η Εξοχότητά του ο Κυβερνήτης της Καλιφόρνιας, η Υψηλότητά του ο Αντιβασιλέας του Μεξικού και η Αυτού Μεγαλειότητά του ο Βασιλέας της Ισπανίας!.. Σας πληροφορώ: βρίσκομαι εδώ κατ' εντολήν του Βασιλέως!

—Μήπως μπορείτε, τουλάχιστον, να μας εξηγήσετε, Σενιόρ, γιατί διατάξατε τον λοχία Γκαρσία να μείνει σε επιφυλακή και να μην απομακρυνθεί καθόλου από το χωριό; ρώτησε ο ντον Αλεχάντρο.

—Γιατί ήθελα να τον βρω αμέσως, όταν θα τον χρειαζόμουν, όπως κι έγινε, ντον Αλεχάντρο!... Λοχία, δώσε διαταγή στους άντρες σου να ετοιμαστούν αμέσως! Ξεκινάμε σε λίγο για τα Βουνά των Τσακαλιών! Πόσους άντρες, είπες, ότι διαθέτεις;

—Τριάντα, Σενιόρ!

—Χμμ... Δεν είναι και πολλοί... Σενιορίτα, σενιόρες, επιτρέψατέ μου να αποσυρθώ. Πρέπει να ετοιμαστώ και να επιδιορθώσω κάπως την περιβολή μου. Αυτή η κατάσταση δεν είναι η πέμπουσα εμφάνιση για απεσταλμένο της Αυτού Μεγαλειότητος!

Ο ξένος υποκλίθηκε βαθιά μπροστά την Κοντσίτα κοιτάζοντάς της σταθερά στα μάτια και χαμογελώντας της ευγενικά.

Στράφηκε, κατόπιν και υποκλίθηκε ελαφρά στους Βέγας φέροντας το δεξί του χέρι με κλειστή την παλάμη στο στήθος. Γύρισε, τέλος, στον Γκαρσία. Αυτός χτυπώντας με δύναμη το τακούνη της μπότας του στο πάτωμα χαιρέτησε τον ξένο στρατιωτικά σε στάση προσοχής.

—Στις διαταγές σας, Σενιόρ κορονέλ!

Ο Μαγιάκος, τον οποίο ο Γκαρσία απεκάλεσε “συνταγματάρχη”, ανταπόδωσε τον χαιρετισμό και βρήκε γοργά από το γραφείο.

Μισή ώρα αργότερα οι αργόσχολοι στην πλατεία του πουέμπλο της Ρέινα ντε Λος Άγγελος έβλεπαν, με ανοιχτό το στόμα, ολόκληρη τη δύναμη της χωροφυλακής να διασχίζει καλπάζοντας την πλατεία και να κατευθύνεται προς τα βορειοανατολικά με επικεφαλής τον μυστηριώδη ξένο που του είχαν δώσει το παρατσούκλι Ελ Γριέγο.

Δυο ώρες ύστερα από την αναχώρηση του αποσπάσματος, το αμάξι των Βέγας διέσχισε την ίδια πλατεία με επιβάτες τον ντον Αλεχάντρο, τον ντον Ντιέγο και την Κοντσίτα παίρνοντας τον δρόμο που οδηγούσε στο ράντσο των Βέγας. Στη θέση του αμαξά ήταν καθισμένος ο μεγαλόσωμος Μπερνάρντο, ο άλαλος υπηρέτης του Ντιέγο.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΛΗΣΤΩΝ

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ στο διάστημα του ταξιδιού περιστρεφόταν γύρω από το μυστηριώδες πρόσωπο και τα μυστηριώδη φερσίματα του ξένου, που ισχυριζόταν, ότι ήταν ειδικός απεσταλμένος του βασιλιά της Ισπανίας και ότι έφερε, μάλιστα, τον βαθμό του συνταγματάρχη.

—Δεν ξέρω, τι να πω, έλεγε ο ντον Αλεχάντρο. Ο άνθρωπος αυτός μου φάνηκε τίμιος, μολονότι έρχονται στιγμές, που όλη αυτή μυστικότητα με την οποία σκεπάζει τον εαυτό του και τις πράξεις του, μού γεννά πλήθος υποψίες.

—Κι εγώ το ίδιο αισθάνομαι, πατέρα, είπε ο Ντιέγο. Έρχονται, όμως, στιγμές που δεν θε-

ωρώ απίθανο το γεγονός να έκλεψε ο άνθρωπος αυτός τη διαταγή του κυβερνήτη από τον κάτοχό της.

Ο μόνος που δεν είχε αμφιβολία για την τιμότητα του Μαγιάκου ήταν η Κοντσίτα.

—Το πρόσωπο ενός ανθρώπου, είπε κάπως έντονα, είναι ο καθρέφτης της ψυχής του. Και στο πρόσωπο του ξένου ήταν σφραγισμένη η τιμότητα και η ευγένεια... Δεν το προσέξατε;

Ο Ντιέγο κοίταξε διαπεραστικά την εξαδέλφη του και τής απάντησε χαμογελώντας ειρωνικά. Ήταν φανερό, ότι ήθελε να την προκαλέσει.

Τα βλέμματα που είχαν ανταλλάξει η Κοντσίτα με τον Έλληνα, όχι μόνο τα είχε προσέξει, αλλά και τον είχαν ενοχλήσει...

—Μη ξεχνάς, Κοντσίτα, είπε νωχελικά, ότι πολλοί ευγενείς έχουν προτιμήσει τη ζωή του ληστή και ότι πολλοί ληστές ήταν ευγενικοί και ευπαρουσίαστοι. Δεν θέλω να σε λυπήσω, αλλά φοβάμαι ότι ο άνθρωπος αυτός παίζει διπλό παιχνίδι και ότι ο άνθρωπος αυτός ίσως να είναι και ο αρχηγός της μυστηριώδους συμμορίας που ήρθε στην περιοχή μας.

»Άγνωστο για ποιον λόγο ήρθε, αλλά φαντάζομαι, ότι αυτός και η συμμορία του θα καλοπεράσουν, όταν οι σκληρόπετσοι βακέρος του ράντσο μας εξαπολυθούν εναντίον τους!

Η συζήτηση συνεχίστηκε στον ίδιο τόνο, χωρίς κανέναν τους να υποψιάζεται, ότι εκείνοι για τους οποίους μιλούσαν, τους συμμορίτες, δεν βρίσκονταν πολύ μακριά.

Θα είχαν φτάσει στα μισά του δρόμου, όταν αναπάντεχα το αντικείμενο της συζήτησής τους απόκτησε ξαφνικά... σάρκα κι οστά!

Η άμαξα ανέβαινε αργά μιαν ανηφοριά, όπου ο δρόμος ήταν κλεισμένος δεξιά κι αριστερά από ψηλούς και πυκνούς θάμνους. Ένας πυροβολισμός αντήχησε και την ίδια στιγμή πέντε άνθρωποι ξεπήδησαν μέσα από τους θάμνους περικυκλώνοντάς τους.

Δυο από αυτούς στάθηκαν μπροστά στα άλογα και άρπαξαν τα χαλινάρια σηματοδύοντας ταυτόχρονα τον Μπερνάρντο με τις πιστόλες τους. Οι άλλοι τρεις πλησίασαν στο αμάξι με τα πιστόλια τους προτεταμένα και απείλησαν με αυτά τους επιβάτες του.

—Αρρίμπα λας μάνος, Σενιόρες! διέταξε ο αρχηγός τους, ένας μεγαλόσωμος άντρας που φορούσε μάσκα, όπως κι όλοι οι άλλοι. Ψηλά τα χέρια και κατεβείτε από το αμάξι! Χρειαζόμαστε μερικούς ομήρους και νομίζω ότι είχαμε τύχη. Αν δεν κάνω λάθος, έχω μπροστά μου τον ντον Αλεχάντρο Βέγα, τον... τολμηρό και πολεμοχαρή γιο του, Ντιέγο και μια μικρούλα πολύ-πολύ νόστιμη και χαριτωμένη...

Ο ντον Αλεχάντρο ανασκίρτησε για δυο λόγους. Πρώτα, γιατί δοκίμασε μια ζωηρή έκπληξη ακούγοντας τη φωνή του αρχηγού των ληστών. Ήταν βέβαιος πως κάπου είχε ξανακούσει τη φωνή αυτή, μολονότι ήταν φανερό η προσπάθεια του κατόχου της να την αλλοιώσει.

Έπειτα, έγινε έξω φρενών για τον προσβλητικό τρόπο με τον οποίο ο ληστής είχε μιλήσει για τον Ντιέγο και την Κοντσίτα.

—Σενιόρ! βρυχήθηκε. Είστε παλιάνθρωπος! Δεν χωρεί καμιά αμφιβολία, για αυτό! Δεν σας επιτρέπω όμως να εκφράζεστε με τέτοιο τρόπο για τον γιο μου και την ανιψιά μου!

Ο ΛΗΣΤΗΣ κάγχασε βροντερά. Βρήκε πολύ αστεία για τα γούστα του την οργή του γέρο-ιδαλγού.

—Είστε πολύ διασκεδαστικός, ντον Αλεχάντρο, είπε. Δεν ήξερα, όμως, ότι είχατε μια τόσο όμορφη ανιψιά! Κατεβείτε από το αμάξι!

Η Κοντσίτα κοίταξε τον Ντιέγο με μάτια ορθάνοιχτα. Το θερμό αυτό κορίτσι του Μεξικού δεν μπορούσε να καταλάβει, πώς ήταν δυνατόν ένας νεαρός καμπαγιέρο να δέχεται τέτοιες προσβολές, από τη μια, χωρίς να απαντά και να αφήνει από την άλλη, να προσβάλλουν μπροστά του την εξαδέλφη του.

Αντί να τραβήξει το πιστόλι του ή το ξίφος του, όπως περίμενε το κορίτσι, ο Ντιέγο κοίτα-

ζε με τρόμο τον γιγαντόσωμο ληστή και φαινόταν έτοιμος να... λιποθυμήσει!

—Κατεβείτε αμέσως από το αμάξι! διέταξε ο ληστής. Κατεβείτε πριν χάσω την υπομονή μου και σας φερθώ κάπως άσχημα και ...μείνω χωρίς ομήρους. Η σενιορίτα προηγείται...

Η Κοντσίτα κοίταξε τον ντον Αλεχάντρο, σαν να τον ρωτούσε, αν έπρεπε να υπακούσει.

Ο πατέρας του Ντιέγο κούνησε το κεφάλι του.

—Κατέβα, παιδί μου, είπε με τσακισμένη φωνή... Ντιέγο, βοήθησε την ξαδέλφη σου να κατεβεί...

—Μείνετε ακίνητοι και με τα χέρια ψηλά! φώναξε ο ληστής. Θα βοηθήσω εγώ τη σενιορίτα να κατεβεί.

Μα η Κοντσίτα είχε κιάλας ακουμπήσει πάνω στον Ντιέγο κάνοντας τάχα ότι είχε χάσει την ισορροπία της και προσπάθησε να κρατηθεί από τη ζώνη του.

Τα λεπτά κρινένια δάχτυλά της σφίχτηκαν με νεύρο γύρω από τη λαβή του όπλου του Ντιέγο κι όταν το κορίτσι αποσπάστηκε από τον νεαρό καμπαγιέρο και στράφηκε προς την πόρτα του αμαξιού, ένας πυροβολισμός αντήχησε βγαλμένος από την κάνη του όπλου.

Ο γιγαντόσωμος ληστής άφησε κάτι σαν ουρλιαχτό πληγωμένου άγριου ζώου και το δεξιό του χέρι κρεμάστηκε άτονο αφήνοντας την πιστόλα του να πέσει στο χώμα.

Την ίδια στιγμή δυο άλλα πράγματα συνέβησαν ταυτόχρονα με ταχύτητα αστραπής: ο ντον Αλεχάντρο τραβούσε τη δική του δίκανη πιστόλα. Σε κλάσμα της στιγμής πάτησε διαδοχικά και τις δυο σκανδάλες πετυχαίνοντας κατάστηθα τους δυο άλλους ληστές που στέκονταν μπροστά στην άλλη πόρτα του αμαξιού, ενώ ο Μπερνάρντο μαστίγωσε ξαφνικά τα άλογά του, που όρμησαν προς τα εμπρός. Οι ληστές που κρατούσαν τα ζώα από τα χάμουρα αναγκάστηκαν να τα αφήσουν και να κάνουν πίσω ξαφνιασμένοι χάνοντας μάλιστα και την ισορροπία τους.

Πυροβολισμοί και βλαστήμιες αντήχησαν πίσω τους κι οι μολυβένιες μπαλίτσες από τις πιστόλες των δυο ληστών, οι οποίοι στο μεταξύ είχαν συνέλθει από τον αιφνιδιασμό τους, πέρασαν πάνω από τα κεφάλια τους σαν θυμωμένες μέλισσες.

Λίγες στιγμές αργότερα το αμάξι έφτανε στην κορυφή της ανηφοριάς. Από εκεί και πέρα ο δρόμος για το ράντσο ήταν στην ισάδα της πεδιάδας.

ΠΡΩΤΟΣ έσπασε τη σιωπή ο ντον Αλεχάντρο, όταν πια βρέθηκαν μακριά από κάθε κίνδυνο.

—Ευχαριστώ, Κοντσίτα, είπε απλά. Η ψυχραιμία σου και η ετοιμότητά σου, μας έσωσε όλους. Απάλλαξες και τον Ντιέγο από τον κόπο να πυροβολήσει. Και, ξέρεις, ο Ντιέγο δεν είναι τόσο ψύχραιμος, όσο εσύ και θα πυροβολούσε τον ληστή στο στήθος. Αυτό θα τον έκανε να έχει τύψεις στη συνείδησή του για έναν ολόκληρο μήνα!

Η Κοντσίτα κοίταξε τον Ντιέγο με ύφος που έδειχνε αμφιβολία, αν ο νεαρός αυτός λεπτεπίλεπτος καμπαγιέρο είχε το ψυχικό σθένος να τραβήξει τη σκανδάλη ενός πιστολιού... Όπως και να είχε, έβρισκε εξωφρενική τη δικαιολογία του ντον Αλεχάντρο, αλλά προτίμησε να μη το σχολιάσει.

Ο Ντιέγο έδειχνε βυθισμένος στις σκέψεις του και κοίταζε αφηρημένος τα τοπία που εναλλάσσονταν γοργά, καθώς το αμάξι προχωρούσε προς το μακρινό ράντσο. Έφερνε κάθε τόσο το αρωματισμένο μαντηλάκι στη μύτη του. Έδειχνε να τον κυριαρχεί νευρική αμηχανία και το άρωμα της λεβάντας τον ηρεμούσε.

—Πατέρα, είπε ξαφνικά, έχω την εντύπωση, ότι ο ληστής αυτός με τη βαθιά φωνή δεν είναι άγνωστος μας. Κάπου έχω ξανακούσει τη φωνή και κάπου έχω ξαναδεί τη σιλουέτα του. Είμαι σχεδόν βέβαιος για αυτό!

Ο γέρο-Βέγα κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

—Ναι, μουρμούρισε. Είμαι κι εγώ βέβαιος, ότι κάπου τον έχω ξαναδεί και τον έχω ξανακούσει τον άνθρωπο αυτόν. Πού όμως και πότε; Ποιος από τους γνωστούς μπορεί να κρυβόταν πίσω από τη μάσκα του;

Ήταν μακριά η μάσκα του κι έφτανε έως το στήθος του. Έτσι, δεν φαινόταν ούτε η παραμικρή γωνία του προσώπου του. Ποιος μπορεί να ήταν;

Μια ξαφνική σκέψη πέρασε από το μυαλό της Κοντσίτα. Τα μάτια της έλαμψαν και ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της.

—Θα μπορούσε να ήταν, είπε αργά, ο λοχίας Γκαρσία!

Οι δυο άντρες αναπήδησαν σαν να τους είχε δαγκώσει φίδι, κοίταζαν έκπληκτοι το κορίτσι κι έμειναν σιωπηλοί για μερικές στιγμές κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον.

—Θα μπορούσε, μουρμούρισε τέλος ο ντον Αλεχάντρο. Είχε το ίδιο ανάστημα και οι κινήσεις του ήταν το ίδιο πομπώδεις. Βέβαια, αλλοίωσε τη φωνή του όσο μπορούσε, μα τώρα που την ξαναφέρνω στο νου μου... Ναι! Θα μπορούσε να ήταν η φωνή του χοντρό- Γκαρσία! Άλλωστε είναι κι η συμπεριφορά του!

—Ναι, συμφώνησε ο Ντιέγο. Αν, όμως, παραδεχτούμε, ότι ο Γκαρσία αποφάσισε να γίνει ληστής, πρέπει να παραδεχτούμε ότι και ο ξένος είναι ληστής. Έφυγαν μαζί από το πουέμπλο εδώ και μερικές ώρες. Φυσικά, ο Γκαρσία δεν θα μπορούσε να πήγε να βρει τους συντρόφους του, χωρίς ο ξένος να το ξέρει αυτό. Είναι λίγο μπερδεμένη η κατάσταση, Κοντσίτα... Δεν είναι έτσι;

Το κορίτσι κατάλαβε τον υπαινιγμό του Ντιέγο. Ανασήκωσε ελαφρά τους ώμους της και απάντησε:

—Αποκλείεται, ξάδελφέ μου, να είναι αυτή τη στιγμή ο ξένος αιχμάλωτος του Γκαρσία;

Ο Ντιέγο χαμογέλασε.

—Δεν αποκλείεται, Κοντσίτα. Στον τόπο μας έχουν συμβεί και πιο απίθανα πράγματα!

—Το φαντάζομαι! απάντησε το ίδιο υπαινικτικά η κοπέλα. Κι αν σου ζητήσω να μου πεις για αυτά, θα έχεις σίγουρα να μου διηγηθείς πολλά, ξάδελφε!

Ο ΖΟΡΡΟ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΥΝΗΓΙ

ΕΙΧΕ σουρουπώσει. Ο ντον Αλεχάντρο, ο Ντιέγο και η Κοντσίτα ξαπλωμένοι σε αναπαυτικές πολυθρόνες στην ανατολική βεράντα του μεγάλου σπιτιού στο ράντσο κοίταζαν προς τον σκοτεινό όγκο των Βουνών των Τσακαλιών, που διακρίνονταν όχι πολύ μακριά στο βάθος του κάμπου και κουβέντιαζαν σιγανά.

—Αμέσως, μόλις φτάσαμε εδώ, έστειλα μian επιστολή στον Αλφόνσο Μορές, τον κυβερνήτη, όπου περιγράφω λεπτομερώς τον Ελ Γριέγο και τον ρωτάω αν ο ξένος είναι ο νόμιμος κομιστής της διαταγής του. Διέταξα τον αγγελιοφόρο να αλλάζει άλογο σε κάθε χωριό που θα συναντά πηγαίνοντας στο Μοντερέυ και να κάνει το ίδιο επιστρέφοντας. Έτσι, σύντομα, το πολύ μεθαύριο, θα ξέρουμε, αν ο Ελ Γριέγο είναι ή δεν είναι ληστής.

—Δεν θα ησυχάσουμε ποτέ! μουρμούρισε ο Ντιέγο αναστενάζοντας. Οι βιαιότητες, οι φόννοι, οι αναστατώσεις δεν σταματούν ποτέ στην περιοχή μας, Κοντσίτα. Και να δεις τώρα, που οι ληστές επιτέθηκαν εναντίον του ράντσο μας κι άρπαζαν δουλοπαροίκους θα επέμβει και ο σενιόρ Ζορρό! Θεέ μου όσο ενοχλητικά είναι όλα τούτα!

Το κορίτσι τον κοίταξε με απορία.

—Ο σενιόρ Ζορρό; ρώτησε. Ποιος είναι αυτός;

—Ένας ληστής, που..., άρχισε να λέει ο Ντιέγο.

—Όχι, όχι, Ντιέγο, τον διέκοψε ο πατέρας του. Δεν είναι ληστής ο Ζορρό! Όλοι το ξέρουν

αυτό. Ο σενιόρ Ζορρό, Κοντσίτα, είναι ένας μυστηριώδης μαυροφορεμένος μασκοφόρος καβαλάρης, που καλπάζει τις νύχτες στους κάμπους και στα βουνά της Άλτα Καλιφόρνια προστατεύοντας τους φτωχούς και τους κατατρεγμένους και τιμωρώντας όλους εκείνους που τους αδικούν και τους καταπιέζουν. Ληστή, θέλει να τον λείει η εξουσία! Αυτή που συνήθως είναι με το μέρος των ισχυρών αδικητών, ή είναι η ίδια που αδικεί για όφελος αυτών που την ασκούν!

“Οι δυο άντρες αναπήδησαν σαν να τους είχε δαγκώσει φίδι, κοίταξαν έκπληκτοι το κορίτσι κι έμειναν σιωπηλοί μερικές στιγμές ανταλλάσσοντας αμήχανα βλέμματα...”

Τα μάτια του κοριτσιού έλαμψαν μέσα στο θαμπόφωτο του σούρουπου.

—Πολύ θα ήθελα να γνωρίσω έναν τέτοιο, άνθρωπο! είπε με θαυμασμό. Οι χωροφύλακες θα έχουν λιώσει πολλά ζευγάρια σόλες κυνηγώντας τον, ε;

—Ναι. Ιδιαίτερα ο Γκαρσία που έχει ορκιστεί να τον συλλάβει. Μα κάθε φορά που βρίσκονται αντιμέτωποι, ο Ζορρό τον γελοιοποιεί. Ο κυβερνήτης της Άλτα Καλιφόρνια τον έχει επικηρύξει με ένα σεβαστό ποσό. Πολλοί έφτασαν στο σημείο να θεωρούν τον εαυτό τους σίγουρο κάτοχο το ποσού αυτού. Τελικά, όμως, κανένας δεν έχει καταφέρει να τον αγγίξει.

Ο Ντιέγο δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να κρύψει τη γκριμάτσα δυσαρέσκειας ακούγοντας τον πατέρα του να πλέκει το εγκώμιο του Ζορρό. Η έκφρασή του δεν πέρασε απαρατήρητη από την Κοντσίτα, που δεν έχασε την ευκαιρία να σχολιάσει δηκτικά.

—Φαίνεται, πως ο ξάδελφος είναι με το μέρος της διεφθαρμένης εξουσίας, θείε μου!

—Είναι ένας μπαντίδο, μικρή μου ξαδέλφη, έκανε ο Ντιέγο βαριεστημένα κρύβοντας το ειρωνικό μειδίαμά του πίσω από το αρωματισμένο μαντηλάκι του... Αν δεν ήταν παράνομος, αλλά αντίθετα υπερασπιζόταν το δίκιο, γιατί κρύβει το πρόσωπό του πίσω από μια μάσκα και το όνομά του πίσω από την ονομασία του πιο πονηρού ζώου, της αλεπούς; Εξάλλου, το ξέρεις, απεχθάνομαι τη βία!

—Τι να πω; Ίσως θα πρόκειται για ένα από τα πολλά παράξενα, που λες πως συμβαίνουν σ' αυτόν τον τόπο... παραδέχτηκε αφοπλιστικά η Κοντσίτα.

ΜΕΣΑ στη βραδινή γαλήνη ακούστηκαν μακριά μερικές δυνατές φωνές και γοργά βήματα. Έπειτα, ησυχία. Το κορίτσι κοίταξε ανήσυχα τους δυο άντρες.

—Είναι οι σκοποί, είπε νοχελικά ο Ντιέγο. Αλλάζουν βάρδια. Αν οι ληστές δοκιμάσουν να έρθουν πάλι, οι βακέρος μας θα του υποδεχτούν, όπως πρέπει. Τοποθετήσατε εσείς ο ίδιος τους σκοπούς, πατέρα;

—Ναι, Ντιέγο, απάντησε ο ντον Αλεχάντρο. Θέλω να είμαι απολύτως βέβαιος, ότι δεν θα υπάρξει ούτε ένα σημείο των συνόρων του ράντσο μας αφρούρητο.

—Προσέξατε ιδιαίτερα τη μικρή χαράδρα που βρίσκεται στα δεξιά του μικρού δάσους από πεύκα; ρώτησε πάλι ο Ντιέγο.

Και κοίταξε κατάματα τον πατέρα του, ενώ ξερόβηχε ελαφρά.

—Ναι, Ντιέγο, απάντησε αυτός. Πρόσεξα ιδιαίτερα τη χαράδρα αυτή, ό π ω ς μ ο υ ε ί π ε ς!

Ο ντον Αλεχάντρο τόνισε ιδιαίτερα τις τελευταίες αυτές λέξεις και ο Ντιέγο χαμογέλασε με ικανοποίηση πίσω από το αρωματισμένο μαντηλάκι του.

Ξαφνικά το κορίτσι φώναξε δείχνοντας προς τα Βουνά των Τσακαλιών.

—Κοιτάξτε! Ανάβουν φωτιές!

Πραγματικά, σε μια από τις νοτιοδυτικές πλαγιές των βουνών είχαν φανεί μερικά φωτεινά στίγματα, που τρεμόπαιζαν. ελαφρά.

—Ναι, είπε ο ντον Αλεχάντρο. Είναι φωτιές κατασκήνωσης. Κι αυτοί που τις άναψαν δεν φαίνονται να φοβούνται καθόλου μήπως τους δουν. Θα είναι ίσως οι φωτιές της κατασκήνωσης των χωροφυλάκων.

—Εκτός αν οι ληστές είναι τόσο ισχυροί, συμπλήρωσε ο Ντιέγο, ώστε να μη νοιάζονται, αν θα τους δουν ή όχι. Και είναι πολύ πιθανό αυτό.

“Τα μάτια του κοριτσιού έλαμψαν από θαυμασμό ακούγοντας για τον Ζορρό και ευθύς τής γεννήθηκε η λαχτάρα να τον γνωρίσει κι από κοντά!”

Δείπνησαν νωρίς κι αποσύρθηκαν στα δωμάτιά τους για να ξεκουραστούν από την ταλαιπωρία και τις συγκινήσεις της μέρας.

Ο Μπερνάρντο ο βουβός και πιστός υπηρέτης του Ντιέγο περίμενε το αφεντικό του στο δωμάτιό του. Ο νεαρός ιδαλγός πήγε κοντά του και του είπε σιγανά:

—Ο Ζορρό θα βγει για κυνήγι απόψε, Μπερνάρντο. Έπεσε πολύ θήραμα στα Βουνά των Τσακαλιών!

Τα μάτια του Μπερνάρντο άστραψαν κι ένας λαρυγγώδης βραχνός ήχος που βγήκε από το στήθος του έδειξε πως είχε καταλάβει και πως επιδοκίμαζε την εμφάνιση του σενιόρ Ζορρό.

—Το άλογο, το κουστούμι και τα όπλα του Ζορρό, συνέχισε ο Ντιέγο, θα πρέπει να βρίσκονται σε μια ώρα μέσα στη σπηλιά με τις νυχτερίδες. Ξέρεις, Μπερνάρντο. Στη σπηλιά που βρίσκεται πάνω στον λόφο ανάμεσα στο ράντσο και στο πευκοδάσος.

Ο Μπερνάρντο κούνησε καταφατικά το κεφάλι του και άφησε μια δεύτερη λαρυγγώδη κραυγή που σήμαινε ότι συμφωνούσε και βγήκε.

Ο ΝΤΙΕΓΟ γδύθηκε και ξάπλωσε στο κρεβάτι του, χωρίς να κλείσει τα μάτια του. Έμεινε έτσι ξαγρυπνος μέσα στο σκοτάδι φέρνοντας και ξαναφέροντας στον νου του τα γεγονότα των τελευταίων ημερών και προσπαθώντας να βγάλει ένα συμπέρασμα ή να καταστρώσει ένα σχέδιο δράσης.

Περίμενε, ώσπου κάθε ήχος έσβησε μέσα στο σπίτι και όλοι αποσύρθηκαν στα δωμάτιά τους. Τότε σηκώθηκε, φόρεσε ένα παλιό κουστούμι, χωρίς να ανάψει κανένα φως και γλίστρησε έξω στον διάδρομο. Έστησε το αυτί του και βεβαιώθηκε ότι όλοι κοιμόνταν και κατέβηκε αθόρυβα τη σκάλα.

Λίγες στιγμές αργότερα είχε βγει από το σπίτι από την πίσω πόρτα, χωρίς να αντιληφθεί κανέναν την έξοδό του.

Διέσχισε τον σκοτεινό κήπο, ίσκιος ανάμεσα στους ίσκιους και κατευθύνθηκε προς τα ανατολικά. Μια ή δυο φορές σταμάτησε και έπεσε μπρούμυτα για να αποφύγει τις περιπόλους των βακέρος, που πηγαινοέρχονταν μέσα στο ράντσο προς κάθε κατεύθυνση. Έφτασε, τέλος στον λόφο, όπου είχε διατάξει τον Μπερνάρντο να έχει έτοιμο το άλογο και τα όπλα του Ζορρό...

Ανέβηκε ίσαμε τη μέση του λόφου προχωρώντας αθόρυβα ανάμεσα στους θάμνους και φροντίζοντας να βεβαιώνεται για τη σταθερότητα του εδάφους κάθε φορά που κατέβαζε το πόδι του, γιατί φοβόταν μήπως καμιά πέτρα κυλούσε στην απότομη πλαγιά και πρόδιδε την παρουσία του.

Σταμάτησε μπροστά σε έναν κατακόρυφο βράχο, που η πρόσοψή του ήταν σκεπασμένη με πυκνά φυλλώματα αναρριχητικών φυτών.

Βύθισε πρώτα το βλέμμα του ολόγυρα μέσα στο σκοτάδι και έπειτα παραμέρισε ένα κομμάτι από το παραπέτασμα, που σχημάτιζαν τα φυτά και χώθηκε στο σκοτεινό άνοιγμα μέσα στον βράχο.

Έκανε μερικά βήματα μέσα σε απόλυτο σκοτάδι, έστριψε δεξιά και βρέθηκε μέσα σε μια ευρύχωρη κυκλική σπηλιά, φωτισμένη αμυδρά από ένα λαδοφάναρο.

Ο Μπερνάρντο βρισκόταν εκεί. Κρατούσε από τα χαλινάρια τον Τρουένο (Κεραυνός), το υπέροχο και πανέξυπνο μαύρο άλογο του θρυλικού Τιμωρού της Νύχτας. Η μαύρη στυλπνή σιλουέτα του φάνταζε επιβλητική στο μισοσκοτάδο της σπηλιάς.

Το άλογο άφησε ένα σιγανό χρεμέτισμα και σκίρτησε χαρούμενα στο αντίκρισμα του Ντιέγο... Είχε αντιληφθεί, ότι ο κύριός του κι αυτό επρόκειτο να δράσουν αυτό το βράδυ!

Επάνω σε μια μεγάλη επίπεδη πέτρα ήταν ακουμπισμένο ένα μαύρο κοστούμι, μια μαύρη μάσκα κι ένα μαύρο πλατύγυρο σομπρέρο, μαζί με ένα μακρύ σπαθί, δυο μεγάλες πιστόλες με δυο κάνες καθεμιά τους κι ένα μακρύ πέτσινο μαστίγιο. Δυο άλλες παρόμοιες πιστόλες ήταν τοποθετημένες σε πέτσινες θήκες στη σέλα του αλόγου.

Ο Ντιέγο, πλησίασε πρώτα τον Κεραυνό και τον χάιδεψε τρυφερά στο μουσούδι του. Ύστερα, δίχως να χάνει άλλον χρόνο έσκυψε και σήκωσε τη μαύρη στολή του Ζορρό. Τη φόρεσε με γρήγορες κινήσεις. Ζώστηκε το σπαθί του και στις θήκες της ζώνης έχωσε τις πιστόλες του, αφού πρώτα βεβαιώθηκε ότι ήταν γεμάτες.

Φόρεσε έπειτα τη μάσκα και το μαύρο πλατύγυρο καπέλο και με μια κίνηση τόσο άνετη και φυσική, όσο ένας άλλος θα καθόταν απλώς σε μια καρέκλα, βρέθηκε καβάλα στη σέλα του αλόγου του.

ΚΑΝΕΝΑΣ σ' ολόκληρο του πουέμπλο της Ρέινα ντε Λος Άνγκελες και σε ολόκληρη την Άλτα Καλιφόρνια, δεν θα αναγνώριζε τον τριφηλό και λεπτεπίλεπτο γιο του ντον Αλεχάντρο στην ανδροπρεπή φιγούρα του μαυροφορεμένου μασκοφόρου εκδικητή.

Και ούτε θα πήγαινε ο νους κανενός, ότι ο νεαρός ντον Ντιέγο ντε λας Βέγας και ο τρομερός Ζορρό, ο θρυλικός καβαλάρης των κάμπων και των βουνών της Άλτα Καλιφόρνια ήταν ένα και το αυτό πρόσωπο!

Μόνον τρεις άνθρωποι γνώριζαν το τρομερό μυστικό του νεαρού ιδαλγού: ο ντον Αλεχάντρο Βέγα, ο πατέρας του δηλαδή, ο Μπερνάρντο, ο βουβός υπηρέτης του και ο πάδρε Φελίπε, ο εφημέριος της μικρής εκκλησίας του πουέμπλο και εξομολογητής του Ντιέγο. Και για τους τρεις αυτούς η διαφύλαξη της διπλής ταυτότητας του Ντιέγο ήταν μυστικό επτασφράγιστο.

Ο Ντιέγο είχε μια από τις πιο ονειροπόλες και πιο δίκαιες ψυχές που μπορούσε κανείς να συναντήσει στην απλή εκείνη εποχή των ράντσος και των βακέρος και από μικρό παιδί επαναστατούσε σε κάθε αδικία που γινόταν γύρω του. Και διαισθανόταν ότι οι κακοί του κόσμου αυτού δεν πείθονται παρά μόνον με τα μέσα που οι ίδιοι χρησιμοποιούν, δηλαδή, την βία και τον φόβο, ώστε να πάψουν να καταπιέζουν και να αδικούν.

Αποφάσισε, λοιπόν, από πολύ μικρός να αφιερώσει τον εαυτό του στην υπεράσπιση των φτωχών και των αδικημένων.

Αν και είχε αποφοιτήσει από την περίφημη Στρατιωτική Ακαδημία της Μαδρίτης έχοντας ξεπεράσει από πολύ νωρίς στις σπουδές του ακόμα και τους σπουδαιούς δασκάλους του στην οπλομαχία με κάθε είδους σπαθί, στη σκοποβολή και στη ιπασία και μολονότι συνέχισε να ασκείται και να γυμνάζεται κρυφά μέσα στις έρημες χαράδρες των βουνών που ζώνουν τη Ρέινα ντε Λος Άνγκελες, “έχτιζε” ένα διαμετρικά διαφορετικό κοινωνικό πρόσωπο! Έδειχνε, να είναι ένας ευαίσθητος νέος, ο οποίος αντιπαθούσε τη βία και τις σωματικές ασκήσεις, προτιμώντας τις ονειροπολήσεις και τα βιβλία με ρομαντικά ποιήματα!

Βέβαια, δεν ήταν ο τι το καλύτερο για τη φήμη του μοναδικού γόνου του πλουσιότερου και ισχυρότερου γαιοκτήμονα της Άλτα Καλιφόρνια. Αντίθετα, προκαλούσε τα ειρωνικά σχόλια των άλλων καμπαγιέρος και των σενιοριτάς για τις οποίες το αντρικό πρότυπο των αισθηματικών αναζητήσεών τους ήταν ταυτισμένο με την ανδροπρέπεια και την ικανότητα στο σπαθί των άλλων συνομήλικων του, οι οποίοι ζητούσαν τις ευκαιρίες να το αποδείξουν.

Ο Ντιέγο δεν έδειχνε να νοιάζεται, αποφεύγοντας οτιδήποτε που ίσως να κατέληγε σε κάποια αιματηρή μονομαχία... Έπρεπε με κάθε τίμημα να προφυλάξει την μυστική ταυτότητα του μασκοφόρου ιππότη.

Ο ΝΤΙΕΓΟ στερέωσε το μακρύ μαστίγιο του στη σέλα του και είπε στον βουβό υπηρέτη του:

—Μπερνάρντο, μπορεί να λείψω μian ώρα, μπορεί όμως να λείψω κι ολόκληρη τη νύχτα. Θα με περιμένεις εδώ. Όταν, όμως, δεις τον ουρανό να φωτίζεται από τις πρώτες ακτίνες του ήλιου και δεν έχω επιστρέψει, θα γυρίσεις στο σπίτι και θα δώσεις στον πατέρα μου να καταλάβει, ότι πρέπει να καλύψει την απουσία μου. Ας πει πως είμαι άρρωστος στο δωμάτιό μου. Συγχρόνως, θα πρέπει να συγκεντρώσει τους βακέρος και να τους στείλει πάνω στα Βουνά των Τσακαλιών με επικεφαλής τον Αντόνιο. Είναι ο πιο γενναίος και ο πιο έξυπνος από τους βακέρος μας. Κατάλαβες;

Ο Μπερνάρντο κούνησε καταφατικά το κεφάλι του και γρύλλισε για να δείξει ότι είχε καταλάβει. Ο Ζορρό γύρισε το άλογο του προς το βάθος της σπηλιάς και χάθηκε σε ένα σκοτεινό τετράγωνο άνοιγμα.

“Ο Γκαρσία όμως, πού βρισκόταν; Αν κι έφαγνε με το βλέμμα του σαρώνοντας κάθε σημείο του οπτικού του πεδίου δεν μπόρεσε να ξεχωρίσει τον ογκώδη λοχία μεταξύ των χωροφυλάκων..”

Ήταν μια φυσική υπόνομος, μια σπηλιά που χωνόταν βαθιά μέσα στα σπλάγγνα του λόφου, βυθιζόταν στη γη, ακολουθώντας την αντίθετη πλαγιά του κι έβγαζε σε μια μικρή χαράδρα κοντά σε ένα πυκνό δασάκι από αιωνόβια πεύκα.

Τη χαράδρα αυτή είχε φροντίσει να την αφήσει αφύλαχτη ο ντον Αλεχάντρο, ακριβώς για να διευκολύνει τον Ζορρό στις κινήσεις του.

Μόλις βρέθηκε μέσα στην υπόνομο, ο Ζορρό χαλάρωσε τα χαλινάρια του αλόγου του κι άφησε το έξυπνο ζώο να βρει μόνο του τον δρόμο μέσα στο σκοτάδι. Έτσι δεν υπήρχε κανένας φόβος να χτυπήσει πάνω σε κανένα βράχο, ή να γλιστρήσει πέφτοντας σε κάποια από τις τρύπες, που ο Ζορρό ήξερε ότι θα βρισκόταν σε δυο-τρία σημεία της υπονόμου.

Πολλές φορές είχε δοκιμάσει να βρει πού οδηγούσαν οι τρύπες αυτές, μα δεν το είχε καταφέρει. Δεν υπήρχαν πέρα από αυτές τις τρύπες παρά μόνο υπόγειοι γκρεμοί.

Μισή ώρα αργότερα, άλογο και καβαλάρης έβγαιναν από τη γη, ανάμεσα στους πυκνούς θάμνους, που σκέπαζαν τη μικρή χαράδρα κοντά στο δασάκι των πεύκων και το σκοτάδι τους κατάπιε αμέσως.

Κατευθύνθηκε προς τα Βουνά των Τσακαλιών.

Ο οποιοσδήποτε άλλος θα χρειάζονταν τρεις ολόκληρες ώρες να διασχίσει την άγρια έκταση που, γεμάτη βράχους, χαράδρες και πυκνούς θάμνους, χώριζε το ράντσο των Βέγας από τους πρώτους λόφους.

Ο Ζορρό όμως, που γνώριζε τα μέρη αυτά σπιθαμή προς σπιθαμή και χρησιμοποιούσε

όλα τα πλεονεκτήματα του εδάφους αποφεύγοντας τις κακοτοπιές, δεν χρειάστηκε περισσότερο από μian ώρα για να φτάσει κοντά στο μέρος, όπου φαίνονταν οι φωτιές, τις οποίες είχε δει από τη βεράντα του σπιτιού στο ράντσο των Βέγας.

Όσο πλησίαζε στις φωτιές, που ήταν αναμμένες σε ένα μικρό πλάτωμα στην πλαγιά του βουνού, διάσπαρτη από θάμνους και όχι πολύ κατηφορική, το γυμνασμένο μαύρο άτι διάλεγε με προσοχή τα μέρη, όπου πατούσε για να μην κάνει θόρυβο.

Ο Ζορρό σταμάτησε το άλογό του πίσω από έναν μεγάλο θάμνο λίγα μόλις μέτρα από τις φωτιές. Σήκωσε το κεφάλι του πάνω από τον θάμνο και κοίταξε.

Ο ΑΡΧΙΛΗΣΤΗΣ

ΓΥΡΩ από τις φωτιές ήταν καθισμένοι τριάντα περίπου χωροφύλακες. Σούβλες με μεγάλα κομμάτια βοδινό κρέας ψήνονταν αργά πάνω από τις φλόγες της φωτιάς. αναδίνοντας πυκνό καπνό και τσίκνα. Κάθε τόσο έκοβαν τα πιο ψημένα κομμάτια και τα καταβρόχθιζαν με βουλιμία.

Ανάμεσά τους κυκλοφορούσαν από χέρι σε χέρι τουλούμια με κρασί, καθώς δεν έμεναν ούτε στιγμή χωρίς κάποιος χωροφύλακας να μην έχει κολλημένα τα χείλη του στο καλάμι που εξείχε από τα στόμια των ασκών και να ρουφάει. Μερικοί σιγοτραγουδούσαν, ενώ άλλοι γελούσαν διηγούμενοι ιστορίες και ανέκδοτα.

Ο Ζορρό χαμογέλασε. Οι χωροφύλακες του Γκαρσία δεν ξεκινούσαν ποτέ για μια μακρινή αποστολή, χωρίς να έχουν εφοδιαστεί με τρόφιμα και κρασί.

Πού βρισκόταν όμως ο λοχίας τους, ο Μανουέλ Γκαρσία; Όσο κι αν έψαχνε ο Ζορρό με το βλέμμα του δεν μπόρεσε να διακρίνει το ογκώδες σώμα του ανάμεσα στο απόσπασμα. Είχε αρχίσει να αναρωτιέται, όταν άκουσε έναν χωροφύλακα να λέει:

—Σα να αργεί ο Γκαρσία! Λέτε να έπαθε τίποτα;

—Τίποτα δεν έχει πάθει ο Γκαρσία! απάντησε καγχάζοντας ένας άλλος. Κάπου έχει βρει φαΐ και τρώει! Εκτός, αν συνάντησε πουθενά τον Σενιόρ Ζορρό!

Όλοι γέλασαν δυνατά στα λόγια του, γιατί όλοι διασκέδαζαν τρομερά με τα παθήματα του ογκώδη λοχία από τον μασκοφόρο εκδικητή, ο οποίος κατά βάθος ήταν δημοφιλής ακόμα και στους χωροφύλακες!

Ο Γκαρσία έλειπε, λοιπόν! Πού μπορούσε να είχε πάει; Ήταν πολύ τολμηρό για τον συνετό λοχία να είχε ξεκινήσει μόνος του για μια περιπολία.

Πού αλλού, όμως θα μπορούσε να είχε πάει; Μήπως, πράγματι, ήταν αυτός ο αρχηγός των ληστών και να είχε πάει να τους συναντήσει;

Ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα τα εξηγούσε όλα και θα εξηγούσε κυρίως την αλλόκοτη αδράνεια του Γκαρσία, όταν έμαθε τις δολοφονίες και την επιδρομή των ληστών στο ράντσο των Βέγας και δεν έκανε απολύτως τίποτα.

Ήταν δυνατό να έπαιζε έναν τόσο άτιμο και διπρόσωπο ρόλο ο Γκαρσία;

Όλες οι ενδείξεις στους συλλογισμούς του Ζορρό οδηγούσαν στην ενοχή του λοχία.

Ίσαμε εκείνη τη στιγμή ήταν γνωστός για την απληστία του μόνον στο ότι είχε να κάνει με φαΐ και κρασί. Από την άλλη μεριά, ήταν εξίσου γνωστός για το πείσμα του και την τιμιότητά του. Δεν το χώραγε ο νους του μασκοφόρου ιδαλγού.

Ωστόσο, κρατούσε μια μικρή επιφύλαξη, για να μη χρειαστεί να βγάλει βιαστικά τα οριστικά συμπεράσματά του, ούτε υπέρ ούτε εναντίον του Γκαρσία, γιατί ήξερε πόσο απατηλά ήταν πολλές φορές τα φαινόμενα.

Έστριψε τα χαλινάρια του αλόγου του κι αυτό υπακούοντας απομακρύνθηκε αθόρυβα μέσα στη νύχτα.

Ανέβηκε στην κορυφή του λόφου όπου στρατοπέδευαν οι χωροφύλακες κι έψαξε τη νύχτα ολόγυρα με το μάτι, στήνοντας και το αυτί του.

Δεν είδε τίποτα απολύτως. Τίποτα, εκτός από το μαύρο πυκνό σκοτάδι.

Το αυτί του, όμως, συνέλαβε έναν ακαθόριστο ήχο από τα δεξιά του, κάπου στο αντικρινό συγκρότημα λόφων. Ο ήχος του θύμιζε νερό που κυλά σε χαλίκια ή φτυάρι που σκάβει χώμα.

‘Ο ξένος ήταν τρομερός ξιφομάχος και ό Ζορρό ένοιωσε τόν θάνατο νά τόν άγγίξη...

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή διέκρινε ή νόμισε ότι διέκρινε μιαν αμυδρή ανταύγεια πάνω σε έναν από τους λόφους αυτούς, κάτι σαν μια πόρτα ενός αμυδρά φωτισμένου σπιτιού να είχε ανοιγοκλείσει βιαστικά.

Ο Ζορρό ήταν εντελώς βέβαιος, ότι δεν υπήρχε κανένα σπίτι στην άγρια εκείνη ερημιά. Ήξερε, όμως, ότι στο σημείο περίπου όπου είχε φανεί η ανταύγεια, υπήρχε μια σπηλιά της οποίας η είσοδος ήταν φραγμένη με παραπέτασμα από αναρριχητικά φυτά, σαν τη σπηλιά, όπου τον περίμενε ο Μπερνάρντο όταν επέστρεφε από τις νυχτερινές εξορμήσεις του.

Ένα χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του πίσω από τη μάσκα μέσα στο σκοτάδι, καθώς ο μασκοφόρος εκδικητής άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά του λόφου.

—Αν η σπηλιά είναι εκείνη που νομίζω, τότε θα τους αιφνιδιάσω μπαίνοντας χωρίς να με αντιληφθούν, μονολόγησε χαμογελώντας.

Έφτασε στο βάθος της ρεματιάς, πέρασε στην αντικρινή πλαγιά και, ακολουθώντας ένα

μονοπάτι ανοιγμένο από αγριοκάτσικα, το οποίο μόνον αυτός γνώριζε, ανέβηκε στην κορυφή. Ο λόφος, όπου είχε φανεί η ανταύγεια, βρισκόταν ακριβώς απέναντί του.

Κι όμως, προς τα αριστερά του από το βάθος της χαράδρας έφτανε έως τον Ζορρό, πιο δυνατός τώρα, ο ήχος που θύμιζε νερό που κυλά σε χαλίκια ή φτυάρι που σκάβει χώμα!

Ο μασκοφόρος καβαλάρης δίστασε για μια στιγμή μη ξέροντας τι να κάνει. Να τραβήξει μπροστά προς το μέρος που είχε δει την ανταύγεια ή να στραφεί προς το μέρος του ήχου;

Ο ήχος ήταν κάτι πιο σίγουρο, κάτι που το άκουγε ακόμα κι εκείνη τη στιγμή, ενώ δεν ήταν βέβαιος, ότι είχε δει πραγματικά την ανταύγεια.

Διάλεξε να συνεχίσει τον δρόμο του προς τη σπηλιά. Κατέβηκε πρώτα στη ρεματιά που κατασκότεινη βρισκόταν σφηνωμένη ανάμεσα στους δυο λόφους. Κατόπιν ανηφόρησε στον λόφο που είχε δει το φως.

Είχε φτάσει στα μισά της πλαγιάς, όταν ανάγκασε το άλογό του να σταματήσει απότομα και διαπέρασε το σκοτάδι με το βλέμμα του. Μπροστά και λίγο ψηλότερα σε απόσταση είκοσι μέτρων, βρισκόταν η είσοδος της σπηλιάς κρυμμένη πίσω από τα αναρριχητικά φυτά. Στην είσοδο της σπηλιάς ο Ζορρό νόμισε ότι διέκρινε έναν ίσκιο.

Ο ίσκιος ήταν ασάλευτος κι ο Ζορρό δεν μπορούσε να είναι σίγουρος, αν ήταν σιλουέτα ανθρώπου ή απλώς μια βαθύτερη απόχρωση στο σκουροπράσινο παραπέτασμα των φυτών.

Πέρασαν μερικά λεπτά. Ο Ζορρό και το άλογό του είχαν μεταβληθεί σε ασάλευτο άγαλμα. Ξαφνικά ένας αναστεναγμός έφτασε στα αυτιά του Ζορρό κι ο ίσκιος σάλεψε. Ο Ζορρό έσφιξε τα χαλινάρια κι ένα κύμα χαράς τον πλημμύρισε. Δεν είχε πέσει έξω. Κάποιοι βρισκόταν μέσα στη σπηλιά, αφού η είσοδός της φρουρούταν.

Ο Ζορρό θα το μάθαινε σε λίγο και δεν είχε ανάγκη, για να μπει μέσα στη σπηλιά, να περάσει από την είσοδο αυτή εξουδετερώνοντας τον φρουρό...

“Οι χωροφύλακες γέλασαν δυνατά στα λόγια του, γιατί ακόμα κι οι ίδιοι διασκέδαζαν τρομερά με τα παθήματα του ογκώδη λοχία από τον μασκοφόρο εκδικητή.”

ΞΕΠΕΖΕΨΕ, πήρε το άλογο από τα γκέμια και χαϊδεύοντάς το απαλά στο σβέρκο του έδωσε να καταλάβει, πως δεν θα έπρεπε να κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Μετά, το έσυρε πίσω του κι έκανε έναν πλατύ κύκλο με κέντρο την είσοδο της σπηλιάς.

Βρέθηκε έτσι σε λίγο σε ένα σημείο προς τα αριστερά του φρουρού και πιο ψηλά πάνω στην πλαγιά, όπου σταμάτησε ανάμεσα σε δυο κοφτούς βράχους.

Έριξε χάμω τα χαλινάρια του αλόγου για να μην απομακρυνθεί το ζώο και με επιδεξιότητα πιθήκου σκαρφάλωσε στον έναν από τους δυο βράχους. Στην κορυφή του βράχου υπήρχε ένα άνοιγμα κι ο Ζορρό θυμόταν καλά από τα παιδικά του χρόνια, που οδηγούσε το άνοιγμα αυτό.

Άφησε το σώμα του να γλιστρήσει εκεί μέσα και άρχισε να έρπει μέσα σε ένα υπόγειο πέρασμα που με δυσκολία τον χωρούσε. Λίγα λεπτά αργότερα διέκρινε μπροστά του ένα δεύτερο άνοιγμα αμυδρά φωτισμένο και ήχοι φωνών έφταναν στ’ αυτιά του.

Έφτασε στο φωτισμένο άνοιγμα και πρόβαλε το κεφάλι του. Κάτω εκτεινόταν μια πανύψηλη και μεγάλη σπηλιά που το βάθος χανόταν στο μέσα σκοτάδι. Μολονότι έκαιγαν αρκετοί πυρσοί στεριωμένοι στα τοιχώματά της ή σφηνωμένοι ανάμεσα σε πέτρες, αυτοί δεν είχαν τη δύναμη να ρίξουν τις ανταύγειες τους καθαρά έως τις πιο απόμακρες γωνίες της σπηλιάς.

Καμιά πενηνταριά άντρες βρισκόταν εκεί μέσα και, όπως οι χωροφύλακες, έτρωγαν και έπιναν καθισμένοι γύρω από δυο μεγάλες πυροστιές, όπου ψήνονταν κρέατα γεμίζοντας τον αέρα της σπηλιάς με τσίκνα.

Ο καπνός από τις φωτιές υψωνόταν έως τη μέση της σπηλιάς κι έπειτα έστριβε και χανόταν στο βάθος της, σπρωγμένος προφανώς από ένα ρεύμα που σχηματιζόταν ανάμεσα στην είσοδο της σπηλιάς και σε κάποιο άλλο άνοιγμα.

Σε μια γωνιά της σπηλιάς ο Ζορρό διέκρινε μερικά βόδια που μασουλούσαν χορτάρι στοιβαγμένο μπροστά τους. Κοντά στα βόδια μερικοί άντρες έγλειφαν κάτι κόκαλα, χωρίς ίχνος κρέατος πάνω τους κι μασουλούσαν από ένα κομμάτι μαύρο λασπωμένο ψωμί.

Ο Ζορρό τους αναγνώρισε. Ήταν οι δουλοπάροικοι του ράντσο των Βέγας που είχαν αιχμαλωτιστεί από τους ληστές. Τα βόδια προέρχονταν κι αυτά από το ίδιο ράντσο, όπως επίσης και το σφάγιο στη θράκα..

Ο Μασκοφόρος εκδικητής της Άλτα Καλιφόρνια εξέτασε έναν-έναν τους πάνοπλους ληστές που χασκογελούσαν και τραγουδούσαν γύρω από τις φωτιές.

Ξαφνικά ανασκίρτησε. Είχε διακρίνει την ογκώδη μορφή ενός μασκοφόρου, που τυλιγμένος σε έναν φαρδύ μανδύα, προεξείχε μια πιθαμή πάνω απ' τους συντρόφους του.

Ήταν ο Γκαρσία; Η σιλουέτα του ήταν, πάντως, η σιλουέτα του Γκαρσία και η φωνή του, όταν μίλησε, ήταν η φωνή του Γκαρσία! Αλλοιωμένη, ίσως, για να μην γίνει αντιληπτή η ταυτότητά του από τους άλλους ληστές.

—Δεν φαντάζομαι να έχει κανείς σας παράπονο, βούιξε η φωνή του αρχιληστή μέσα στη σπηλιά. Τρώμε, πίνουμε κι αναπαυόμαστε περιμένοντας να έρθει η ώρα της δράσης. Και δεν θα αργήσει η ώρα αυτή. Παρακολουθούμε τον φίλο μας από κοντά και τη στιγμή που αυτός θα φτάσει σε κάποιο αποτέλεσμα, θα τον αρπάξουμε, θα τον εξαφανίσουμε! Κατόπιν, θα συνεχίσουμε εμείς για αυτόν. Βέβαια, υπάρχουν και οι χωροφύλακες που έχουν κατασκηνώσει όχι πολύ μακριά από εδώ, μα μην ανησυχείτε. Αναλαμβάνω εγώ να τους θέσω εκτός μάχης, όταν θα έρθει η στιγμή που πρέπει!

—Και αν μας ξεφύγει πάλι ο άνθρωπος αυτός, χέφε; ρώτησε ένας από τους συντρόφους του. Είναι διάβολος μεταμορφωμένος! Δυο μέρες τον κυνηγούσαμε χωρίς να μπορέσουμε να τον πιάσουμε. Το αποτέλεσμα ήταν να σκοτώσει δυο δικούς μας, να τραυματίσει άλλους δύο και να μας κουβαλήσει ολόκληρο απόσπασμα της χωροφυλάκων πάνω στα βουνά!

Ο γιγαντώσωμος αρχιληστής γέλασε:

—Μην ανησυχείτε, είπα! φώναξε. Οι χωροφύλακες με την παρουσία τους μας βοηθούν, γιατί τον κάνουν να ξεγνοιάζει και να κινείται πιο γοργά. Όταν φτάσει η ώρα οι χωροφύλακες θα σαστίσουν και θα σκορπίσουν πανικόβλητοι... Το αναλαμβάνω εγώ αυτό. Κάτι άλλο, όμως, με ανησυχεί.

Σώπασε για μερικές στιγμές κι έπειτα πρόσθεσε:

—Από τους χωροφύλακες δεν φοβάμαι τίποτα, όπως σας είπα. Φοβάμαι, όμως, μια επέμβαση των ράντσο, ή έστω και μόνο από το ράντσο των Βέγας...

Σώπασε λίγο να δει την αντίδραση στα λόγια του.

Και μη βλέποντας καμιά αντίδραση, συνέχισε:

—...Οι βακέρους που εργάζονται εκεί ξεπερνούν τους διακόσιους. Είναι όλοι τους καλά οπλισμένοι, πιο γυμνασμένοι και πιο θαρραλέοι από τους χωροφύλακες. Αν ξεκινήσουν εναντίον μας, το παιχνίδι είναι για μας σχεδόν χαμένο... Για αυτό, λοιπόν, προσπάθησα να αιχμαλωτίσω τους Βέγας. Απέτυχα κι έχασα δυο ανθρώπους μου. Τον έναν τον σκότωσε ο γέρο-Βέγα με το πιστόλι του. Τον άλλον τον τσαλαπάτησαν τα άλογα και τον ξέκαναν! Κι όλα αυτά εξ αιτίας ενός μικρού διαβόλου, ενός κοριτσιού...βυζανιάρικο ακόμα!

Μερικοί γέλασαν, μα το γέλιο τους κόπηκε σαν με μαχαίρι. Τα μάτια του μασκοφόρου άστραψαν πίσω από τη μάσκα. Η φωνή του βρόντησε οργισμένα:

—Σκασμός! Τι αστείο βρίσκετε σε όλα αυτά; Το ότι με τραυμάτισε ένα κορίτσι; Δεν ήταν κορίτσι αυτό! Ήταν διάολος μεταμορφωμένος! Δεν θα ευχόμουν σε κανέναν σας να τη συνα-

ντήσει με την πιστόλα στο χέρι! Τής χρωστάω, όμως, μια ευγνωμοσύνη. Θα μπορούσε να με είχε χτυπήσει στο στήθος κι όμως προτίμησε να με αποπλίσει απλώς τρυπώντας μου το μπράτσο! Μα έννοια σας! Έχω πάρει τα μέτρα μου και σύντομα πατέρας, γιος και το διαβολοθήλυκο εκείνο θα γίνουν φιλοξενούμενοι μας Τότε, ας έρθουν οι βακέρος, αν θέλουν!

ΕΝΑ κύμα ρίγους διαπέρασε το κορμί του Ζορρό. Τι εννοούσε ο μασκοφόρος αρχιληστής με τη λέξη «σύντομα»; Σήμαινε άραγε, ότι στη νύχτα αυτή κιόλας οι άνθρωποι του θα δοκίμαζαν να απαγάγουν τον πατέρα του και την Κοντσίτα από το ράντσο;

Αν ήταν έτσι, οι δικοί του βρίσκονταν σε σοβαρότατο κίνδυνο και ο Ζορρό δεν έπρεπε να χάνει πολύτιμο χρόνο μένοντας εκεί, στη σπηλιά! Έπρεπε να γυρίσει στο ράντσο, πριν πέσουν στα χέρια τους ο πατέρας του και η ξαδέλφη του, για την οποία είχε αρχίσει να νιώθει μια τρυφερότητα πιο βαθιά από συγγενική.

Χώθηκε πάλι μέσα στο υπόγειο πέραςμα, και λίγες στιγμές αργότερα κατέβαινε την πλαγιά κρατώντας το άλογό του από τα χαλινάρια. Όταν έφτασε στο βάθος της ρεματιάς κοντοστάθηκε κι έστησε το αυτί του. Ο ίδιος ήχος, ο ήχος που θύμιζε νερό που κυλάει σε χαλίκια ή φτυάρι που σκάβει, εξακολουθούσε να ακούγεται μέσα στη νυχτερινή σιγαλιά.

“Ο Ζορρό δεν έπρεπε να χάνει πολύτιμο χρόνο. Έπρεπε να γυρίσει στο ράντσο, πριν ο πατέρας του και η Κοντσίτα πέσουν στα χέρια των ληστών! „

Δίστασε για λίγο κι έπειτα έστριψε δεξιά και ακολούθησε την κοίτη της ρεματιάς που ήταν σκεπασμένη με στεγνά χαλίκια. Προχωρούσε αργά και με άπειρες προφυλάξεις για να μην προδώσει την παρουσία του κάνοντας θόρυβο.

Ξαφνικά μαρμάρωσε, ενώ η καρδιά του χτυπούσε γοργά. Λίγα μέτρα μπροστά του ένας καβαλάρης πρόβαλε μέσα από τους πυκνούς θάμνους, διέσχισε τη ρεματιά αγγίζοντάς τον σχεδόν κι άρχισε να ανεβαίνει την απέναντι πλαγιά προς τη κατασκήνωση των χωροφυλάκων.

Το σκοτάδι ήταν μαύρο, μα οι δυο άνθρωποι βρέθηκαν για μια στιγμή τόσο κοντά ο ένας στον άλλον, ώστε ο Ζορρό αναγνώρισε εύκολα τον ογκώδη λοχία Μανουέλ Γκαρσία με τη στολή του και τα γαλόνια του. Ο λοχίας μονολογούσε και βλαστημούσε μέσα από τα δόντια του, καθώς προχωρούσε και φαινόταν πολύ εκνευρισμένος.

Εκείνο, όμως, που έκανε την καρδιά του Ζορρό να χτυπά γοργά ήταν κάτι άλλο.

Το δεξί μπράτσο του Γκαρσία κρεμόταν από τον ώμο του περασμένο σε ένα μαντήλι! Το μπράτσο του λοχία ήταν πληγωμένο, όπως το ίδιο μπράτσο του αρχηγού των ληστών!

ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ!

ΕΜΕΙΝΕ για μερικά λεπτά ασάλευτος και σκεπτικός εκεί, μέσα στη σκοτεινή ρεματιά με πίκρα στη ψυχή.

Ο λοχίας Γκαρσία ήταν ο μεγαλύτερος εχθρός του κι ο πιο φανατικός και αδυσώπητος διώκτης του Ζορρό!

Αντίθετα, ο μασκοφόρος ιδαλγός δεν έτρεφε τα ίδια αισθήματα μίσους για τον λοχία.

Διασκεδάζε μαζί του και απόφευγε να του κάνει κακό, μολονότι πολλές φορές ο χοντρό-Γκαρσία είχε πέσει στα χέρια του. Πίστευε, κατά βάθος, ότι ο Γκαρσία, παρότι πομπώδης και αγροίκος φαφλατάς, ήταν ένα καλοκάγαθος άνθρωπος τίμιος κι αφοσιωμένος στο καθήκον του.

Χωρίς τον Γκαρσία, ο Ζορρό, ίσως, να ...έπληττε καλύπτοντας μέσα στη νυχτωμένη εξοχή, χωρίς κανέναν ξωπίσω του να τον κυνηγά μάταια!

Και να τώρα, που ο καλοκάγαθος κι αφελής λοχίας της χωροφυλακής παρουσιαζόταν στα μάτια του Ζορρό σαν ένα διπρόσωπο φριχτό τέρας! Δεν χωρούσε καμιά αμφιβολία, πως αυτός ήταν ο αρχηγός των ληστών. Είχε την ίδια σιλουέτα με αυτόν, την ίδια σχεδόν φωνή και το πιο πειστικό: ήταν κι αυτός πληγωμένος στο δεξί μπράτσο! Και εκτός αυτών, ο Ζορρό τον είχε συναντήσει λίγα μέτρα μακριά από το λημέρι των ληστών!

Ο ήχος, ο ίδιος ήχος του νερού ή του φτυαριού διέκοψε τους στοχασμούς του. Σήκωσε το κεφάλι του προς την πλαγιά, μα δεν διέκρινε πια τη σιλουέτα το Γκαρσία κι ούτε άκουγε τα βήματα του αλόγου του.

Ανασήκωσε τους ώμους του και συνέχισε τον δρόμο του μέσα στη ρεματιά κυριαρχώντας στο μυαλό του η περιέργεια να ανακαλύψει από πού προερχόταν ο παράξενος ήχος που του θύμιζε σκάψιμο ή νερό να κατακυλά σε χαλίκια.

Όσο προχωρούσε, ο ήχος γινόταν πιο δυνατός, ώσπου ύστερα από μερικά λεπτά ένα αδύναμο φως από φανάρι λαδιού φάνηκε να τρεμοπαίζει κάπου στο βάθος της ρεματιάς!

Ο Ζορρό άφησε το αλόγο του ρίχνοντας τα χαλινάρια χάμω και προχώρησε μόνος του. Έκανε μερικά βήματα και αντίκρισε έκπληκτος μian αλλόκοτη σκηνή μερικά μέτρα μακριά από τα μάτια του.

Στο μικρό πλάτωμα, λίγα μέτρα πιο ψηλά από την κοίτη της ρεματιάς ένας άντρας σηκωνόταν κι έσκυβε, σηκωνόταν κι έσκυβε ρυθμικά σκάβοντας τη γη με τη βοήθεια μιας τσάπας και ενός φτυαριού.

Φορούσε μόνο το πουκάμισό του. Το σακάκι του ήταν ακουμπισμένο επάνω σε μια πέτρα δίπλα σε ένα μεγάλο φανάρι που τον φώτιζε ολόκληρο.

Ο Ζορρό τον αναγνώρισε αμέσως. Ήταν ο ξένος, ο Ελ Γριέγο!

ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ του Ζορρό σμίχτηκαν πίσω από τη μάσκα του. Ερωτήματα άρχισαν να στροβιλίζονται στο μυαλό του.

Τι έκανε ο άνθρωπος αυτός; Γιατί έσκαβε τη γη έτσι ολομόναχος μέσα στην έρημη νυχτωμένη ερημιά; Τι έψαχνε να βρει; Ή μήπως...

Ο μασκοφόρος εκδικητής κοίταξε στο πλάτωμα γύρω από τον ξένο, να δει μήπως υπήρχε εκεί κανένα πτώμα, μα δεν είδε τίποτα τέτοιο. Δεν έσκαβε για να θάψει, λοιπόν, κάποιο πτώμα. Γιατί έσκαβε, τότε;

Ξαφνικά ο Ζορρό κατάλαβε. Όταν ένας άνθρωπος μπαίνει σε τόσους κινδύνους και υποβάλλεται σε τόσες κακουχίες για να ανοίξει έναν λάκκο σε μια τέτοια ερημιά, και μάλιστα νυχτιάτικα, για δυο λόγους μπορεί να το κάνει αυτό:

Είτε για να σκεπάσει ένα έγκλημα θάβοντας το πτώμα, είτε για να βρει κάποιον θησαυρό. Και αφού πτώμα δεν υπήρχε, τότε συνέβαινε το δεύτερο.

Έσκαβε να ξεθάψει κάποιον θησαυρό! Λεία, ίσως, από παλιές ληστείες του και οι πρώην σύντροφοί του παραμόνευαν λίγο πιο πέρα μέσα στη σπηλιά, έτοιμοι να πέσουν επάνω του να τον αρπάξουν, μόλις αυτός θα εύρισκε και θα ξέθαβε τον θησαυρό!

Ήταν ολοφάνερο! Είχε ακούσει και τον αρχιληστή να λέει, ότι θα περιμένουν να τον ξεθάψει αυτός!

Με αργές αθόρυβες κινήσεις ο Ζορρό, κάνοντας ένα μικρό ημικύκλιο, προχώρησε πάνω στο πλάτωμα και βρέθηκε στο ίδιο ύψος με τον άνθρωπο που έσκαβε. Εκείνος αφοσιωμένος στο σκάψιμό του δεν αντιλήφθηκε την παρουσία του.

Ο ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ εκδικητής πρόσεξε ότι είχε ανοιχτεί ένας μικρός λάκκος μέσα στο χώμα. Ο άνθρωπος έσκαβε με πυρετώδεις κινήσεις μουρμουρίζοντας κάτι μέσα από τα δόντια του.

Ξαφνικά πέταξε κάτω την τσάπα και μονολογώντας δυνατά με πίκρα:

—Ούτε εδώ!

Και σηκώνοντας, τότε, το κεφάλι του είδε τον Ζορρό να στέκει απέναντί του. Με γρηγοράδα, που πρώτη φορά ο Ζορρό συναντούσε σε άνθρωπο, το χέρι του Μαγιάκου τινάχτηκε προς τη ζώνη του και τράβηξε την πιστόλα του με τον κόκορα ανασηκωμένο, έτοιμο κιόλας για επίκρουση στην προσταγή της σκανδάλης!

Το σκοτεινό στόμιο της κάνης κοίταξε απειλητικά τον Ζορρό.

—Ψηλά τα χέρια! πρόσταξε με απίστευτη ηρεμία ο Έλληνας. Ψηλά τα χέρια, αν δεν θέλεις να συναντήσεις αμέσως τώρα τους δυο συντρόφους σου!

Ο Ζορρό δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Σήκωσε τα χέρια του στο ύψος των ώμων του και απάντησε με την ίδια ηρεμία:

—Δεν έχω συντρόφους, Σενιόρ Γριέγο! Είμαι μόνος και δρω μόνος. Είμαι ο Σενιόρ Ζορρό!

“Με απίστευτη γρηγοράδα, που για πρώτη φορά έβλεπε ο Ζορρό, το χέρι του Μαγιάκου τινάχτηκε σαν κόμπρα και η σκοτεινή μουσούδα της πιστόλας του βρέθηκε με μιας να τον σημαδεύει.”

Ο Έλληνας κάγχασε.

—Ο Σενιόρ Ζορρό! είπε σαρκαστικά. Τότε κρατώ τον άνθρωπο που ακριβώς ήθελα! Τον αρχηγό της συμμορίας! Ο λοχίας Γκαρσία με διαβεβαίωσε, πως μόνον ο Ζορρό θα μπορούσε να είναι αρχηγός των ληστών!

«Ο λοχίας Γκαρσία, τον διαβεβαίωσε πως μόνον ο Ζορρό θα μπορούσε να είναι ο αρχηγός των ληστών!» σκέφτηκε ο Ζορρό και χαμογέλασε πικρά. Αλλά, δεν είπε τίποτα.

Ο Έλληνας συνέχισε:

—...Πρόσεξε, Ζορρό! Στην πρώτη ύποπτη κίνησή σου, θα πάψεις να υπάρχουν!

Η ΘΕΣΗ του Ζορρό ήταν απελπιστική. Ο άνθρωπος αυτός τον κρατούσε κάτω από την απειλή του πιστολιού του και φαινόταν εξασκημένος όσο λίγοι στα όπλα. Ήξερε, ότι δεν θα προλάβαινε να κατεβάσει μια σπιθαμή τα χέρια του προς τα πιστόλια, που είχε στη ζώνη του, πριν το όπλο του αντιπάλου του ξερνούσε αμείλικτα τον θάνατο.

Δεν του έμενε παρά μόνο μια ελπίδα: να κερδίσει χρόνο ελπίζοντας ότι κάτι θα συνέβαινε, κάτι που θα του έδινε, ίσως, την ευκαιρία να δράσει.

—Δεν είμαι εγώ ο αρχηγός της συμμορίας, Σενιόρ, είπε ο Ζορρό. Δεν είμαι ληστής. Κι ο τελευταίος δουλοπάροικος στην Άλτα Καλιφόρνια ξέρει, ότι ο Ζορρό δεν είναι ληστής.

—Α, ώστε έτσι; σάρκασε ο Έλληνας. Όλοι, ε; Όλοι εκτός από τον Νόμο!

—Ο λοχίας Γκαρσία είναι ο νόμος; ανταπόδωσε τον σαρκασμό ο Ζορρό, αλλά προτίμησε να μη συνεχίσει, βέβαιος ότι το υπονοούμενο θα ήταν αρκετά κατανοητό στον Έλληνα, τον οποίο πίστευε ακράδαντα ότι ήταν συνεργάτης του Γκαρσία-αρχηγού της ληστοσυμμορίας των βουνών.

—Σενιόρ Γριέγο, τις τελευταίες μέρες και για την ακρίβεια από τότε που εμφανιστήκατε εσείς, στα μέρη αυτά έγιναν κάποια εγκλήματα! Θέλω να μάθω, τι συμβαίνει. Γιατί σκάβετε αυτόν τον λάκκο, Σενιόρ;

—Αυτό είναι δική μου δουλειά! απάντησε απότομα ο Έλληνας βγαίνοντας από τον λάκκο, όπου ήταν χωμένος έως τα γόνατα έχοντας πάντα στραμμένο το πιστόλι του στον Ζορρό. Πλησίασε, τώρα και γύρισέ μου την πλάτη. Θα σε απαλλάξω από το βάρος των πιστολιών σου και θα σε οδηγήσω κατόπιν στον ...άσπονδο φίλο σου τον, τον Γκαρσία! Θα χαρεί εξαιρετικά βλέποντάς σε!... Έλα, λοιπόν, Σενιόρ Ζορρό... Κάνε γρήγορα!

Ο Ζορρό υπάκουσε και άρχισε να βαδίζει αργά προς το μέρος του Έλληνα λέγοντας:

—Κάνετε ένα μεγάλο σφάλμα, Σενιόρ! Ένα πολύ μεγάλο σφάλμα. Η θέση σας είναι δύσκολη και δεν θα πρέπει να δημιουργείτε εχθρούς τη στιγμή ακριβώς, που οι πρώην σύντροφοί σας παραμονεύουν εδώ γύρω, έτοιμοι να ορμήσουν απάνω σας.

Ο Έλληνας τον κοίταξε με απορία.

—Οι πρώην σύντροφοί μου; μουρμούρισε.

—Ναι, οι ληστές. Είναι προφανές ότι ήρθατε εδώ για να βρείτε τη λεία από παλιές ληστείες τις οποίες εσείς, ή κάποιος άλλος είχε κρύψει κι αυτοί είναι έτοιμοι να σας σκοτώσουν και να σας πάρουν τον θησαυρό αμέσως μόλις τον βρείτε!

Ο Έλληνας γέλασε δυνατά κι έπειτα σοβαρεύτηκε απότομα.

—Τι παραμύθια είναι ετούτα; ρώτησε.

—Δεν είναι παραμύθια, απάντησε ο Ζορρό. Άκουσα ο ίδιος τους πρώην συντρόφους σας να τα λένε αυτά. Και...

—Πάψε τις ανοησίες, ληστή! τον διέκοψε ο άλλος. Δεν έχω πρώην συντρόφους. Και μάλιστα, ληστές. Προσπαθείς να με ξεγελάσεις ονομάζοντας ως πρώην συντρόφους μου τους δικούς σου συντρόφους, αρχιληστή! Γύρισέ μου την πλάτη και μείνε ήσυχος όσο θα σε απαλλάσω από το άχρηστο και επικίνδυνο βάρος των πιστολιών σου!

Ο Ζορρό βρισκόταν τώρα ένα μόνο βήμα μακριά από τον Έλληνα. Άρχισε να γυρίζει αργά προσποιούμενος, ότι υπακούει στην προσταγή του.

Ξαφνικά η περιστροφή του έγινε ασύλληπτα γοργή και το αριστερό του χέρι κατέβηκε με ταχύτητα σπαθιού που χτυπάει. Μια κραυγή πόνου ξεπήδησε από

το στόμα του Έλληνα, ενώ ταυτόχρονα ακούστηκε και ο πυροβολισμός από την εκτυροκρότηση της πιστόλας του. Η πορεία, όμως, της σφαίρας ήταν πια αρκετά μακριά από τον στόχο της· από το σώμα του μασκοφόρου ιδαλγού!

Το χέρι του Ζορρό είχε σπρώξει το πιστόλι προς τα κάτω και προς τα πλάγια, έχοντας χτυπήσει δυνατά και με ακρίβεια τον αντίπαλό του στον καρπό.

Την ίδια στιγμή το δεξιό χέρι του Ζορρό τράβηξε ταχύτατα τη μία από τις πιστόλες στις θήκες της ζώνης του κι έστρεψε την κάνη της στο στήθος του Έλληνα.

—Άφησε το όπλο σου να πέσει, Σενιόρ! τον πρόσταξε ψυχρά. Λυπάμαι για την τροπή που πήραν τα πράγματα, αλλά δυο πράγματα δεν μπορώ να ανεχθώ: το πρώτο είναι να με απειλούν με την κάνη μιας πιστόλας στραμμένη επάνω μου και το δεύτερο, να αφήσω να μού πάρουν τις δικές μου, χωρίς να με έχουν σκοτώσει προηγουμένως!

ΕΝΑ περιφρονητικό βλέμμα ήταν η απάντηση του Έλληνα.

—Εμπρός, λοιπόν ληστή! μουρμούρισε. Πυροβόλησε! Τι περιμένεις; Το μέρος είναι έρημο και πολύ κατάλληλο για μια δολοφονία!

—Δεν είναι δολοφόνος, Σενιόρ, γρύλλισε άγρια ο Ζορρό.

—Δεν σε συμφέρει να με δολοφονήσεις, όμως, συνέχισε ο άλλος. Αν με σκοτώσεις, δεν θα μπορέσεις να μάθεις εσύ και οι σύντροφοί σου, τι ψάχνω να βρω εδώ στην ερημιά!

—Δεν με ενδιαφέρει, τι ψάχνετε να βρείτε, Σενιόρ! απάντησε ο Ζορρό. Με ονομάσατε, όμως, δολοφόνο και κανένας δεν μπορεί να προσβάλλει τον Ζορρό, χωρίς να τιμωρηθεί. Θα μπορούσα να σας σκοτώσω εύκολα, απλώς τραβώντας τη σκανδάλη... Μα, δεν είμαι δολοφόνος. Βλέπω, ότι κρέμεται ένα σπαθί στο πλάι σας. Τραβήξτε το και προσπαθήστε να παρατείνετε για λίγες στιγμές τη ζωή σας αμυνόμενος!

Ο Ζορρό δεν σκόπευε να τον σκοτώσει. Ήθελε μόνο να τον αφοπλίσει. Να τον αναγκάσει να ζητήσει έλεος και να μιλήσει.

Όταν, όμως, αφού ξανάβαλε το πιστόλι στη θήκη του, τράβηξε το σπαθί του και το διασταύρωσε με το σπαθί του Έλληνα, κατάλαβε πως είχε να κάνει με τον ισχυρότερο αντίπαλο που είχε ποτέ γνωρίσει, με έναν από τους ικανότερους ξιφομάχους του Νέου και του Παλιού Κόσμου!

Από τους πρώτους κιάλας διαξιφισμούς, ο Ζορρό ένιωσε τον θάνατο να τον κοντοζυγώνει απειλητικά οδηγώντας τη μύτη του σπαθιού του Έλληνα! Και, τρεις απανωτές φορές χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλη την επιδεξιότητά του και όλη του την ευλυγισία και να χρησιμοποιήσει σπάνια και δυσκολότατα κόλπα για να αποκρούσει τις ψυχρές, μεθοδικές αλλά και ασύλληπτα γοργές επιθέσεις του αντιπάλου του.

Ήταν φανερό πως αν ένας από τους δυο αντιπάλους δεν έκανε κάποιο σοβαρό σφάλμα, αν και κάτι τέτοιο έδειχνε να είναι απίθανο, η μονομαχία τους θα κρατούσε, ώσπου ο ένα ή ο άλλος να έπεφτε από την εξάντληση.

ΟΙ ΔΥΟ ξιφομάχοι πολεμούσαν χωρίς να μετακινούνται σχεδόν καθόλου, σάμπως τα πόδια τους να ήταν ριζωμένα χάμω, ενώ τα σπαθιά τους διέγραφαν μέσα στη νύχτα αστραφτερές τροχιές θανάτου, στο φως φαναριού, μοναδικό μάρτυρα της θανάσιμης μονομαχίας τους στο πλάτωμα της σκοτεινής πλαγιάς.

Απροσδόκητα, ο Έλληνας άρχισε να στριφογυρίζει δαιμονισμένα γύρω από τον Ζορρό και το σπαθί του με κυκλικές τροχιές να απειλεί τον μασκοφόρο ιδαλγό από κάθε μεριά με γρηγοράδα αστραπής.. Μια-δυο φορές η αιχμή του άγγιξε το στήθος του Ζορρό, χωρίς όμως να προχωρήσει πιο βαθιά από τα ρούχα του.

Ο Ζορρό απέκρουσε με δυσκολία τις πρώτες σπαθιές κι άρχισε να υποχωρεί. Και αυτό ακριβώς αποσκοπούσε ο Έλληνας... Να τον κάνει να υποχωρήσει. Λίγα μέτρα πίσω από τον μασκοφόρο ιδαλγό έχασκε το χείλος μικρού γκρεμού, που καθώς φαίνεται, ο Ζορρό δεν είχε προσέξει ή δεν είχε υπολογίσει πόσο κοντά του βρισκόταν!

“Στην εξέλιξη της επίθεσής του, άλλαζε αστραπιαία χέρι! Ήταν μια τεχνική που μόνο οι κορυφαίοι ξιφομάχοι την επιχειρούσαν κι αυτοί σπανιότατα γιατί είχε πολύ ρίσκο...”

Αφήνοντας ένα γέλιο θριάμβου επιχείρησε να τον αιφνιδιάσει με αλλεπάλληλες προβολές πότε από δεξιά, πότε από αριστερά και πότε κατά μέτωπο. Οι επιθέσεις του ήταν μεθοδικές, μα και απρόβλεπτες για το πού θα χτυπούσε.

Δυο-τρεις φορές δοκίμασε να επιτεθεί με τελείως παράδοξη κι ανορθόδοξη τεχνική: Στην εξέλιξη της επίθεσής του, άλλαζε αστραπιαία χέρι! Ήταν κάτι που ο Ζορρό είχε ακούσει, ότι το επιχειρούσαν σπανιότατα οι κορυφαίοι ξιφομάχοι στον κόσμο, γιατί ήταν εξαιρετικά ριψοκίνδυνο και για τη δική τους άμυνα!

Ο τέλειος χειρισμός του σπαθιού και με τα δυο χέρια αποδείκνυε πόσο ασυναγώνιστος χωρίς ταίρι ξιφομάχος ήταν ο Έλληνας!

Ο σκοπός του ήταν φανερός. Στόχευε να ωθήσει τον Ζορρό να υποχωρήσει έως το χείλος του πλατώματος και να κατακυλήσει στην απότομη πλαγιά της ρεματιάς, είτε να αναγκαστεί να του αποκαλύψει κάποιο ασθενές σημείο στην άμυνά του για ένα τελειωτικό χτύπημα.

Με μερικά γοργά μικρά πισωπατήματα ο Ζορρό έφτασε στο χείλος του πλατώματος. Εκεί σταμάτησε. Είχε αντιληφθεί τον γκρεμό. Απέκρουσε μια δυο ακόμα σπαθιές κι ετοιμάστηκε να αρχίσει την αντεπίθεση του αιφνιδιάζοντας αυτός, τώρα τον Έλληνα!

ΣΑΦΗΝΙΚΑ ποδοβολητά αλόγων ακούστηκαν από την αντικρινή πλαγιά. Μια βαθιά φωνή μπάσου βρυχήθηκε:

—Γρήγορα! Κάτω στη ρεματιά! Από εκεί ακούστηκε ο πυροβολισμός! Κάποιος επιτέθηκε στον ξένο!

Ο Ζορρό ανασκίρτησε. Είχε αναγνωρίσει τη φωνή του ογκώδη Γκαρσία, ο οποίος είχε ακούσει τον πυροβολισμό κι έτρεχε με τους χωροφύλακές του να δει τι συμβαίνει!

Ο Ζορρό έπρεπε να κινηθεί γοργά, αν δεν ήθελε να πέσει στα χέρια του ...άσπονδου φίλου του.!

Τα ποδοβολητά και τη φωνή του Γκαρσία τα είχε ακούσει και ο Έλληνας και αναθαρρημένος με νέες δυνάμεις διπλασίασε τις επιθέσεις του!

Ένα σφύριγμα βγήκε από τα χείλη του Ζορρό πίσω από τη μάσκα του, ένα παρατεταμένο κυματιστό σφύριγμα, που έκανε τον αντίπαλό του να εκπλαγεί. Πριν ακόμα το σφύριγμα σβήσει, ένας γοργός καλπασμός αλόγου ακούστηκε από το βάθος της ρεματιάς αυτή τη φορά. Καλπασμός αλόγου που πλησίαζε.

Δυο στιγμές αργότερα, ο Ζορρό, με την άκρη του ματιού του, είδε το μαύρο άτι του να προβάλλει πίσω από μια καμπή και να πλησιάζει καλπάζοντας προς το μέρος του ακολουθώντας την κοίτη της ρεματιάς.

Είχε φτάσει η στιγμή της δράσης. Το σπαθί του Ζορρό τινάχτηκε προς το στήθος του Έλληνα και καθώς αυτός δοκίμαζε να αποκρούσει, το σπαθί του μασκοφόρου, υπακούοντας στο μελετημένο με ακρίβεια και επιδέξιο σπάσιμο του καρπού του χεριού του, έκανε γοργή αναστροφή πορείας αποσπώντας, έτσι σε κλάσμα του δευτερολέπτου το σπαθί από το χέρι του αιφνιδιασμένου Έλληνα. Ύστερα από μια θεαματική τροχιά τόξου, το εξάισια ζυγιασμένο σπαθί στράφηκε με τη μύτη προς το έδαφος πριν καρφωθεί τελικά πάνω στον σωρό με τα χώματα πλάι στον λάκκο.

Το άλογο περνούσε εκείνη τη στιγμή από το σημείο της ρεματιάς που βρισκόταν ακριβώς κάτω από τον Ζορρό.

—Μπουένας νότσες, Σενιόρ! φώναξε σαν χαιρετισμό ο Ζορρό. Άστα λα βίστα! Θα συναντηθούμε πάλι. Πάντως, κάνετε λάθος, μεγάλο λάθος που θεωρείτε εχθρό σας!

Και μπροστά στο έκπληκτο βλέμμα του Έλληνα, ο μασκοφόρος εκδικητής πήδηξε στο κενό.

Πριν ο άλλος προλάβει να κινηθεί, ο Ζορρό βρέθηκε καθισμένος στη σέλα του αλόγου του και απομακρυνόταν γοργά μέσα στην κατασκότεινη ρεματιά.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

ΩΣΤΟΣΟ, πριν να ξεμακρύνει, άκουσε πίσω του τον Γκαρσία, που στο μεταξύ είχε φτάσει κοντά στο πλάτωμα, να φωνάζει στους άντρες του αποσπάσματός του, οι οποίοι τον ακολουθούσαν:

—Βλέπω ένα φως εκεί κάτω!... Γρήγορα! Γρήγορα, εκεί που φαίνεται το φως!... επανέλαβε.. Ω, Σενιόρ! Ακούσαμε ένα πυροβολισμό! Τι συνέβη;

—Ο Ζορρό! ακούστηκε καθαρά και η φωνή του Έλληνα. Ήταν εδώ! Τον πυροβόλησα, αλλά δεν τον πέτυχα... Μου πρότεινε να μονομαχήσουμε, μα όταν άκουσε τα ποδοβολητά των αλόγων σας, κάλεσε το δικό του άλογο με ένα σφύριγμα, με απόπλισε αιφνιδιάζοντάς με και ξέφυγε πηδώντας από εδώ επάνω στη σέλα του αλόγου του... Έφυγε καλπάζοντας προς....

Ο Ζορρό δεν άκουσε περισσότερα. Τα λόγια του ξένου σκεπάστηκαν από τα ποδοβολητά των αλόγων του αποσπάσματος που εφόρμησε ξοπίσω του.

Το κυνηγητό άρχισε πάλι. Η αιώνια καταδίωξη του Ζορρό από τον ογκώδη λοχία Γκαρσία.

Αυτή τη φορά, όμως, ο Ζορρό δεν χαμογελούσε καλόκαρδα κάτω από τη μάσκα του. Ήταν βέβαιος, ότι ο Γκαρσία ήταν ο αρχηγός των ληστών και ήξερε, ότι αν συναντιόνταν τώρα μέσα στη νύχτα, δεν θα δίσταζε να διαπεράσει με το σπαθί του το χοντρό σώμα του λοχία. Δεν επιθυμούσε, όμως, ο Ζορρό να συμβεί ακόμα αυτό. Ήθελε πρώτα να του βγάλει τη μάσκα και να αποκαλύψει τον διπλό καταχθόνιο ρόλο του λοχία Γκαρσία.

Έστριψε το μαύρο άτι του προς τα αριστερά και πήρε ένα μονοπάτι κρυμμένο ανάμεσα στους βράχους. Σταμάτησε πίσω από έναν μεγάλο βράχο και καλύφθηκε από τη σκιά του στήνοντας αντί περιμένοντας τους διώκτες του.

Σε λίγο άκουσε τα άλογα των χωροφυλάκων να προσπερνούν με βροντερά ποδοβολητά και να συνεχίζουν τον δρόμο τους μέσα στη ρεματιά. Όταν βεβαιώθηκε, ότι οι χωροφύλακες είχαν ξεμακρύνει, γύρισε και προχώρησε στο μονοπάτι με πιο αργό βηματισμό του αλόγου του.

Μια ώρα αργότερα έφτανε στη μικρή χαράδρα κοντά στο δασάκι με τα πεύκα και χωνόταν στο μυστικό υπόγειο πέρασμα της σπηλιάς.

Ο ΜΠΕΡΝΑΡΝΤΟ τον περίμενε ήρεμα, μολοντί πτυχές αγωνίας είχαν αρχίσει να φαίνονται στο πρόσωπό του. Όταν είδε τον κύριό του να ξεπροβάλλει από το βάθος της σπηλιάς, το πρόσωπό του έλαμψε κι ένα γρύλλισμα χαράς βγήκε από το λαρύγγι του.

Ο Ζορρό πέζεψε από τον Τρουένο κι άρχισε να βγάζει το μαύρο κουστούμι του με γοργές κινήσεις.

—Άφησε εδώ το άλογο, το κουστούμι και τα όπλα, είπε στον βουβό υπηρέτη του καθώς γδυνόταν. Θα τα χρειαστώ πάλι αύριο το βράδυ και ίσως για αρκετά άλλα βράδια ακόμα. Δέσε το άλογο και βάλε του άφθονο χόρτο και νερό. Έπειτα, γύρισε κι εσύ στο σπίτι φροντίζοντας να μη γίνεις αντιληπτός. Κατάλαβες;

Ο Μπερνάρντο κούνησε το κεφάλι του κοιτάζοντας με στοργή τον κύριό του. Μπροστά του δεν στεκόταν τώρα ο τρομερός σενιόρ Ζορρό, ο μασκοφόρος εκδικητής της Άλτα Καλιφόρνια, αλλά ο νεαρός κομπευόμενος ντον Ντιέγο Βέγα, ο λεπτεπίλεπτος καμπαγιέρο που προτιμούσε το νωχελικό διάβασμα ενός βιβλίου με ποιήματα, παρά έναν περίπατο γεμάτο κινδύνους στα σκοτάδια της νύχτας.

ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ της νύχτας κύλησε ήσυχο στην ασιέδα των Βέγας. Παρ' όλο που ο Ντιέγο βρισκόταν σε επιφυλακή, οι ληστές δεν επιχείρησαν την επιδρομή που σχεδίαζε ο αρχηγός τους να απαγάγει τον ντον Αλεχάντρο, αυτόν και την Κοντσιτά.

Έτσι, μισή ώρα πριν από το πρόγευμα ο Ντιέγο συζητούσε σοβαρά με τον πατέρα του μέσα στο υπνοδωμάτιο του τελευταίου εξιστορώντας του τα γεγονότα της νύχτας στους λόφους.

—Είμαι βέβαιος, ότι ο Γκαρσία είναι ο αρχηγός των ληστών, είπε ο Ντιέγο τελειώνοντας την αφήγησή του. Είχε φύγει μόνος του από το στρατόπεδο των χωροφυλάκων και τον συ-

νάντησα κοντά στη σπηλιά των ληστών, λίγο μετά την ομιλία του αρχηγού τους. Εκείνο, όμως, που είναι ένα αίνιγμα για μένα είναι ο ξένος. Ο Ελ Γριέγο...

—Τι αίνιγμα, γιε μου; ρώτησε ο ντον Αλεχάντρο. Η εξήγηση, ότι ο άνθρωπος αυτός ψάχνει να βρει κάποιον θησαυρό, λεία από προηγούμενες ληστείες και ότι οι ληστές παραμονεύουν να του τον πάρουν, μόλις αυτός τον βρει, μού φαίνεται πολύ λογική.

Ο Ντιέγο κούνησε το κεφάλι του.

—Ναι! είπε.. Φαίνεται πολύ λογική αυτή η εξήγηση. Όμως, δεν ξέρω, γιατί ενώ ήμουν βέβαιος για αυτό, τώρα, αμφιβάλω!

—Τι σε έκανε να αλλάξεις γνώμη, Ντιέγο;

—Δεν ξέρω.. Ίσως ο τρόπος με τον οποίο ο άνθρωπος αυτός χειρίζεται το σπαθί. Χρησιμοποιεί κόλπα και τεχνικές που διδάσκονται μόνο στη Σχολή της Μαδρίτης και κάτι τέτοιο είναι απίθανο για ένα ληστή να έχει φοιτήσει εκεί. Είναι ένας από τους πιο δεινούς ξιφομάχους που έχω γνωρίσει πατέρα! Η ικανότητά του στο σπαθί είναι τόσο μεγάλη, ώστε προκαλεί σεβασμό. Αν και με τα πυροβόλα όπλα είναι εξ ίσου ικανός, δεν απορώ, πώς κατόρθωσε να αντισταθεί στις επιθέσεις της συμμορίας και να σκοτώσει δυο από τους ληστές...

—Αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα, γιέ μου, είπε σκεπτικός ο ντον Αλεχάντρο . Μπορεί να είναι κάποιος καμπαγιέρο που έγινε ληστής.

—Ίσως, μουρμούρισε ο Ντιέγο. Ας ελπίσουμε, ότι γρήγορα θα λυθεί το μυστήριο αυτό. Ο Ζορρό θα ξαναβγεί στο κυνήγι, όταν νυχτώσει και μακάρι να έχει μεγαλύτερη επιτυχία απόψε.

Ο ντον Αλεχάντρο κοίταξε ανήσυχα τον γιο του.

—Πρόσεχε, Ντιέγο, είπε αργά. Η ιστορία αυτή είναι περισσότερο επικίνδυνη από κάθε άλλη αποστολή του Ζορρό... Έχει να αντιμετωπίσει τρία μέτωπα που είναι εχθρικά απέναντί του: ο ξένος, οι χωροφύλακες και οι ληστές. Κι αν αναμειχθούν και οι βακέρους μας, θα προστεθεί και ένας τέταρτος εχθρός ισχυρότερος από όλους τους άλλους μαζί. Γιατί, βέβαια δεν μπορούμε να διατάξουμε τους βακέρους να μην επιτεθούν εναντίον του Ζορρό, αφού επίσημα είναι επικηρυγμένος!.. Είναι, όμως, νομίζω, ώρα για το πρόγευμα. Η Κοντσίτα θα μας περιμένει...

Όταν, όμως, μπήκαν στην τραπεζαρία η Κοντσίτα δεν βρισκόταν εκεί!

—Δεν κατέβηκε ακόμα η σενιορίτα;

ρώτησε ο ντον Αλεχάντρο τον Κασάρα.

—Όχι, ντον Αλεχάντρο. απάντησε ο επιστάτης. Θέλετε να την ειδοποιήσω να κατέβει;

—Ναι. Πες της, ότι το πρόγευμα είναι έτοιμο...

Οι δυο άντρες κάθισαν στο τραπέζι, αλλά πετάχτηκαν όρθιοι, όταν ο Κασάρα γύρισε μετά από λίγα λεπτά και τους είπε με κάποια ανησυχία στη φωνή:

—Η σενιορίτα Κοντσίτα δεν είναι στο δωμάτιό της!

—Δεν βρίσκεται στο δωμάτιό της! φώναξε ο ντον Αλεχάντρο, ενώ ο Ντιέγο συνοφρυώθηκε. Μήπως έχει κατέβει στον κήπο;

—Ό..όχι, ντον Αλεχάντρο... Η καμαριέρα της μού είπε, ότι εδώ και πολλή ώρα, λίγο πριν ανατείλει ο ήλιος, η σενιορίτα βγήκε από το δωμάτιό της και την ρώτησε, πού βρισκόταν ο στάβλος. Τής είπε, ότι ήθελε να πάει μια βόλτα με άλογο και πως δεν έχει γυρίσει ακόμα!

Ο ντον Αλεχάντρο κατέβασε τη γροθιά του με δύναμη στο τραπέζι.

—Τι απεισκευιά! βρυχήθηκε. Κασάρα, πάρε αμέσους μερικούς άντρες και ψάξε σε κάθε γωνιά του ράντσο! Ελπίζω να μην τής συνέβη τίποτα!

Ο αρχιεπιστάτης έφυγε βιαστικά να εκτελέσει τη διαταγή του αφεντικού του κι οι δυο άντρες ξανακάθισαν με τα πρόσωπα ρυτιδωμένα από την αγωνία.

—Φοβάμαι, ότι της συνέβη κάτι πολύ κακό, μουρμούρισε ο Ντιέγο. Φοβάμαι, μήπως ο αρ-

χιληστής πραγματοποίησε κιόλας την απειλή του. Αν πραγματικά, η Κοντσίτα έπεσε στα χέρια του, θα τον τσακίσω σαν ερπετό, που είναι!

Τα δάχτυλα του Ντιέγο σφίχτηκαν γύρω από μian αλατιέρα από πορσελάνη που θρυμματίστηκε τραυματίζοντάς τον ελαφρά στην παλάμη. Ο νεαρός ντον, σχεδόν, ούτε που έδωσε σημασία.

Πέρασε μισή ώρα. Μισή ώρα προσμονής και αγωνίας. Ούτε ο ντον Αλεχάντρο, ούτε ο Ντιέγο έβαλαν στο στόμα τους μια μπουκιά από τα πλούσια και σπάνια edésματα του προγεύματος που παρέμειναν άγγιχτα στο τραπέζι.

Τέλος, η πόρτα άνοιξε με ορμή και ο Κασάρα μπήκε λαχανιασμένος. Πλησίασε στο τραπέζι και άφησε μπροστά στον ντον Αλεχάντρο ένα κομμάτι χαρτί.

—Αυτό το βρήκαμε καρφωμένο με μαχαίρι στον κορμό ενός δέντρου, τραύλισε με αγωνία.

Ο ντον Αλεχάντρο το πήρε μπροστά του και διάβασε με φωνή που έτρεμε από αγωνία:

«Ντον Αλεχάντρο Βέγα, η ανιψιά σου βρίσκεται στα χέρια μου. Αν έστω κι ένας από τους βακέρους σου τολμήσει να βγει από το ράντσο και να ανέβει στα Βουνά των Τσακαλιών, η ανιψιά σας θα υποστεί τις συνέπειες της απερισκεψίας σας!»

Το πρόσωπο του ντον Αλεχάντρο κοκκίνισε από οργή έως στις ρίζες των λευκών μαλλιών του κι έπειτα γλόμιασε απότομα. Χωρίς να μιλήσει, άπλωσε το χέρι του κι έδωσε το σημείωμα στον Ντιέγο.

“Μπροστά του δεν στεκόταν τώρα ο τρομερός σε νιόρ Ζορρό, ο μασκοφόρος εκδικητής, μα ο νεαρός κομψευόμενος ντον Ντιέγο Βέγα, ο λεπτεπίλεπτος καμπαγιέρο.”

Αυτός το διάβασε κι ένα άγριο σπίθισμα των ματιών του πρόδωσε τα συναισθήματα, που τον πλημμύρισαν με μιας. Μα, το σπίθισμα αυτό έσβησε αμέσως κι ο Ντιέγο σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον πατέρα του με νόημα. Αυτός κατάλαβε.

—Ευχαριστώ, Κασάρα, είπε. Πήγαινε. Θα σε φωνάξω, όταν πάρω τις αποφάσεις μου. Ο Κασάρα βγήκε κι ο ντον Αλεχάντρο έστρεψε ερωτηματικά το βλέμμα του στον Ντιέγο.

—Η συμφορά που μας βρήκε είναι μεγάλη, γιε μου, μουρμούρισε σχεδόν ξέπνοα με χαρακτηριστικά αλλοιωμένα...

Τι θα κάνουμε τώρα; Το καημένο το κορίτσι!

—Η ζωή της και, ίσως, πολλά άλλα πράγματα, εξαρτώνται από τον Σενιόρ Ζορρό, είπε ο Ντιέγο σφίγγοντας τα δόντια του.

ΕΝΑΣ μορφασμός αμφιβολίας αλλοίωσε το πρόσωπο του ντον Αλεχάντρο.

—Τι μπορεί να κάνει ο Ζορρό; είπε. Οι ληστές είναι πολλοί και καλά οχυρωμένοι στη σπηλιά τους. Εξάλλου, κρατούν στα χέρια τους την Κοντσίτα και δεν μπορούμε να βγούμε από το ράντσο. Οι χωροφύλακες μόνο μπορούν να βοηθήσουν τον Ζορρό και αυτό δεν είναι καθόλου πιθανό. Το αντίθετο είναι πιο πιθανό, αν μάλιστα ο Γκαρσία είναι ο αρχηγός των ληστών, θα φροντίσει, βέβαια, να μη συμβεί κάτι τέτοιο...

—Το ξέρω, πατέρα, απάντησε ο Ντιέγο. Έχω, όμως το σχέδιο μου. Εκείνο, που θέλω από εσάς, είναι να διατάξετε τους βακέρους και το υπόλοιπο προσωπικό του ράντσο να αποσυρθούν στις καλύβες τους και να μείνουν εκεί μέχρι νεωτέρας διαταγής.

—Τι σκοπεύεις να κάνεις, Ντιέγο;

—Ο Ζορρό θα βγει στο κυνήγι σήμερα!..

—Σήμερα; Εννοείς, μέρα-μεσημέρι;

—Ναι, θα βγει στο κυνήγι την ώρα της σιέστας. Την ώρα, που στο ράντσο θα παίρνουν τον μεσημεριανό τους ύπνο, είτε ο Ντιέγο. Θα μπορέσει έτσι να βγει από το ράντσο απαρατήρητος και να τραβήξει για τα Βουνά των Τσακαλιών.

—Μα, Ντιέγο! φώναξε ο ντον Αλεχάντρο. Αυτό είναι καθαρή τρέλα! Να βγει ο Ζορρό μέρα;

—Είναι ανάγκη, πατέρα! Δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά. Ποιος ξέρει, σε τι κατάσταση βρίσκεται αυτή τη στιγμή η Κοντσιτά και τι σχεδιάζουν να της κάνουν οι ληστές. Αν αφήσω να πέσει η νύχτα πριν ξεκινήσω, ίσως να είναι πολύ αργά πια!

—Μα τι θα μπορέσει να κάνει ο Ζορρό μόνος του μέσα σε εκείνη την ερημιά εναντίον τόσων εχθρών; μουρμούρισε ο ντον Αλεχάντρο. Αυτό που θέλεις να κάνεις είναι καθαρή αυτοκτονία.

—Δεν θα είμαι μόνος μου πατέρα, απάντησε ο Ντιέγο. Θα έχω έναν σύμμαχο!

—Έναν σύμμαχος Ποιον;

—Τον ξένο! Τον Ελ Γριέγο!

—Μα αυτός θέλησε να σε σκοτώσει χτες τη νύχτα και θα δοκιμάσει να κάνει το ίδιο αμέσως μόλις βρεθείτε ξανά αντιμέτωποι!

—Νομίζω, ότι θα φερθεί πολύ διαφορετικά σαν μάθει, ότι οι ληστές έχουν απαγάγει την Κοντσιτά...

Ο ντον Αλεχάντρο ανασήκωσε τους ώμους του με εγκαρτέρηση. Ήξερε πως με τίποτα στον κόσμο δεν θα κατόρθωνε να μεταπείσει τον γιο του.

—Ξέρω πόσο πεισματάρης είσαι, Ντιέγο! είπε. Κάνε, όπως νομίζεις! Πρόσεχε μόνο, γιατί, αν σου συμβεί κάτι κακό, θα φαρμακωθούν ανεπανόρθωτα οι τελευταίες μέρες της ζωής μου. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα κι εγώ;

—Πολλά πράγματα πατέρα. Θα κρατήσετε τους βακέρος συγκεντρωμένους γύρω από τα κτίρια του ράντσο όλη την μέρα. Κι όταν θα έχει βραδιάσει και δείτε μια φωτιά να ανάβει στην κορυφή του δεξιού λόφου, όπως κοιτάζουμε τα Βουνά των Τσακαλιών από την ασιέντα μας, θα ξεκινήσετε για εκεί που είναι η φωτιά. Στη πλαγιά αυτού του λόφου βρίσκεται η σπηλιά για τη οποία σας μίλησα... Η σπηλιά των ληστών! Θα σας περιμένω να τους τσακίσουμε μαζί!

—Ξέρω, γιε μου, είπε ο ντον Αλεχάντρο κουνώντας καταφατικά το κεφάλι του. Έχω πάει κι εγώ στη σπηλιά αυτή στα παιδικά μου χρόνια.

—Ωραία! Μια παράκληση, όμως πατέρα. Αν θέλετε να συνεργαστείτε με τον... Ζορρό, δεν θα θεθείτε επικεφαλής των βακέρος. Θα φροντίσετε να βρίσκεστε πάντα στο κέντρο της φάλαγγας. Ξέρετε τα μονοπάτια και τα περάσματα καλά, δεν είναι έτσι, πατέρα;

—Ναι, Ντιέγο απάντησε, ο ντον Αλεχάντρο χαμογελώντας. Ο Σενιόρ Ζορρό μπορεί να βασίζεται στον... συνεργάτη του!

Ο ΖΟΡΡΟ ΒΡΙΣΚΕΙ ΕΝΑΝ ΣΥΜΜΑΧΟ!

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ήταν βυθισμένο στην ησυχία και στη ραστώνη του καλοκαιριάτικου απομεσήμερου, επειδή μετά από το μεσημεριανό γεύμα, όλοι έπαιρναν τον καθιερωμένο υπνάκο τους.

Τότε ήταν, που ο Ντιέγο βγήκε από την πίσω πόρτα και χώθηκε μέσα στον κήπο, χωρίς να τον δει κανείς.

Πάντως, για την περίπτωση που κάποιος θα τον έβλεπε από κανένα μισάνοιχτο παράθυρο ή θα τον συναντούσε, ο Ντιέγο είχε δώσει στο πρόσωπό του μια προσποιητή έκφραση πόνου

και αηδίας. Έκφραση που έπαιρνε, όταν υποκρινόταν, ότι έπασχε από ανυπόφορο κεφαλόπονο.

Κατευθύνθηκε προς τη μυστική σπηλιά, όπου βρισκόταν το μαύρο άτι και τα διάφορα της εξάρτυσης του Ζορρό, ακολουθώντας ένα στριφογυριστό μονοπάτι που περνούσε πάντα από δεντροφυτεμένα μέρη, χωρίς να βγαίνει σε ανοιχτό κάμπο.

Έτσι δεν θα τον έβλεπαν, ούτε από το μέρος του ράντσο, ούτε από το μέρος των βουνών.

Έφτασε στην πλαγιά της σπηλιάς, την ανέβηκε και πέρασε μέσα παραμερίζοντας το παραπέτασμα των αναρριχητικών φυτών, που έκρυβε την είσοδό της. Ένα σιγανό χλιμίντρισμα τον υποδέχτηκε.

Το άλογό του βρισκόταν εκεί μέσα και από τα χόρτα που ήταν στοιβαγμένα μπροστά του και το νερό που υπήρχε σε ένα φυσικό κοίλωμα του βράχου.

Το χάιδεψε στο σβέρκο, το έλυσε και το σέλωσε. Έπειτα φόρεσε το κουστούμι, τη μάσκα και το καπέλο, ζώστηκε το σπαθί, τις πιστόλες του και στέριωσε το μαστίγιο πάνω στη σέλα.

“Υπήρχε, ο κίνδυνος ένας πυροβολισμός ή μια κραυγή να τους ξεσήκωνε και να τους έφερνε προς το μέρος του...”

Πέρασε το δεξί του πόδι στον αναβολέα και με χορευτικό περιστροφικό άλμα, που έδειχνε την τέλεια ιππευτική του εξάσκηση, πήδησε στη ράχη του υπέροχου μαύρου αλόγου του και ισορρόπησε στη σέλα.

Αυτό ανόρθωσε το κεφάλι του και τινάζοντάς το ζοηρά έκανε την πλούσια χαίτη του να κυματίζει περήφανα. Νιώθοντας την επερχόμενη δράση χρεμέτισε σιγανά, ενώ ο ελαφρός επί τόπου τριποδισμός του έδειχνε την ανυπομονησία του.

Ο Ζορρό κέντρισε με τα σπιρούνια του ελαφρά την κοιλιά του και τραβώντας τα χαλινάρια, το οδήγησε προς το βάθος της σπηλιάς.

ΜΙΣΗ ώρα αργότερα έβγαινε από το κρυφό άνοιγμα μέσα στη μικρή χαράδρα κοντά στο πευκοδάσος.

Έπρεπε να προσέχει τώρα. Να προσέχει διπλά, γιατί δεν είχε τον μεγαλύτερο και πιστότερο σύντροφο του Ζορρό τη νύχτα.

Ένας λαμπερός ήλιος πλημμύριζε τα πάντα με το φως του και οι λεπτομέρειες του εδάφους διακρίνονταν ανάγλυφες.

Από το μέρος που βρισκόταν, ανάμεσα στα δέντρα, ο Ζορρό διέκρινε τους χωροφύλακες πάνω στην πλαγιά, όπου την περασμένη νύχτα είχε δει τις φωτιές του στρατοπέδου τους. Ήταν και τώρα, φωτιές αναμμένες, αλλά δεν φαινόταν παρά μόνον ο καπνός τους.

Προς τα αριστερά και ακριβώς πάνω από το σημείο, όπου είχε περάσει τόσο κρίσιμες στιγμές μονομαχώντας με τον ξένο, ο Ζορρό διέκρινε έναν άλλον καπνό να βγαίνει μέσα από ένα πύκνωμα υψηλών θάμνων.

Κατευθύνθηκε προς το μέρος αυτό, ακολουθώντας πάντα τα πιο πυκνά σημεία του δάσους, ή χαράδρες που δεν θα τον έβλεπαν οι σκοποί των ληστών και των χωροφυλάκων. Αναγκάστηκε, όμως, έτσι να κάνει έναν αρκετά μεγάλο κύκλο και ήταν πια προχωρημένο το απόγευμα, όταν έφτασε κοντά στους πυκνούς θάμνους, όπου είχε δει τον καπνό.

ΗΤΑΝ πολύ επικίνδυνο αυτό που σκόπευε να κάνει, γιατί το σημείο που βρισκόταν τώρα, δεν απείχε περισσότερο από τετρακόσια μέτρα από το κρησφύγετο των ληστών και περισσότερο από ένα χιλιόμετρο από τον καταυλισμό των χωροφυλάκων.

Υπήρχε, λοιπόν, ο κίνδυνος ένας πυροβολισμός ή μια κραυγή να τους ξεσήκωνε και να τους έφερνε προς το μέρος του.

Ο Ζορρό ξεκαβάλησε και προχώρησε ανάμεσα στους θάμνους. Ξαφνικά ανασκίρτησε. Μια γνωστή φωνή, πολύ γνωστή, η φωνή του λοχία Γκαρσία ακούστηκε να λέει γκρινιάρικα μερικά μέτρα πιο πέρα.

—Πού πληγώθηκα; Να, φεύγοντας από εδώ χτες τη νύχτα, σκόνταψα σε μια πέτρα και χτύπησα το μπράτσο μου επάνω σε έναν κορμό δέντρου. Τίποτα το σοβαρό. Είμαι απαρηγόρητος, όμως, που δεν μπόρεσα να πιάσω τον σενιόρ Ζορρό. Θράσος που το έχει! Να έρθει να σας απειλήσει, σχεδόν κάτω από τη μύτη των χωροφυλάκων μου!

—Μα, πώς μπόρεσε να σας ξεφύγει, λοχία; ρώτησε αυστηρά η φωνή του Έλληνα. Δεν βρισκόταν περισσότερο από είκοσι μέτρα μακριά από το απόσπασμα!

Ο Γκαρσία γέλασε νευρικά.

—Δεν τον ξέρετε καλά τον Ζορρό, γρύλλισε. Είναι ένας διάβολος μεταμορφωμένος! Γλιστρά και χάνεται μέσα από τα δάχτυλα ακριβώς τη στιγμή που νομίζει κανείς ότι τον έχει πιάσει... Υποψιαζόμουν πάντα ότι είχε τα λημέρια του σε αυτά εδώ τα βουνά, μα τώρα είμαι βέβαιος. Αν ξαναφανεί, δεν θα μου γλυτώσει. Και θα ξαναφανεί! Γιατί είναι σίγουρο, πως αυτός είναι ο αρχηγός των ληστών. Όμως, πώς πηγαίνει, η εργασία σας, Σενιόρ; Βρήκατε αυτό που θέλετε;

—Όχι, μουρμούρισε ο ξένος και προσέθεσε σαν να μιλούσε με τον εαυτό του: ...κάποιο λάθος πρέπει να υπάρχει στον χάρτη. Αλλιώς δεν εξηγείται το γεγονός ότι δεν μπόρεσα ακόμα να βρω τον...

Σώπασε καταλαβαίνοντας πως είχε μιλήσει περισσότερο από όσο έπρεπε.

Ο Ζορρό είδε μέσα από τα φυλλάματα των θάμνων τον Γκαρσία να ανασηκώνει τους ογκώδεις ώμους του με φανερή αμηχανία.

—Εγώ πηγαίνω, Σενιόρ, είπε. Πρέπει να γυρίσω κοντά στους άντρες μου. Αν τους αφήσω πολλή ώρα μόνους τους είναι ικανοί να πιούν όλο το κρασί και να μεθύσουν!

Ο Ζορρό τον είδε να ανεβαίνει στο άλογό του και να απομακρύνεται κατεβαίνοντας με ζιγκ-ζαγκ την πλαγιά. Ο ξένος δεν σάλεψε από τη θέση του. Ήταν καθισμένος χάμω δίπλα σε μια καινούργια τρύπα που είχε ανοίξει στη γη.

Ο ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ ιδαλγός άφησε να περάσουν μερικά λεπτά ώστε ο Γκαρσία να έχει απομακρυνθεί αρκετά, πριν προχωρήσει και σταθεί μπροστά στον ξένο με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του.

Αυτός τον είδε ξαφνικά και δίχως καμιά σύσπαση έκπληξης στο πρόσωπό του το χέρι του τινάχτηκε αστραπιαία πλάγια και υψώθηκε κρατώντας την πιστόλα του που την είχε ακουμπισμένη δίπλα του...

—Αν πυροβολήσετε, Σενιόρ, είπε ο Ζορρό, δεν θα είστε παρά ένας κοινός δολοφόνος! Θα μπορούσα να σας είχα πυροβολήσει απροειδοποίητα ή να παρουσιαζόμουν μπροστά σας με τα πιστόλια μου στα χέρια. Κι όμως, δεν έκανα ούτε το ένα, ούτε το άλλο βάζοντας έτσι τον εαυτό μου σε μεγάλο κίνδυνο. Δεν νομίζετε, ότι πρέπει να έχω σοβαρούς λόγους, για να το κάνω αυτό, έπειτα από τη χθεσινοβραδινή συμπεριφορά σας; Μπορώ να καθίσω; Έρχομαι από πολύ μακριά και είμαι κουρασμένος!

Ο Έλληνας χαμήλωσε το πιστόλι του, μα αμέσως έπειτα το έστρεψε πάλι προς το στήθος του Ζορρό.

—Καθίστε, είπε μιλώντας για πρώτη φορά στον πληθυντικό. Και πείτε μου γρήγορα, ο τι έχετε να μου πείτε πριν σας παραδώσω στους χωροφύλακες.

Ο Ζορρό κάθισε, με ένα σαρκαστικό χαμόγελο πίσω από τη μάσκα του.

—Όχι μόνο δεν θα με παραδώσετε στους χωροφύλακες, αλλά είμαι βέβαιος, ότι θα κάνετε τα πάντα για να με βοηθήσετε!

—Δεν βρίσκω κανένα λόγο για κάτι τέτοιο, τού απάντησε ψυχρά ο Έλληνας. Ωστόσο, τη φωνή του τη χρωμάτιζε ελαφριά απορία περιμένοντας να ακούσει τη συνέχεια.

—Σήμερα το πρωί πληροφορήθηκα, ότι κάποιος απήγαγε τη σενιορίτα Κοντσίτα Παλέρο από το ράντσο των Βέγας, είπε αργά ο Ζορρό, για να την κρατήσει ως όμηρο. Θα ήθελα πολύ να μάθω, ποιος το έκανε αυτό!

—Απήγαγαν τη σενιορίτα Κοντσίτα Παλέρο; φώναξε ο Έλληνας και τινάχτηκε όρθιος.

Η ταραχή του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ξέχασε τελείως ότι η πιστόλα που κρατούσε είχε στραφεί προς το έδαφος και δεν απειλούσε πια τον Ζορρό.

Ένα περίεργο συναίσθημα, δάγκωσε την καρδιά του μασκοφόρου άντρα. Ήταν φανερό, πως ο ξένος ήταν ερωτευμένος με την Κοντσίτα.

—Ναι, Σενιόρ, απάντησε και η έκπληξή σας φαίνεται να είναι αρκετά ειλικρινής, ώστε να με κάνει, σχεδόν, βέβαιο, πως δεν θα είστε εσείς ο ένοχος... Τώρα, ξέρω καλά ποιος την απήγαγε..

—Ποιος; ρώτησε με αγωνία ο ξένος.

—Ο αρχηγός των πρώην συντρόφων σας, που παραμονεύουν εδώ κοντά για να ριχτούν επάνω σας μόλις βρείτε τον θησαυρό!

“Ο Ζορρό είδε τον Γκαρσία να ανεβαίνει στο αλόγο του και να απομακρύνεται κατεβαίνοντας με ζιγκ-ζαγκ την πλαγιά...”

—Σενιόρ Ζορρό, είπε ψυχρά ο Έλληνας. Πάντα, επιτέλους, να ονομάζετε τους ληστές ως πρώην συντρόφους μου. Αυτό, που ψάχνω να βρω, δεν έχει καμιά σχέση με τους ληστές, που άλλωστε έσπευσαν να εξαφανιστούν, μόλις έκαναν την εμφάνισή τους οι χωροφύλακες.

—Έσπευσαν να εξαφανιστούν; έκανε ο Ζορρό. Ελάτε μαζί μου, Σενιόρ και θα σας δείξω κάτι, που θα σας πείσει για το αντίθετο!.. Προηγουμένως, όμως, θα σας ζητήσω να με εμπιστευτείτε... Οι προθέσεις μου είναι ειλικρινείς και φιλικές!

Ο Έλληνας δίστασε για μια στιγμή κι έπειτα έχωσε το πιστόλι του στην πέτσινη θήκη του και είπε αποφασιστικά:

—Είμαι στη διάθεσή σας, Σενιόρ Ζορρό. Προσέξτε, όμως: αν αυτό δεν είναι παρά ένα κόλπο για να με αιχμαλωτίσετε, ξέρετε καλά, ότι μπορώ να πουλήσω ακριβά τη ζωή μου!

Ο Ζορρό υποκλίθηκε.

—Το ξέρω, Σενιόρ, απάντησε, όπως και εσείς ξέρετε ότι θα μπορούσα να σας είχα αιχμαλωτίσει εδώ και πολλή ώρα ή και τώρα που βάλατε το πιστόλι στη θήκη του. Ακολουθείστε με!.. Θα έχετε εκπλήξεις με αυτά που θα δείτε!

ΠΗΡΑΝ το στριφογυριστό μονοπάτι που είχαν ανοίξει ανάμεσα στους θάμνους τα αγριοκάτσικα. Οδηγούσε στον βράχο επάνω από την είσοδο της σπηλιάς των ληστών, όπου υπήρχε το μυστικό πέρασμα.

Σκαρφάλωσαν στον βράχο και ο Ζορρό χώθηκε μέσα στο πέρασμα ακολουθούμενος από τον Έλληνα. Το θέαμα που αντίκρισαν, όταν έφτασαν στο τέλειωμά του, έκανε και τους δυο άντρες να ανασκιρτήσουν. Οι ληστές ήταν και τώρα καθισμένοι γύρω από τις φωτιές. Μολονότι ήταν καλοκαίρι η σπηλιά ήταν τόσο δροσερή, ώστε έκανε σχεδόν κρύο.

Στο κέντρο της σπηλιάς ήταν καθισμένος ο αρχηγός των ληστών φορώντας μαύρο πλατύ μανδύα, ενώ μια μεγάλη μάσκα του έκρυβε πρόσωπο. Δίπλα του ήταν καθισμένη η Κοντσίτα.

Τα μαύρα μαλλιά της όμορφης ξαδέλφης του Ντιέγο ήταν ακατάστατα και τα μάτια της εξακόντιζαν σπίθες οργής με στόχο τον αρχιληστή.

—Αφήστε με να φύγω, Σενιόρ! είπε το κορίτσι αγριεμένο. Θα μετανιώσετε πικρά, αν με κρατήσετε περισσότερο!

Ο μασκοφόρος γέλασε σαρκαστικά.

—Τι θα με κάνει να μετανιώσω, και μάλιστα πικρά, μικρούλα μου; Θα σε υπερασπιστεί ο αρωματισμένος εξάδελφός σου ή ο γέρο-θείος σου; Δεν θα τολμήσουν να βγουν από το ράντσο τους και θα κρατήσουν εκεί όλους τους βακέρος τους, γιατί έτσι διέταξα εγώ! Αν ήμουν στη θέση σου, θα ξάπλωνα να αναπαυθώ λιγάκι, αντί να κάθομαι να φλυαρώ άσκοπα.

—Θα ξαπλώσεις για καλά σε λίγο, κτήνος! μουρμούρισε το κορίτσι γυρίζοντάς του την πλάτη.

Ο Ζορρό άκουσε έναν ξερό μεταλλικό κρότο δίπλα του. Γύρισε και είδε τον ξένο να ετοιμάζεται να πυροβολήσει τον αρχιληστή. Τον άρπαξε από το μπράτσο ψιθυρίζοντας:

—Μη Σενιόρ! Θα μού χαλάσετε όλα τα σχέδια... Σε μερικές ώρες θα φτάσουν ενισχύσεις από το ράντσο των Βέγας....

—Σε μερικές ώρες θα είναι αργά, μουρμούρισε ο Έλληνας. Οι χωροφύλακες είναι στρατοπεδευμένοι εδώ κοντά. Θα τρέξω να τους ειδοποιήσω!

—Όχι! είπε ο Ζορρό. Αυτό θα ήταν επικίνδυνο. Πολύ επικίνδυνο!

—Επικίνδυνο; ρώτησε απορημένος ο Έλληνας.

—Ναι, Σενιόρ! Δεν έχετε καμιά υποψία για την ταυτότητα του αρχιληστή;

Ο Έλληνας ανασκίρτησε κι έμεινε για ένα ολόκληρο λεπτό σιωπηλός. Έπειτα, είπε αργά:

—Η σιλουέτα του και η φωνή του ξυπνούν κάτι ακαθόριστο στη μνήμη μου.

—Μήπως, σας θυμίζει ένα πρόσωπο, που συναντήσατε λίγη μόλις ώρα πριν;

—Λίγη μόλις ώρα πριν; Μα.. Θεέ και Κύριε! Τον λοχία Γκαρσία, εννοείτε; Είναι δυνατόν αυτό;

—Την ίδια υποψία, σχεδόν βεβαιότητα, έχω κι εγώ, Σενιόρ, είπε ο Ζορρό. Έχει την ίδια σιλουέτα και την ίδια σχεδόν φωνή, κάπως αλλοιωμένη φυσικά, για να μην αναγνωριστεί από τους συντρόφους του. Στην περίπτωση, λοιπόν, που είναι ο Γκαρσία πραγματικά ο αρχηγός των ληστών, δεν νομίζετε, ότι θα ήταν επικίνδυνο να φωνάξετε τους χωροφύλακες; Άλλωστε, αυτοί δεν είναι περισσότεροι από τριάντα, ενώ οι ληστές ξεπερνούν, όπως βλέπετε, τους εξήντα.

—Μα, ο Γκαρσία φεύγοντας από εδώ, πήρε το μονοπάτι, όπου βρίσκεται το στρατόπεδο των χωροφυλάκων κι όχι προς τα εδώ.

—Θα κινούσε τις υποψίες σας, σίγουρα, αν ερχόταν κατ' ευθείαν προς τα εδώ στη σφηκοφωλιά ολομόναχος; Θα έστριψε κάπου και γύρισε από κάποιο άλλο μονοπάτι.

—Δεν θεωρώ τα προσόντα του λοχία Γκαρσία τόσο κατάλληλα, ώστε να είναι αρχηγός συμμορίας παρανόμων. Πολύ περισσότερο το να είναι, ταυτόχρονα, και ο επικεφαλής του αστυνομικού αποσπάσματος που τους καταδιώκει!

—Όπως και να έχει, είναι πιο φρόνιμο να φυλαγόμαστε!

—Τι θα κάνουμε, τότε, Σενιόρ Ζορρό; ρώτησε με απόγνωση για την ανημποριά του να κάνει κάτι ο Μαγιάκος, παίζοντας νευρικά με τη πιστόλα του.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ του Ζορρό έλαμψαν πίσω από τις τρύπες της μάσκας του.

—Σκέφτομαι ένα σχέδιο, Σενιόρ, που είναι, ωστόσο, επικίνδυνο, για σας, ιδιαίτερα. Για αυτό πρέπει να σας ρωτήσω πρώτα, αν είστε διατεθειμένος να διακινδυνεύσετε τη ζωή σας.

—Είμαι, απάντησε αποφασιστικά ο Έλληνας, χωρίς δεύτερη σκέψη.

—Τότε, ακούστε το σχέδιο μου. Η επιτυχία του εξαρτάται από τον αιφνιδιασμό των λη-

στών, γιατί αν δοκιμάσουμε να πολιορκήσουμε τη σπηλιά, οι ληστές θα μας απειλήσουν με τη ζωή της σενιορίτας Κοντσίτα, αν δεν παραδοθούμε...

—...Πρέπει, λοιπόν, να ενεργήσουμε με προσοχή... συνέχισε ο Ζορρό κι ο Μαγιάκος τον άκουγε με προσοχή. Μόλις σουρουπώσει και νομίζω, ότι θα έχει κιόλας σουρουπώσει, θα ανεβείτε στην κορυφή του λόφου που βρισκόμαστε και θα βάλετε φωτιά σε ένα μεγάλο δέντρο... Θα πρέπει να διαλέξετε κάποιο που να μη φαίνεται από την είσοδο της σπηλιάς ούτε η φωτιά του, ούτε ο καπνός του. Αντίθετα, η φωτιά του θα πρέπει να είναι οπωσδήποτε ορατή από το ράντσο των Βέγας... Αυτό είναι το σύνθημα, που περιμένουν οι διακόσιοι περίπου οπλισμένοι βακέρους του ράντσο, για να επιτεθούν... Λίγο πριν να φτάσουν εδώ οι ενισχύσεις, να υπολογίστε, ότι θα χρειαστούν κάπου δυο ώρες, θα μπειτε στη σπηλιά και θα αρχίσετε να διαπραγματεύεστε την απελευθέρωση της σενιορίτα Κοντσίτα με αντάλλαγμα την αποκάλυψη στους ληστές του μυστικού που κατέχετε... Είναι μια ιδέα μου για να κερδίσουμε χρόνο στο σχέδιο που έχω καταστρώσει. Εγώ, θα βρίσκομαι σε αυτήν εδώ τη θέση και θα σας καλύψω πυροβολώντας, αν οι ληστές εκδηλώσουν εχθρικές διαθέσεις εναντίον σας...

“Απλωσε το χέρι του κι έσφιξε θερμά το χέρι του Ζορρό. Έπειτα, γύρισε και απομακρύνθηκε στο σκοτεινό πέρασμα..”

Ο Ζορρό σώπασε. Σκέφτηκε για λίγο και πρόσθεσε:

—Τη στιγμή που οι βακέρους θα αρχίσουν την επίθεση εναντίον της σπηλιάς, εσείς κι εγώ θα τους επιτεθούμε από μέσα και θα τους κάνουμε να σαστίσουν και να μην προλάβουν να αντισταθούν. Μόνο με αυτό τον τρόπο θα μπορέσουμε να απελευθερώσουμε τη σενιορίτα Κοντσίτα. Δέχεστε, Σενιόρ;

Ο Έλληνας κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

—Δέχομαι! Πηγαίνω τώρα αμέσως να βάλω φωτιά στο δέντρο!

Τραβήχτηκε προς το εσωτερικό του υπογείου περάσματος, μα ξαφνικά σταμάτησε. Ξερόβηξε ελαφρά, πριν να πει διστακτικά:

—Χμμ-μμ... Και θέλω, Σενιόρ Ζορρό να σας ζητήσω συγγνώμη! Δεν φέρθηκα καλά απέναντί σας, μα δεν ήξερα και με ποιον είχα να κάνω. Ξέρω τώρα, ότι δεν είστε ληστής και είμαι βέβαιος ότι είστε καμπαγιέρο. Χειρίζεστε το σπαθί τόσο τέλεια και τόσο επιδέξια, ώστε μόνο σε Ακαδημία Ξιφομαχίας μπορεί να έχετε εκπαιδευτεί. Ο τι κι αν συμβεί, έχετε την εκτίμησή μου Σενιόρ Ζορρό!

Απλωσε το χέρι του κι έσφιξε θερμά το γαντοφορεμένο χέρι του Ζορρό. Έπειτα, γύρισε και απομακρύνθηκε μέσα στο σκοτεινό πέρασμα.

Ο μασκοφόρος εκδικητής απόμεινε μόνος με τις δυο οπλισμένες πιστόλες του στα χέρια και τις άλλες δυο μπροστά του ακουμπισμένες στο έδαφος. Κάρφωσε το βλέμμα του στην Κοντσίτα και στον αρχιληστή παρακολουθώντας άγρυπνα την κάθε τους κίνηση...

ΕΠΙΘΕΣΗ!

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ είχε ήδη πέσει, όταν ο Έλληνας βγήκε έρποντας από το μυστικό άνοιγμα. Χωρίς να δοκιμάσει να πλησιάσει στην είσοδο της σπηλιάς, όπου σίγουρα θα ήταν τοποθετημένος κάποιος φρουρός, στράφηκε προς τα επάνω κι άρχισε να σκαρφαλώνει σκυφτός στην πλαγιά.

Μ' ένα καταπληκτικό πήδημα ο Ζορρό δρέθηκε καθισμένος στη σέλα του ἄ-
λόγου του.

Μεγάλα πεύκα φύτρωναν στην πλαγιά και στην κορυφή του λόφου. Από τα κλαδιά τους κρέμονταν ξεραμένες τούφες από πευκοβελόνες, πρώτης τάξης εύφλεκτο υλικό για μια δυνατή φωτιά.

Ο Έλληνας διάλεξε ένα ψηλόκορμο πεύκο για να είναι αυτό που θα το λαμπάδιαζε σαν γιγάντιο πυρσό. Βρισκόταν αρκετά πίσω στο πλάτωμα της κορυφής, ώστε να μη είναι ορατή η λάμψη της φωτιάς του από το μέρος της σπηλιάς.

Ήταν και αρκετά απομακρυσμένο από τα άλλα, ώστε να μην υπάρχει άμεσος φόβος η φωτιά να μεταδοθεί και στα υπόλοιπα πεύκα.

Πέρα στο βάθος του κάμπου διακρίνονταν οι φωτιές στο ράντσο των Βέγας. Γύρω τους θα ήταν συγκεντρωμένοι οι βακέρος, σκέφτηκε ο Έλληνας, που θα περίμεναν το σύνθημα να ξεκινήσουν,

Μάζεψε από χάμω δυο-τρία μεγάλα ξερόκλαδα με ρητίνη για προσάναμμα. Πάνω τους τοποθέτησε έναν μικρό σωρό ξερά φύλλα και πευκοβελόνες.

Τρίβοντας δυνατά μεταξύ τους δυο μικρές στουρναρόπετρες, που είχε μαζί του, κατάφερε μετά από μερικές προσπάθειες να ξεπηδήσει σπινθήρας που έπεσε στον μικρό σωρό με τις πευκοβελόνες. Άρχισε να τον φυσάει δυνατά και να κάνει αέρα με τις παλάμες του, ώστε η μικρή φωτιά πήρε να φουντώνει. Με ένα άλλο κλαδί ανακάτεψε τον σωρό κι η μικρή φωτιά αργά μα σταθερά άρχισε να απλώνεται. Κατόπιν έριξε προσεκτικά στη μικρή πύρινη εστία λίγο μαρούτι με αποτέλεσμα να ξεπηδήσει μια πιο δυνατή φλόγα μέσα από μια τούφα πυκνού καπνού. Συνέχισε να φυσά όλο και πιο δυνατά και να κουνάει τις παλάμες του πέρα-δώθε με πυρετικές κινήσεις, ίσαμε που τα δαδιά από κάτω πύρωσαν κι αυτά τσιρίζοντας από τη ρητίνη που καίγεται. Κατόπιν λαμπαδιασμένα σαν μικρούς δαυλούς τα πέταξε και σκάλωσαν ανάμεσα στα κλαδιά με τις ξεραμένες πευκοβελόνες του μεγάλου δέντρου.

Λίγες στιγμές αργότερα το πεύκο λαμπάδιασε σαν τεράστιο πυροτέχνημα! Φλόγες και μια μαύρη στήλη πυκνού καπνού σηκώθηκαν στον ουρανό.

ΣΤΟ ράντσο των Βέγας οι βακέρος είδαν τη φωτιά-σύνθημα και ξέσπασαν σε μυριόστομη κραυγή χαράς.

Ο ντον Αλεχάντρο τούς είχε προειδοποιήσει. Τούς είχε πει, για κάποιο σημείωμα που είχε πάρει, τάχα από τον Ζορρό, σύμφωνα με το οποίο ο μασκοφόρος εκδικητής βεβαίωνε τον ντον Αλεχάντρο, ότι θα τον βοηθούσε να απελευθερωθεί η ανιψιά του και να εξοντωθούν οι ληστές, που είχαν επιτεθεί στο ράντσο του. Θα έδινε, λέει, το σύνθημα για την επίθεση βάζοντας φωτιά στην κορυφή σε ενός από τους λόφους των Βουνών των Τσακαλιών.

Ο μικρός στρατός των βακέρος περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή αυτό το σύνθημα ήταν κιάλας σε ετοιμότητα επιφυλακής με τα όπλα τους στο «παρά πόδα». Για αυτό, δεν χρειάστηκαν περισσότερο από δέκα λεπτά για να ξεκινήσουν.

Μέσα στην αφέγγαρη νύχτα η φάλαγγα των βακέρος ξεκίνησε με γοργό καλπασμό προς τα Βουνά των Τσακαλιών. Στο κέντρο της φάλαγγας, για λόγους προστασίας του, όπως του είχε εξηγήσει ο Ντιέγο, κάλπαζε ο γηραιός ντον Αλεχάντρο σκυθρωπός και πάνοπλος...

ΣΤΗ σπηλιά των ληστών η κατάσταση δεν είχε αλλάξει καθόλου. Κυριαρχούσε ατμόσφαιρα ευθυμίας.

Ο αρχιληστής δεν είχε σαλέψει από τη θέση του. Πότε-πότε μόνο έκανε νόημα σε έναν από τους δουλοπάροικους κι αυτός τσακιζόταν να γεμίσει με κρασί μια μεγάλη κούπα που ήταν ακουμπισμένη δίπλα στον αρχιληστή.

Η Κοντσίτα εξακολουθούσε να κάθεται κι αυτή στην ίδια θέση, ήρεμη και με τα δόντια σφιγμένα και με τη ράχη στραμμένη στον αρχιληστή. Κάθε τόσο γύριζε και κοίταζε επίμονα έναν ληστή που, καθισμένος δυο-τρία βήματα παραδίπλα της, έπινε αδιάκοπα και είχε σχεδόν μεθύσει.

Οι ληστές τραγουδούσαν βραχνά και παράτονα ενώ μερικοί, οι πιο μεθυσμένοι, έριχναν λιγωμένες ματιές προς το μέρος του κοριτσιού. Αρκούνταν, όμως, μόνο στις βρωμερές τους φαντασιώσεις.

Με το πιστόλι πάντα στο χέρι του και το δάχτυλο στη σκανδάλη ο Ζορρό από το σκοτεινό άνοιγμα, ψηλά στο τοίχωμα της σπηλιάς αγρυπνούσε. Ήταν αποφασισμένος στην πρώτη ύποπτη κίνηση των ληστών εναντίον της Κοντσίτα να πυροβολήσει και ύστερα να πηδήσει μέσα στη σπηλιά και με το σπαθί του να εξοντώσει όσους περισσότερους ληστές μπορούσε, πριν να τον εξουδετερώσουν.

Δίπλα του επάνω στο πέτρινο έδαφος του μυστικού περάσματος ήταν ακουμπισμένο ένα μακρύ λάσο έτοιμο να χρησιμοποιηθεί για συγκεκριμένο λόγο όταν θα έφτανε η ώρα.

Δύο ώρες είχαν περάσει από τη στιγμή που ο Έλληνας είχε ξαναγυρίσει κοντά του και είχε αναφέρει ότι το δέντρο καιγόταν σαν λαμπάδα.

Κατόπιν τού είχε δώσει κι άλλες οδηγίες κι ο Έλληνας, που κρυμμένος, τώρα πίσω από έναν θάμνο κοντά στην είσοδο της σπηλιάς, περίμενε τα πρώτα σημάδια για τον ερχομό των βακέρως.

Υπολογίζοντας, ότι πλησίαζε η ώρα να φτάσουν, σηκώθηκε και βγήκε από την κρυψώνα του.

Η ΑΦΝΙΚΑ τα τραγούδια κόπηκαν και απόλυτη σιωπή απλώθηκε στη σπηλιά, καθώς μια φωνή ακούστηκε από την είσοδο της σπηλιάς.

—Χέφε!.. Αρχηγέ!

Ο αρχιληστής άφησε την κούπα του και σηκώθηκε.

—Τι θέλεις;

—Είναι ο ξένος και θέλει να σε δει!

Το βροντερό θριαμβευτικό γέλιο του αρχιληστή καμπάνισε στα τοιχώματα και στον θόλο της σπηλιάς.

—Άφησε τον να μπει!

Στο άνοιγμα της σπηλιάς φάνηκε ο Έλληνας.

Ήταν ήρεμος και σοβαρός και μόνο το βλέμμα του άστραψε, όταν αντίκρισε το θέαμα των μεθυσμένων ληστών. Έπειτα, το βλέμμα του απάλυνε, όταν αυτό σταμάτησε στην Κοντσίτα.

Το κορίτσι ανορθώθηκε και τον κοίταξε με τα μάτια ορθάνοικτα από την έκπληξη. Άνοιξε το στόμα της να πει κάτι, μα το ξανάκλεισε. Ο Έλληνας έκανε μερικά βήματα και σταμάτησε μπροστά στον μασκοφόρο αρχιληστή.

Ο ξένος ήταν οπλισμένος! Οι ληστές δεν του είχαν αφαιρέσει τα όπλα του. Στη ζώνη του υπήρχαν κρεμασμένα στις θήκες τους τα δυο πιστόλια του και το σπαθί του κρεμόταν πάντα στο πλευρό του. Ήταν φανερό, ότι οι ληστές δεν φοβόταν να τους επιτεθεί!

—Τι θέλεις; ρώτησε κοφτά ο αρχιληστής, ενώ η ειρωνεία χρωμάτιζε τη φωνή του.

—Ήρθα να διαπραγματευτώ μαζί σου τη ζωή της σενιορίτας!

—Και τι δίνεις για αντάλλαγμα; ρώτησε ο αρχιληστής, ενώ ο τόνος, που χρωμάτιζε τη φωνή του, συνέχιζε να είναι ειρωνικός

—Με αντάλλαγμα το μυστικό που με τόση επιμονή προσπαθείς να αποσπάσεις από μένα, είπε ο Έλληνας

Για μερικές στιγμές απλώθηκε ηλεκτρισμένη σιωπή.

—Μίλησε πιο καθαρά! είπε ο αρχιληστής. Θέλεις να πεις, ότι αν αφήσουμε ελεύθερη τη σενιορίτα, θα μας οδηγήσεις στο μέρος, όπου βρίσκεται ο θησαυρός;

Ο Έλληνας ανασήκωσε τους ώμους του. Το επιβεβαίωσε.

—Αυτό θέλω να πω!

—Πες το, λοιπόν! Σε ακούω!

—Δεν τον βρήκα ακόμα τον θησαυρό.. Είμαι όμως βέβαιος ότι θα τον έχω βρει μέσα στις επόμενες δυο μέρες. Βρίσκομαι πολύ κοντά σε αυτόν!

Ο αρχιληστής γέλασε.

—Είσαι ανόητος, είπε, αν νομίζεις ότι μπορείς να μας ξεγελάσεις. Η σενιορίτα θα παραμείνει εδώ ως φιλοξενούμενή μου, ώσπου να βρεις το θησαυρό και να μας οδηγήσεις εκεί. Εσύ είσαι ελεύθερος να φύγεις. Δεν θα σε εμποδίσει κανείς. Και αν...

—Δεν κατάλαβες! Προτίθεμαι να σου, δώσω τον χάρτη με τη βοήθεια του οποίου ψάχνω να βρω τον θησαυρό και να τεθώ στη διάθεσή σου, σαν αιχμάλωτός σου, μουρμούρισε ο Έλληνας, φτάνει να αφήσεις ελεύθερη τη σενιορίτα!

Ο αρχιληστής έμεινε πάλι σιωπηλός για μερικές στιγμές κοιτάζοντας τότε τον Έλληνα και τότε το κορίτσι.

—Όχι, είπε στο τέλος. Δεν θα την αφήσω ελεύθερη. Η σενιορίτα είναι ένας πολύτιμος όμηρος για μένα. Δεν μου εγγυάται μόνο τη δική σου υπακοή, αλλά είναι και ένα περίφημο μέσο για να υποχρεώσω τους βακέρους των Βέγας να κάτσουν στ' αυγά τους! Όσο την κρατώ στα χέρια μου, δεν θα τολμήσει να με απειλήσει κανένας!

—Και οι χωροφύλακες του Γκαρσία... άρχισε να λέει ο Έλληνας.

Ένα βροντερό κτηνώδες γέλιο τον διέκοψε κάνοντας τη σπηλιά να αντιβούσει. Με το γερό του χέρι κρατούσε τη κοιλιά του και γελούσε ακράτητα, σαν να είχε ακούσει κάτι τρομερά αστείο.

—Ποιος λογαριάζει τους χωροφύλακες του Γκαρσία; είπε όταν μπόρεσε να πάρει ανάσα. Αυτοί είναι ικανοί μόνο κατσίκια και κατσικοκλέφτες να κυνηγούν!

Το γέλιο του μεταδόθηκε στους ληστές ολόγυρα και για μερικές στιγμές η σπηλιά είχε μεταβληθεί σε έναν ανυπόφορα θορυβώδη κυκεώνα ήχων.

ΕΑΦΝΙΚΑ, μια λεπτή και μουσική γυναικεία φωνή έκανε τους ληστές να βουβαθούν ακαριαία και να φέρουν στα χέρια τους στα πιστόλια τους.

—Μείνε ακίνητος αρχιληστή! Και πες στους ανθρώπους σου να μείνουν κι αυτοί ήσυχοι, γιατί το δάχτυλό μου μπορεί να πιέσει τη σκανδάλη πολύ πριν οι σφαίρες τους με αγγίξουν!

Ο Ζορρό ανασκίρτησε στην κρύπτη του. Ήταν η Κοντσίτα, που χωρίς να την αντιληφθεί κανείς είχε αρπάξει την πιστόλα του μεθυσμένου ληστή, εκείνου που καθόταν δυο-τρία βήματα παραπέρα της, και είχε καρφώσει την κάνη του στην κοιλιά του αρχηγού.

—Ήσυχα, παιδιά! φώναξε ο αρχιληστής. Κάνετε, όπως σας διατάζει η σενιορίτα. Όταν ένα τόσο όμορφο κορίτσι διατάζει, οι πραγματικοί καμπαγιέρος οφείλουν να υπακούουν!

Γύρισε στην Κοντσίτα και της είπε γλυκά, αλλά ο τόνος του έσταζε φαρμάκι.

—Τι περιμένετε να κερδίσετε με αυτή την απερίσκεπτη ανοησία σας, σενιορίτα; Αν με σκοτώσετε, οι άνθρωποί μου θα σας κομματιάσουν κι εσάς και τον ομορφονιό από εδώ, που τόσο πολύ ενδιαφέρεται για σας! Αν θελήσετε να δραπετεύσετε κρατώντας με ακίνητο με την απειλή του πιστολιού σας, επιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω ότι βρισκόμαστε επάνω σε άγρια βουνά και ότι θα σας ξαναπιάσουμε μέσα σε λίγα λεπτά! Το καλύτερο, λοιπόν, που έχετε να κάνετε είναι να αφήσετε αυτό το επικίνδυνο παιχνιδάκι που κρατάτε και να καθίσετε πάλι στη θέση σας σαν καλό κορίτσι!

Ο Ζορρό πρόσεξε με θαυμασμό, ότι το χέρι της εξαδέλφης του Ντιέγο δεν έτρεμε καθόλου, καθώς έσφιγγε το όπλο. Η φωνή της ήταν εξ ίσου ήρεμη.

—Ξέρω, ότι δεν μπορώ να δραπετεύσω, απάντησε. Προτιμώ, όμως να πεθάνω, παρά να μείνω στα χέρια σου. Και θα είναι μεγάλη η παρηγοριά για μένα, σκοτώνοντάς σε, να απαλλάξω τον κόσμο από ένα τέρας σαν και σένα, πριν να πεθάνω!

Ο αρχιληστής γέλασε πάλι, μα το γέλιο του είχε αυτή τη φορά ήταν αβέβαιο. Έκρυβε, κάτι σαν φόβο.

Ο Ζορρό τον είδε να σαλεύει το κεφάλι του κάπως παράξενα, καθώς γελούσε και αυτό δεν του φάνηκε καθόλου φυσικό.

Ο μασκοφόρος ιδαλγός άφησε το βλέμμα του να κάνει το γύρο της σπηλιάς και η πιστόλα του ανυψώθηκε ελαφρά έτοιμη για δράση.

Ένας από τους ληστές γλιστρούσε αθόρυβα πίσω από τον ξένο και την Κοντσίτα. Κρατούσε την πιστόλα του από την κάνη και ήταν φανερό, ότι σκόπευε να χτυπήσει το κορίτσι με τη λαβή της στο κεφάλι.

Ο Ζορρό σημάδεψε με προσοχή και τράβηξε τη σκανδάλη.

Ο ΖΟΡΡΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

Ο ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ με την ηχώ του να την πολλαπλασιάζει ο κλειστός πέτρινος θόλος της σπηλιάς, αντήχησε σαν να είχε εκτυρσοκροτήσει ολόκληρη πυροβολαρχία.

Ο ληστής, που γλιστρούσε αθόρυβα πίσω από την Κοντσίτα, άφησε μιαν άγρια κραυγή πόνου, παράτησε το όπλο, έκανε μερικά βήματα εμπρός τρεκλίζοντας και βγάζοντας τον στερνό στεναγμό του, σωριάστηκε άψυχος μπροστά σχεδόν στα πόδια του αρχηγού του.

—Ακίνητοι όλοι! φώναξε ο Ζορρό από το ύψος της κρυσώνας του. Όποιος σαλέψει θα πέσει νεκρός! Ο Ζορρό σας καλύπτει όλους με τα πιστόλια του! Και μπορεί να σας αποδείξει, ότι ξέρει καλό σημάδι!

Ο αρχιληστής κάρφωσε το βλέμμα του στο σκοτεινό άνοιγμα ψηλά στο τοίχωμα της σπηλιάς και διέκρινε τη μορφή του μασκοφόρου εκδικητή της Άλτα Καλιφόρνια να στέκεται ορθός ψηλά στο άνοιγμα κρατώντας από ένα πιστόλι σε κάθε χέρι...

—Ο... Σενιόρ...Ζορρό! τραύλισε.

Ο Ζορρό κάγχασε.

—Ναι! απάντησε. Ο ίδιος ο Σενιόρ Ζορρό! Διαπιστώνω με λύπη, ότι το όνομά μου δεν σου προκαλεί μεγάλη ευχαρίστηση, Σενιόρ! Το δικό σου όνομα, όμως, θα κάνει να γελάσουν ακόμα και τα παιδάκια στο πουέμπλο της Ρέινα ντε Λος Άνγκελες!

—Το... όνομά μου; τραύλισε πάλι ο ληστής.

—Ναι, Σενιόρ, είπε ο Ζορρό και πρόσθεσε αποτεινόμενος στον Έλληνα: Σενιόρ ξένε, ήρθε νομίζω η στιγμή να γίνουν τα αποκαλυπτήρια! Κάνετε, λοιπόν, τον κόπο να τραβήξετε τη μάσκα του λοχ...

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Κοντσίτα έκανε ένα μοιραίο λάθος. Αφαιρέθηκε!

Ενώ έως εκείνη τη στιγμή είχε μείνει ασάλευτη και ήρεμη με την κάνη του πιστολιού της καρφωμένη στην κοιλιά του αρχιληστή, γύρισε ξαφνικά το κεφάλι της και κοίταζε προς το σκοτεινό άνοιγμα, όπου βρισκόταν ο Ζορρό.

Ο αρχιληστής δεν έχασε την ευκαιρία που του προσφερόταν. Με το γερό του χέρι χτύπησε με δύναμη και γρηγοράδα τον καρπό του κοριτσιού και το πιστόλι της τινάχτηκε μακριά. Έπειτα, τι ίδιο χέρι τύλιξε σφιχτά το κορίτσι και το κόλλησε πάνω στο ογκώδες σώμα του σαν ασπίδα!

Ο Έλληνας κινήθηκε για να επέμβει, μα δέκα χέρια τον άρπαξαν, τον απόπλισαν και τον ακινητοποίησαν.

Η βροντερή φωνή του αρχιληστή υψώθηκε πάλι θριαμβευτικά:

—Οι όροι του παιχνιδιού άλλαξαν ανέλπιστα, Σενιόρ Ζορρό! Συμφωνείς; Δεν συμφωνείς; Εγώ κρατώ τώρα τα ατού κι εγώ δίνω διαταγές! Άκουσε τες με προσοχή, αν και θα είναι κάπως δυσάρεστες: αν δεν πηδήξεις αμέσως από την τρύπα σου εκεί ψηλά, εδώ κάτω στη σπηλιά, η σενιορίτα θα πεθάνει και μάλιστα μαρτυρικά! Θα πεθάνει από το πολύ σφίξιμο. Όσο κι αν είμαι με ένα χέρι, το χέρι αυτό είναι αρκετά δυνατό για να πνίξει και ταύρο ακόμα! Έλα, λοιπόν, Σενιόρ Ζορρό! Πήδησε! Καταλαβαίνω, βέβαια, ότι βρίσκεσαι κάπως ψηλά και ότι υπάρχει φόβος να τσακιστείς πηδώντας, μα η ζωή της σενιορίτας εξαρτάται από...

ΕΝΑ, σχεδόν, ανεπαίσθητο σφύριγμα ακούστηκε στον αέρα και κάτι σαν φίδι που ξεκουλουριαζόταν και επετίθετο, ξεκίνησε από το σκοτεινό άνοιγμα του Ζορρό διαγράφοντας γοργά μια θεαματική τροχιά.

Ήταν το μακρύ σκοινί που είχε δίπλα του ο μασκοφόρος εκδικητής, το οποίο κατέληγε διχαλωτά σε ένα σιδερένιο σφαιρίδιο σε κάθε του άκρη. Το είχε τινάζει αστραπιαία με εκπληκτική μαεστρία και ακρίβεια αιφνιδιάζοντας τον αρχιληστή.

Οι δυο άκρες παρασυρμένες από τα σφαιρίδια κουλουριάστηκαν σαν θηλιά δυο-τρεις φορές γύρω από τον λαιμό του αρχιληστή!

Ο Ζορρό τράβηξε απότομα τη λαβή του κι αυτό σφίχτηκε με δύναμη σαν πνίχτης κόβοντας την ανάσα του αρχισυμμορίτη.

Με μια τρομερή φωνή ανάμεσα σε πόνο και λύσσα σαν μούγκρισμα, αυτός προσπάθησε να απαλλαγεί πιάνοντας τον βρόχο και γέρνοντας μπροστά έχασε και την ισορροπία του. Το γερό του χέρι χαλάρωσε για μια στιγμή τη λαβή με την οποία κρατούσε ακινητοποιημένη την Κοντσιτά. Αυτή με απότομη κίνηση τού ξέφυγε και τραβήχτηκε λίγα βήματα μακριά του.

“Την ίδια στιγμή, από το άνοιγμα της εισόδου στη σπηλιά, όρμησε πλήθος από γιγαντόσωμους άντρες, που το αγριωπό βλέμμα τους έσταζε οργή κι εκδίκηση.”

Ο Ζορρό άρχισε να μαζεύει το σκοινί οργιά στην οργιά και ο αρχιληστής για να αποφύγει τον πνιγμό από το σφίξιμο της θηλιάς, αναγκάστηκε να συρθεί προς την κατεύθυνση που τον τραβούσε το σκοινί του μασκοφόρου εκδικητή...

—Με το ένα χέρι κρατώ το σκοινί! φώναξε ο Ζορρό και με το άλλο ένα πιστόλι! Θα σκοτώσω τον πρώτο που θα δοκιμάσει να πλησιάσει το όμορφο... ζαρκαδάκι που κρατάει το λάσο μου. Σενιόρ αρχιληστή, ανέβα σε εκείνη την πέτρα... Ωραία! Είσαι υπάκουος σαν αρνάκι! Πάρε το χέρι σου από τη θηλιά, γιατί αν τραβήξω απότομα το σκοινί θα πεθάνεις, πριν καταλάβεις καλά-καλά τι συνέβη! Ξέρω, ότι είναι κάπως δύσκολο να μιλήσει κανείς με το τόσο σφιχτό κολάρο στον λαιμό, μα πρέπει να διατάξεις τους άντρες σου να ρίξουν χάμω τα όπλα τους και να μαζευτούν ήσυχα-ήσυχα στον απέναντι τοίχο της σπηλιάς. Αυτό επιβάλλεται να κάνεις για το καλό της υγείας σου, Σενιόρ!

—Υ...υπακούστε! γρύλισε με δυσκολία και πνιχτή φωνή ο αρχιληστής.

Οι ληστές συμμορφώθηκαν και ένα λεπτό αργότερα, είχαν συγκεντρωθεί όλοι άοπλοι στο απέναντι τοίχωμα της σπηλιάς. τρίζοντας τα δόντια τους από λύσσα και βλαστημώντας κάτω από τα παχιά μουστάκια τους.

—Σενιόρ ξένε, φώναξε ο Ζορρό, κάνετε τον κόπο να βγείτε έξω και να περιποιηθείτε και τον φρουρό. Πρέπει να προετοιμάσουμε τον δρόμο για τους φίλους μας που όπου να είναι, θα πρέπει να καταφθάνουν...

Η φράση του κόπηκε στη μέση.

ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ αντήχησαν έξω από τη σπηλιά. Ο φρουρός μπήκε με ορμή μέσα φωνάζοντας:

—Οι βακέρος μας...

Όταν αντίκρισε τους συντρόφους του άοπλους και συγκεντρωμένους σε μια γωνιά της σπηλιάς και τον αρχηγό τους με μια θηλιά στον λαιμό, τού κόπηκε η φωνή, γούρλωσε τα μάτια του από έκπληξη και θυμό μαζί.

Βλαστήμησε και τίναξε το χέρι του να πιάσει την πιστόλα του μην έχοντας εκτιμήσει, ότι την κατάσταση δεν την έλεγχαν οι δικοί του, αλλά ο Ζορρό!

Μα το χέρι του δεν έφτασαν ποτέ εκεί που ο κάτοχός του το προόριζε να πάει. Η Κοντσίτα, η οποία στο μεταξύ είχε φροντίσει να ξαναπάρει στο χέρι της το πιστόλι, το σήκωσε, σημάδεψε με ψυχραιμία και πυροβόλησε. Η σπηλιά αντιβούισε και πάλι.

Ο ληστής έβηξε ξερά και πρόλαβε να φτύσει ακόμα μια βλαστήμια, την τελευταία του, πριν πέσει κεραυνοβολημένος από το βόλι που δέχτηκε κατάστηθα.

Την ίδια στιγμή, από το έμπα της σπηλιάς όρμησε μέσα ένα πλήθος από σκληροτράχηλους άντρες, των οποίων το αιμάτινο βλέμμα τους έσταζε οργή κι εκδίκηση. Κρατούσαν στα χέρια τους τουφέκια και μεγάλες πολεμικές μαχαίρες, ενώ στις ζώνες τους είχαν περασμένες πιστόλες.

Ήταν οι γιγαντώσωμοι βακέρος και συνάμα πολεμιστές από το ράντσο των Βέγας. Ανάμεσά τους και από τους πρώτους που μπήκαν και ο ασπρομάλλης γέρο-ιδαιγός ντον Αλεχάντρο Βέγα, ο πατέρας του Ντιέγο.

Περιέφερε γοργά το βλέμμα του μέσα στη σπηλιά χαμογελώντας από ικανοποίηση και περηφάνια, αφήνοντας στεναγμό ανακούφισης. Ο γιος του είχε κιόλας κατορθώσει να δαμάσει μόνος του ολόκληρη τη συμμορία των δολοφόνων!

Και η Κοντσίτα ήταν σώα κρατώντας μάλιστα στα χέρια της μια πιστόλα που η κάνη της κάπνιζε ακόμα! Αυτό έδειχνε πως η θαρραλέα κοπέλα είχε δοκιμάσει για μιαν ακόμα φορά την σκοπευτική της δεινότητα.

—Κοντσίτα! φώναξε ανακουφισμένος.

Το κορίτσι έτρεξε και κούρνιασε στην αγκαλιά του.

—Με συγχωρείς, θείε μου! μουρμούρισε απολογητικά σαν κοριτσόπουλο που είχε κάνει αταξία.

Στο μεταξύ οι βακέρος των Βέγας εξακολουθούσαν να μπαίνουν στη σπηλιά. Μερικοί από αυτούς πλησίασαν στους τρομοκρατημένους ληστές και άρχισαν να τους δένουν με τις ζώνες και τα ζωνάρια τους. Σπρώχνοντάς τους τούς ανάγκασαν να μαζευτούν και να στριμωχτούν σε μια γωνιά, που εύκολα θα μπορούσαν να τους φρουρήσουν λίγοι άντρες.

Ο Μαγιάκος ανακουφισμένος για την κατάληξη της ιστορίας πλησίασε στο αγκαλιασμένο σύμπλεγμα θείου και ανεψιάς, Η Κοντσίτα τον είδε και του χάρισε το πιο γλυκό της χαμόγελο.

Όταν η σπηλιά γέμισε από τους βακέρος και δέθηκαν όλοι οι ληστές, η φωνή του Ζορρό ακούστηκε πάλι από το ύψος του σκοτεινού ανοίγματος, όπου βρισκόταν.

—Ντον Αλεχάντρο, ο Ζορρό κράτησε τον λόγο του!.. Η ανεψιά σου είναι σώα και οι συμμορίτες αιχμάλωτοι στα χέρια σου!

Ζητωκραυγές από το πλήθος των βακέρος ξέσπασαν καλύπτοντας τα λόγια του. Ο Ζορρό περίμενε να κοπάσουν κι επανέλαβε τα λόγια του που δεν είχαν ακουστεί.

—Οι ληστές που τρομοκρατούσαν την περιοχή μας και το πουέμπλο της Ρέινα ντε Λος Άνχελες είναι όλοι τους στα χέρια μας και θα τιμωρηθούν όπως τους αξίζει! Η ανιψιά σας είναι

ελεύθερη και γερή, καθώς και οι δουλοπάροικοί σας. Όσο για τον αρχιληστή, δεν έχετε παρά να τραβήξετε τη μάσκα του, για να δείτε το πρόσωπό του. Είμαι βέβαιος, ότι θα αντικρίσετε το πρόσωπο ενός πολύ γνωστού σας και συμπαθούς σας ανθρώπου! Είναι το πρόσωπο του λοχ...

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ, επιτέλους, εδώ μέσα; ακούστηκε μια βροντερή αγριοφωνάρα από την είσοδο της σπηλιάς, ενώ ένας επιβλητικός ανθρώπινος όγκος κάλυπτε σχεδόν όλο το άνοιγμα. Εν ονόματι του νόμου και του Κυβερνήτη της Άλτα Καλιφόρνια, σας συλλαμβάνω όλους!. Ακίνητοι όλοι σας! Θα πυροβολήσω όποιον τολμήσει και να αναπνεύσει ακόμα! Συνεννοηθήκαμε;

Γύρισαν όλοι και αντίκρισαν την ογκώδη φιγούρα του λοχία Μανουέλ Γκαρσία με τη στολή του και τα γαλόνια του και με τους χωροφύλακες ξοπίσω του!

“Ο ληστής έβηξε ξερά και πρόλαβε να φτύσει μια ακόμα βλαστήμια, την τελευταία του, πριν πέσει κεραυνοβολημένος από το βόλι που είχε δεχτεί κατάστηθα.”

Ο Ζορρό ήταν αυτός που ένιωσε την μεγαλύτερη έκπληξη, στα όρια του κλωνισμού. Τόση, ώστε του ξέφυγε από το χέρι του το σκονί με το οποίο κρατούσε ακινητοποιημένο τον αρχιληστή και του έπεσε στο δάπεδο της σπηλιάς.

Αφάνταστη ήταν η ανακούφιση που τον πλημμύρισε αυτή η εξέλιξη.

—Δεν ήταν, λοιπόν, ο λοχίας Γκαρσία, μουρμούρισε και τα μάτια του έλαμψαν από χαρά... Δεν θα μπορούσαν να πάρουν τα πράγματα καλύτερη εξέλιξη... Μα, τότε ποιος είναι ο αρχιληστής;

—Τίποτα δεν συμβαίνει πια εδώ μέσα, λοχία, τού απάντησε σαρκαστικά ο ντον Αλεχάντρο. Απλώς κάναμε μια μικρή εκδρομή εδώ πάνω και με την ευκαιρία, μιας και τους βρήκαμε μπροστά μας, πιάσαμε και τους ληστές, που η αστυνομία ανεχόταν τη δράση τους με σκανδαλώδη τρόπο! Ευτυχώς, μας βοήθησε ο σενιόρ Ζορρό κι έτσι δεν χύθηκε άσκοπο αίμα!

Το πρόσωπο του Γκαρσία έγινε κατακόκκινο.

—Ο Ζορρό; γρύλλισε.

—Μάλιστα, απάντησε ο ιδαλγός. Αυτός προετοίμασε τον δρόμο, την ώρα που εσείς γλεντοκοπούσατε στον καταυλισμό σας και αφοπλίσε τη συμμορία, πριν εμείς φτάσουμε εδώ!

Ο Γκαρσία κοίταξε γύρω του απορημένος. Δεν έβλεπε πουθενά τον Ζορρό, γιατί δεν σκέφτηκε να κοιτάξει ψηλά.

—Και πού είναι τώρα, ο Ζορρό; ρώτησε άγρια.

Η φωνή του μασκοφόρου εκδικητή απάντησε από το ύψος της σκοτεινής τρύπας.

—Παρών, λοχία! Εδώ πάνω!.. Επιτέλους, με είδες! Μπράβο!

Ο Γκαρσία έφερε ενστικτωδώς το χέρι του στη θήκη με το πιστόλι του.

—Όχι, Γκαρσία! Άφησε το πιστόλι σου στη θέση του! Ασφαλώς και δεν θα θέλεις να αυτοκτονήσεις. Το δικό μου πιστόλι είναι κιόλας στραμμένο πάνω σου και σημαδεύει το στήθος σου!... Ωραία! Μιας και είσαι τόσο φρόνιμος απόψε, άκουσε κάτι, που θα σε κάνει να εκπλαγείς: λοχία Γκαρσία! Εδώ, μπροστά σε όλο αυτό το πλήθος σου ζητάω ταπεινά, συγγνώμη!

—Συγγνώμη; γρύλλισε ο λοχίας. Και... γιατί;

—Γιατί ίσαμε προ λίγο, πίστευα ότι εσύ ήσουν ο αρχηγός των ληστών!

—Πώς; Ο Γκαρσία κόντεψε να πάθει αποπληξία από την έκπληξη.

Κάποιος γέλασε σιγανά κι αμέσως ξέσπασε ένα ομαδικό γέλιο που έκανε τα τοιχώματα

της σπηλιάς να αντιβούν. Στο τέλος και ο ίδιος ο Γκαρσία αναγκάστηκε να χαμογελάσει κάτω από τα παχιά μουστάκια του.

Όταν κόπασαν τα γέλια, ο Ζορρό ξαναμίλησε από τη σκοτεινή τρύπα ψηλά στο τοίχωμα της σπηλιάς.

—Και τώρα, τα...αποκαλυπτήρια! Είμαι αφάνταστα περίεργος να μάθω, ποιος κρύβεται πίσω από τη μάσκα... Ντον Αλεχάντρο, η τιμή για την αποκάλυψη, είναι δική σας!

—Ντον Αλεχάντρο, σας παρακαλώ μισό λεπτό... φώναξε ο Έλληνας με ταραχή. Θυμήθηκα μερικά περιστατικά, που με κάνουν να πιστεύω, ότι γνωρίζω κιόλας την ταυτότητα αυτού του ανθρώπου. Είναι καταπληκτικό! Κι όμως, τώρα είμαι βέβαιος, ότι έχω ξανακούσει τη φωνή του και έχω ξαναδεί τη σιλουέτα του. Αν δεν κάνω λάθος, κάτω από αυτή τη μάσκα κρύβονται κοκκινόξανθα γένια και μουστάκια και ο ιδιοκτήτης τους δεν είναι άλλος από τον... Αλφόνσο Μορές, τον κυβερνήτη της Άλτα Καλιφόρνια!

Μια φωνή κατάπληξης υψώθηκε μέσα από το πλήθος. Ούτε στους ληστές η έκπληξη ήταν μικρότερη για την ταυτότητα του μυστηριώδους αρχηγού τους.

Ο ντον Αλεχάντρο, με τα χαρακτηριστικά αλλοιωμένα από τη δυσπιστία, πλησίασε γοργά τον αρχιληστή και με απότομη κίνηση τράβηξε τη μάσκα, που τού έκρυβε το πρόσωπο.

ΜΙΑ ΤΟΥΦΑ από κοκκινόξανθα γένια και μουστάκια πρόβαλε και φάνηκε το πρόσωπο του Αλφόνσο Μορές συσπασμένο από τη λύσσα. Κοίταξε γύρω με βλέμμα τρελού το πλήθος που είχε απομείνει βουβό από την κατάπληξη κι έπειτα με απίστευτα γρήγορη κίνηση άπλωσε το γερό του χέρι και πριν προλάβει κανείς να τον εμποδίσει άρπαξε την πιστόλα από τη ζώνη του ντον Αλεχάντρο και την ύψωσε σηματοδύνοντας το στήθος του γέρο-ιδαλγού!

Μα το όπλο αυτό δεν εκτυρσοκρότησε ποτέ! Κάποιο άλλο πιστόλι έφτυσε φωτιά τη στιγμή που το δάχτυλο του Μορές είχε αρχίσει να πιέζει τη σκανδάλη. Ήταν από το πιστόλι του Ζορρό, από όπου είχε φύγει το μολυβένιο βόλι, λιγότερο από ένα δέκατο του δευτερολέπτου πριν προλάβει ο Μορές να ολοκληρώσει το πάτημα της σκανδάλης της πιστόλας που κρατούσε.

Το βόλι χτύπησε τον κυβερνήτη-αρχιληστή στο κεφάλι και τού άνοιξε μια μικρή στρογγυλή τρύπα στο μέτωπο ανάμεσα στα μάτια. Ο γιγαντώσωμος Μορές κλονίστηκε. Έμεινε ορθός για λίγες στιγμές και απότομα, ενώ τα πόδια του λύγισαν, κατάρρευσε και σωριάστηκε άψυχος στο χωμάτινο δάπεδο της σπηλιάς.

Ο ντον Αλεχάντρο σήκωσε το κεφάλι του προς το μέρος που βρισκόταν ο Ζορρό.

—Ευχαριστώ πολύ, Σενιόρ Ζορρό! ψιθύρισε. Σώσατε τη ζωή της ανιψιάς μου και τώρα γλυτώσατε και εμένα από βέβαιο θάνατο! Μούτσας γκράτσιας!

Αλλά το βλέμμα του δεν συνάντησε τη γνώριμη μαυροφορεμένη φιγούρα του μασκοφόρου εκδικητή.

Το σκοτεινό άνοιγμα έδειχνε αδειανό!

Τότε ο λοχίας Γκαρσία συνήλθε από την αδράνεια που τον είχαν ρίξει τα ραγδαία γεγονότα της βραδιάς.. Ανασκήτησε και βρυχήθηκε:

—Πού είναι; Έφυγε; Ξοπίσω του, παιδιά! Ο κυβερνήτης τον έχει επικηρύξει με ένα μεγάλο ποσό κι όποιος τον συλλάβει ή τον σκοτώσει θα...

Ο Έλληνας που βρισκόταν δίπλα του τον ρώτησε σαρκαστικά:

—Ποιος κυβερνήτης, Σενιόρ Γκαρσία; Αυτός εδώ;

Ο λοχίας γούρλωσε τα μάτια του, στραβοκατάπιε και γύρισε το βλέμμα του αργά στο ογκώδες σώμα του Αλφόνσο Μορές, ξαπλωμένο άψυχο στο έδαφος της σπηλιάς.

—Ο κυβερνήτης... μουρμούρισε χαζά. Ο αρχιληστής... ο κυβερνήτης... ήταν ο αρχιληστής... Ο αρχιληστής ήταν ο κυβερνήτης.. Ο κυβερνήτης κι αρχιληστής είναι νεκρός!

Συνήλθε από το σύντομο παραλήρημά του κουνώντας ζωηρά το κεφάλι του και μούγγρισε άγρια:

—Δεν με νοιάζει ποιος ήταν ο κυβερνήτης και τι απόγινε! Εγώ, μόνον ένα πράγμα ξέρω: έχω διαταγή να συλλάβω τον Ζορρό ζωντανό ή νεκρό!.. Και θα τον συλλάβω!

Και κινήθηκε με ζωηρό βήμα ασύμβατο με το βάρος και τον όγκο του προς την έξοδο της σπηλιάς.

—Λοχία Γκαρσία! ακούστηκε πίσω του η βροντερή φωνή του Έλληνα. Σε διατάζω να μείνεις εδώ!

Ο Γκαρσία σταμάτησε απότομα σαν να είχε σκοντάψει απάνω σε τοίχο. Γύρισε απορημένος και ρώτησε με συγκρατημένο θυμό που έδειχνε ότι δεν ήθελε πολύ για να εκραγεί.

—Κι εσείς, Σινιόρ κορονέλ, μπορείτε να μου πείτε, ποιος είστε; Μού φέρατε μια έγγραφη διαταγή του Αλφόνσο Μορές, αυτού δηλαδή, που αποδείχτηκε, ότι ήταν ο αρχηγός της συμμορίας των ληστών! Ποιος με βεβαιώνει ότι δεν είστε κι εσείς μέλος της συμμορίας;

Ο Πάνος Μαγιάκος χαμογέλασε κι έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του τα πιστοποιητικά του βασιλέα της Ισπανίας, αυτά που λίγες μέρες πριν είχε δείξει μόνο στον Αλφόνσο Μορές.

—Είναι απόρρητα έγγραφα, αλλά, λοχία, επειδή τώρα εσείς είστε ή ανώτερη αρμόδια εξουσία εδώ, οφείλω να σας ενημερώσω και για αυτά! είπε συνεχίζοντας να χαμογελά ο Έλληνας, καθώς τού τα έδινε.

Ο Γκαρσία, χωρίς καθόλου προσποιητό σοβαρό ύφος για το... κομπλιμέντο της εξουσίας που τού αναγνώριζε ο Έλληνας, τα διάβασε με δέος και έπειτα στάθηκε προσοχή και χαιρέτησε στρατιωτικά.

—Στις διαταγές σας, Εξοχότατε! είπε με σεβασμό.

Και πρόσθεσε μασώντας τα μουστάκια του από αμηχανία:

—Όμως, την επόμενη φορά, ο Ζορρό δεν θα μου ξεφύγει! Θα βγάλω τη μάσκα κι αυτουνού του ληστή!

Χαιρέτησε στρατιωτικά τον Μαγιάκο ο οποίος αφού τού ανταπόδωσε τον χαιρετισμό, ο λοχίας Γκαρσία στράφηκε στον Αλεχάντρο Βέγα. Υποκλίθηκε στον γέρο-ιδαλγό και κάνοντας ακόμα βαθύτερη υπόκλιση στην σενιορίτα Κοντσίτα μουρμούρισε ένα “Εξοχότατε” και ένα “Ντόνια” αντίστοιχα. Αμέσως μετά έκανε μεταβολή και βγήκε από τη σπηλιά με τους άντρες του ξωπίσω του.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΙ της επομένης μέρας ο ντον Αλεχάντρο, ο Μαγιάκος, η Κοντσίτα και ο Ντιέγο έπαιρναν το πρωινό τους καθισμένοι στη βεράντα του ράντσο των Βέγας κουβεντιάζοντας για τα δραματικά γεγονότα της προηγούμενης νύχτας με την αίσια κατάληξη για τους Βέγας και για το πουέμπλο της Ρείνα ντε λος Άνχελες.

Ο Μαγιάκος είχε δείξει τα πιστοποιητικά του και στους Βέγας και τους είχε εξηγήσει ποιος ήταν.

“Ο Ντιέγο κατάλαβε, ότι άθελά του, παραλίγο να είχε αποκαλύψει στον οξυδερκή Έλληνα την διπλή του ταυτότητα.”

Η Κοντσίτα τον κοίταζε αδιάκοπα στα μάτια με ανυπόκριτο θαυμασμό που δεν φρόντιζε καθόλου να τον κρύψει. Σε μια στιγμή, μάλιστα, γύρισε και τού είπε τονίζοντας μια-μια τις λέξεις της.

—Εσείς, Σενιόρ Μαγιάκο κι ο σενιόρ Ζορρό είστε οι πιο γενναίοι άντρες που γνώρισα στη ζωή μου!

Κι έριξε ένα λοξό υποτιμητικό βλέμμα στον Ντιέγο, που έκανε την καρδιά του νεαρού καμπαγιέρο να σφιχτεί. Το πρόσωπό του, όμως, έμεινε απαθές και ανέκφραστο.

Η μόνη εκδήλωση των βίαιων συναισθημάτων που δοκίμαζε ήταν να φέρει κάπως απότομα το αρωματισμένο μαντιλάκι του στα χείλη του λέγοντας βιαστικά:

—Αν επιτρέπετε, Σενιόρ Μαγιάκο, ποιος είναι ο σκοπός του ταξιδιού σας στην Άλτα Καλιφόρνια; Χτες το βράδυ είχα αβάσταχτο κεφαλόπονο και δεν μπόρεσα να πάρω μέρος στην επιδρομή των βακέρος. Έτσι, δεν έμαθα και πολλά πράγματα...

—Δεν θα κρύψω από εσάς τον σκοπό της αποστολής μου, απάντησε ο Έλληνας. Θα σας παρακαλέσω, όμως, να μην το μάθει κανένας άλλος. Ήρθα εδώ με βασιλική διαταγή, να βρω έναν αρχαίο ναό του Ήλιου, που...

Και τους διηγήθηκε την ιστορία του πιάτου με τον χάρτη.

—Ακόμα όμως, δεν μπόρεσα να ανακαλύψω τον υπόγειο ναό με τους θησαυρούς, είπε τελειώνοντας. Πρέπει να βρίσκεται σε κάποια υπόγεια σπηλιά, μα φαίνεται, ότι στον χάρτη θα πρέπει να έχει γίνει κάποιο λάθος... Ίσως, σκόπιμο...

—Μπορώ να δω αυτόν τον χάρτη; ρώτησε αδιάφορα ο Ντιέγο. Ξέρω πολύ καλά αυτά τα μέρη από τα παιδικά μου χρόνια. Θα μπορούσα, ίσως, να σας βοηθήσω να εντοπίσετε το ακριβές σημείο.

Ο Έλληνας δίστασε μόνο για μια στιγμή. Έπειτα, έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι περγαμηνής, το ξεδίπλωσε και το άπλωσε στο τραπέζι μπροστά στον Ντιέγο.

—Αυτός είναι ο χάρτης, ντον Ντιέγο, είπε. Και σε αυτό εδώ το σημείο, πρέπει να βρίσκεται ο ναός του Ήλιου. Είναι απόλυτα πιστό αντίγραφο από το πιάτο, αλλά σε πιο μεγεθυμένη κλίμακα, που εγώ ο ίδιος έκανα.

Ο Ντιέγο μελέτησε με προσοχή τον χάρτη. Τον στριφογύρισε μερικές φορές συγκρίνοντας τα σκαριφήματα σε σχέση με τον ήλιο.

Η αρχική έκφραση απορίας στο πρόσωπό του άρχισε σιγά-σιγά να δίνει τη θέση της σε ένα πλατύ χαμόγελο. Στο τέλος, τα μάτια του έλαμψαν και φώναξε χαρούμενα:

—Μα και βέβαια! Στον χάρτη υπάρχει ένα μεγάλο λάθος! Ίσως ηθελημένα ο προσανατολισμός είναι ανάποδος, πράγμα, που μόνον οι φύλακες του ναού θα το ήξεραν, για τον προφυ-

λάξουν από τη βεβήλωση. Τυπικά, δείχνει να βρίσκεται ακριβώς στο σημείο, όπου σκάβατε. Στην πραγματικότητα, όμως, το μέρος όπου είναι σημειωμένος ο ναός δεν βρίσκεται στα Βουνά των Τσακαλιών, αλλά ανάμεσα στα βουνά και στο ράντσο μας. Αδιόρατα σημάδια στο σχεδιάσμα των δρόμων και του εδάφους δείχνουν το σωστό σημείο! Κοντολογίς, ο χάρτης είναι ακριβέστατος, αλλά σχεδιασμένος ανάποδα, που μόνον ένας που γνωρίζει καλά κάθε πιθαμή του μέρους μπορεί να εντοπίσει τις ηθελημένες αποκλείσεις του, ή μπορεί να τον βρει κάποιος μόνο τυχαία!

Ο Έλληνας κοίταξε λοξά τον Ντιέγο με το βλέμμα του γεμάτο ερωτηματικά.

—Και πού ξέρετε εσείς, ντον Ντιέγο, πού βρίσκεται το μέρος, όπου έσκαβα; ρώτησε αργά.

Ο Ντιέγο κατάλαβε, ότι είχε κάνει μια πολύ επικίνδυνη γκάφα σχετικά με τη διπλή του ταυτότητα. Αθελά του, παραλίγο να την είχε αποκαλύψει στον οξυδερκή Έλληνα. Χωρίς, όμως, να χάσει την αυτοκυριαρχία του, χάιδεψε τα ρουθούνια του με το αρωματισμένο μαντιλάκι του και χαμογέλασε αφοπλιστικά.

—Ω, είναι αλήθεια, ότι δεν ξέρω ακριβώς το μέρος, όπου σκάβατε, αλλά όπως σας είπα ξέρω πολύ καλά τα μέρη αυτά, ώστε εύκολα μπόρεσα να υποθέσω υπολογίζοντας την απόσταση, καθώς έβλεπα από εδώ χτες τη νύχτα το δέντρο που καιγόταν...

Και για να αποφύγει το διαπεραστικό βλέμμα του Έλληνα, που τον κοιτούσε επίμονα, έσκυψε πάνω από τον χάρτη δίνοντας τέλος στην επικίνδυνη, για την αποκάλυψη της κρυφής του ταυτότητας, συζήτηση.

—Νομίζω, ότι ξέρω που βρίσκεται το σημείο του χάρτη, στο οποίο σημειώνεται η θέση του ναού του Ήλιου!.. Ναι, ξέρετε, πατέρα, νομίζω ότι πρόκειται για τον λόφο στα νοτιοδυτικά του μικρού πευκώνα.

Έμεινε λίγο συλλογισμένος και ξαφνικά φώναξε:

—Σενιόρ Μαγιάκο, ακολουθείστε με και ελπίζω να σας οδηγήσω στο ναό, που ψάχνετε να βρείτε! Αυτός πρέπει να είναι! Μέσα σε μια σπηλιά, όπου πολλές φορές έχω παίξει, όταν ήμουν παιδί. Υπάρχουν εκεί μερικά παράξενα ανοίγματα, τα οποία οδηγούν σε γκρεμούς στα έγκατα της γης! Ποτέ δεν είχα την περιέργεια να εξερευνήσω αυτά τα βάραθρα ... Ξέρετε, η περιπέτεια και οι επικίνδυνες καταστάσεις δεν είναι του χαρακτήρα μου!.. Εκεί πρέπει να βρίσκεται ο ναός σας, γιατί στον χάρτη το σημείο του ήλιου, αντιστοιχεί ακριβώς με τη σπηλιά αυτή!

Ο Έλληνας σηκώθηκε ταραγμένος.

—Είμαι έτοιμος να σας ακολουθήσω, ντον Ντιέγο! είπε. Η ευγνωμοσύνη μου θα είναι απέραντη αν, χάρη στη βοήθειά σας, μπορέσω να ανακαλύψω τον ναό!

Ο Ντιέγο χτύπησε δυνατά τις παλάμες του κι ο Μπερνάρντο εμφανίστηκε στην βεράντα την ίδια στιγμή.

—Μπερνάρντο, διέταξε ο Ντιέγο, ετοίμασε μερικούς πυρσούς αλειμμένους με ρετσίνι και δυο καλά άλογα. Σε μισή ώρα ο σενιόρ Μαγιάκος κι εγώ θα ξεκινήσουμε για μια μικρή εκδρομή.

ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ για τη σπηλιά μισή ώρα αργότερα με τη διαφορά, ότι τελικά οι καβαλάρηδες ήταν τρεις κι όχι δύο! Η Κοντσιτά, που επιζητούσε να βρίσκεται κοντά στον Έλληνα, όσο περισσότερο μπορούσε, τους είχε ζητήσει να την πάρουν μαζί τους και οι δυο άντρες δεν είχαν μπορέσει να αρνηθούν.

Καλπάζοντας στο μονοπάτι για τις σπηλιές, ο ντον Ντιέγο βρήκε μια ευκαιρία να ανταποδώσει μικρό μέρος από τους ειρωνικούς υπαινιγμούς και τα απαξιωτικά βλέμματα της ξαδέλφης του στο πρόσωπό του.

—Φοβάμαι, να μη μετανιώσεις, Κοντσίτα, για την ταλαιπωρία που θα υποστείς!.. Δεν είναι για γυναίκες αυτός ο περίπατος!

Η Κοντσίτα τού έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα, αλλά προτίμησε να μην απαντήσει. Δεν θα διακινδύνευε να εισπράξει μια δικαιολογημένα θυμωμένη απάντησή του, αν τού αποκρινόταν με αυτό που ήθελε να του απαντήσει!

Όσο διαρκούσε η διαδρομή η νεαρή Μεξικάνα δεν είχε πάψει ούτε στιγμή να ρωτά τον Έλληνα για τη Μαδρίτη, για τη βασιλική Αυλή, για την ιδιαίτερη πατρίδα του, την Ελλάδα και ρουφούσε κυριολεκτικά τις απαντήσεις του κοιτάζοντάς τον κατάματα.

Όταν άκουσε, ότι η Ελλάδα στέναζε κάτω από τον οθωμανικό ζυγό, τα χείλη της σφίχτηκαν και τα λεπτά κρινένια δάχτυλά της έσφιξαν με δύναμη τα χαλινάρια.. Το ατίθασο ελεύθερο πνεύμα της βρήκε ευκαιρία να εκφραστεί σχολιάζοντας με ενθουσιασμό τους αγώνες του σκλαβωμένου ελληνικού λαού κι εκδηλώθηκε... επαναστατικά, όταν ο Μαγιάκος τής επεσήμανε με περηφάνια, ότι η δικιά του η ιδιαίτερη πατρίδα, η Μάνη, είχε παραμείνει αδούλωτη στα τετρακόσια χρόνια της σκλαβιάς.

“Τα τοιχώματα της σπηλιάς ήταν υγρά και το έδαφος λασπώδες, όπου δεν υπήρχε γυμνή γλιστερή από τη γλίτσα πέτρα...”

Ο Μαγιάκος συνεπαρμένος από το φλογερό επαναστατικό ταμπεραμέντο της Κοντσίτα, παρασύρθηκε. Δεν θεώρησε, ότι πατούσε τον ιερό του όρκο αποκαλύπτοντάς της, ότι είναι μέλος μιας μυστικής εταιρίας Ελλήνων πατριωτών, της Φιλικής Εταιρίας, η οποία κρυφά προετοίμαζε την Εθνεγερσία! Και πως μόλις θα σήμαινε αυτή η στιγμή της εξέγερσης θα ήταν κι αυτός παρών στη Μεγάλη Ώρα του Έθνους των Ελλήνων!

—Θα με πάρεις κι εμένα μαζί σου, στη Μεγάλη Ώρα, Έλληνα; ρώτησε σοβαρά η κοπέλα..

Ο κόμπος που στάθηκε στον λαιμό του Πάνου Μαγιάκου τον εμπόδισε να απαντήσει. Πόσο λαχταρούσε από μέσα του να μυήσει αυτό το υπέροχο κορίτσι στους σκοπούς της Φιλικής Εταιρίας! Αρκέστηκε, ωστόσο, στο να τής χαμογελάσει.

Σπιρύνισε ελαφρά την κοιλιά του αλόγου του κάνοντας το να ταχύνει τον καλπασμό του, ώστε να φτάσει τον Ντιέγο που προηγούνταν μερικά μέτρα μπροστά τους. Τον μιμήθηκε και η Κοντσίτα.

Έφτασαν έξω από τη σπηλιά λίγο πριν από το μεσημέρι. Ήταν η ίδια σπηλιά-μυστικό κρησφύγετο από όπου ξεκινούσε ο Μασκοφόρος Εκδικητής τις εξορμήσεις του στα σκοτάδια της νύχτας.

ΑΝΑΨΕ έναν πυρσό και μπήκε πρώτος ο Ντιέγο παραμερίζοντας το παραπέτασμα των αναρριχητικών φυτών, που έκρυβαν την είσοδο.

Μια γοργή ματιά του ήταν αρκετή για να διαπιστώσει ότι ο Μπερνάρντο είχε εκτελέσει τις διαταγές που του είχε δώσει σαν Ζορρό, όταν επέστρεψε από τη νικηφόρα επιδρομή του και είχε εξαφανίσει κάθε σημάδι που θα πρόδιδε τη χρησιμοποίηση της σπηλιάς από τον μασκοφόρο ιδαλγό.

—Αυτή είναι η σπηλιά, είπε στους δυο συνοδούς του, οι οποίοι στο μεταξύ είχαν μπει κι αυτοί.

Στερέωσε τον πυρσό σε μια σχισμή του βράχου και άναψε έναν δεύτερο.

—Στο βάθος της σπηλιάς αρχίζει μια φυσική στοά, όπου σε δυο-τρία σημεία διακρίνονται καθαρά κάτι παράξενα ανοίγματα στα τοιχώματά της. Ακολουθήστε με! τους είπε και αφού άναψε τους δυο πυρσούς που είχε δώσει στους συντρόφους του και πήρε μαζί του τους υπόλοιπους οι οποίοι είχαν απομείνει, προχώρησε πρώτος στο βάθος. Εκεί, ο θόλος της σπηλιάς χαμήλωνε και το έδαφος γινόταν ελαφρά κατηφορικό.

Τα τοιχώματα της σπηλιάς ήταν υγρά και το έδαφος λασπώδες, όπου δεν ήταν πέτρα γλιστρισμένη.

Ο Ντιέγο πρόσεξε, ότι στο φως των πυρσών φαίνονταν καθαρά τα ίχνη από τα πέταλα του Τρουένο, του μαύρου αλόγου του Ζορρό. Αυτό δεν ήταν ευχάριστο, γιατί, αν ο Έλληνας πρόσεχε τα ίχνη αυτά, θα μπορούσε να συσχετίσει τον Ντιέγο με τον καβαλάρη της περασμένης νύχτας και θα έβγαζε επικίνδυνα σωστά κάποια συμπεράσματα. Ευτυχώς, δεν έδειξε να τους έδωσε σημασία.

Δεν άργησαν να φτάσουν στο πρώτο πλαϊνό άνοιγμα στα τοιχώματα. Ο Έλληνας έχωσε το κεφάλι του και τους ώμους του στο άνοιγμα έχοντας μπροστά τον πυρσό να φωτίζει. Δεν είδε τίποτα! Μόνον σκοτάδι. Απόλυτο σκοτάδι.

—Φαίνεται ότι πέσαμε έξω! μουρμούρισε με φανερή απογοήτευση. Δεν είναι παρά μια άβυσσος που οδηγεί στα έγκατα της γης!

—Αφήστε τον πυρσό σας να πέσει, Σενιόρ! είπε ο Ντιέγο. Μόνον έτσι θα μπορέσουμε να υπολογίσουμε το βάθος του πηγαδιού και να δούμε, ίσως τι βρίσκεται εκεί κάτω.

Ο ΕΛΛΗΝΑΣ συμφώνησε κι άφησε τον πυρσό που κρατούσε. Το ρετσίνι τσίριξε διαπεραστικά, καθώς ο πυρσός άρχισε να πέφτει αργά στην αρχή και ταχύτερα κατόπιν σαν φωτεινό μετέωρο μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Κράτησαν κι οι τρεις την αναπνοή τους παρακολουθώντας την πορεία του. Η πτώση του πυρσού σταμάτησε ξαφνικά. Αναπήδησε και ξανάπεσε και έμεινε ακίνητος χωρίς να σβήσει.

Είχε καταλήξει στον πυθμένα του βαράθρου κι ο πυθμένας αυτός ήταν κάπως παράξενος. Κάποια ακαθόριστα σχήματα έπαιρναν απόκοσμη μορφή στο φως του πυρσού και θαμπόφεγγαν αλλόκοτα στο μισοσκοτάδο.

Ο Ντιέγο άναψε έναν-έναν όλους τους υπόλοιπους πυρσούς που είχε κουβαλήσει και τους σκόρπισε στο κενό προς διάφορες κατευθύνσεις. Οι πυρσοί διέγραψαν τις φωτεινές τροχιές του στα σκοτάδια της άβυσσου και προσγειώθηκαν στο βάθος του γκρεμού.

Τότε ένα εκπληκτικό θέαμα έκανε τις καρδιές και των τριών τους να χτυπήσουν γοργά και τα μάτια τους να ανοίξουν διάπλατα από το δέος που ένιωσαν.

Κάτω, σε βάθος μεγαλύτερο από πενήντα μέτρα εκτεινόταν ένας τεράστιος αρχαίος ναός γεμάτος αγάλματα από χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια!

Ήταν μια υπόγεια σπηλιά, που οι αρχαίοι ιερείς του θεού Ήλιου είχαν μεταβάλει σε ναό και που βρισκόταν κάτω από τη σπηλιά, την οποία χρησιμοποιούσε ο Ζορρό για ορμητήριό του!

Η πόρτα του ναού βρισκόταν κι αυτή ακριβώς κάτω από την είσοδο της επάνω σπηλιάς. Ο Ντιέγο, ο Έλληνας και η Κοντσίτα διέκριναν τα χρυσά καρφιά των μεντεσέδων της στο βάθος του ναού. Τα ανοίγματα της στοάς, όπου βρισκόνταν αυτοί, χρησίμευαν σαν αεραγωγοί για να ανανεώνουν τον αέρα του ναού.

Ο Έλληνας σχεδόν έτρεμε. Δεν ήταν από την ψύχρα της υγρασίας, που πράγματι περόνιαζε. Ήταν από τη συγκίνηση της ανακάλυψης.

Είχε, επιτέλους, φτάσει στο δικό του Ελ Ντοράδο!

—Ξέρω, τώρα, πού πρέπει να σκάψω για να βρω την είσοδο του ναού! είπε με αλλοιωμένη

φωνή. Οι ιερείς του Ηλίου, όταν η χώρα υπέστη εισβολή των κονκισταδόρες ή εχθρικών φυλών, έθαψαν την είσοδο πίσω από βράχους και χώμα για να μη βεβηλωθεί ο ναός από τους ξένους, που θα ήθελαν να αποκτήσουν τους θησαυρούς του. Και χρειάστηκε να βρω εκείνο το πιάτο με τον χάρτη και να βοηθηθώ στις έρευνές μου από εσάς, ντον Ντιέγο, ώστε να βγει πάλι από το σκοτάδι της αφάνειας το αριστούργημα αυτό της αρχαίας τέχνης των λαών της Κεντρικής Αμερικής.

ΣΤΟ μεταξύ, οι πεσμένοι στο έδαφος του ναού πυρσοί έσβησαν ένας-ένας. Ο Ντιέγο ένωσε δίπλα του το κορίτσι να ριγεί από την ψύχρα και την υγρασία.

—Κρυώνεις, Κοντσίτα; ρώτησε.

Το κορίτσι ένευσε καταφατικά.

—Κάνει υγρασία και ψύχρα εδώ μέσα. Θα είχατε αντίρρηση, Σενιόρ Μαγιάκο, αν βγαίναμε έξω στο φως του ήλιου; ρώτησε τον Έλληνα ο Ντιέγο Βέγας.

—Καμιά, ντον Ντιέγο, απάντησε ο Ελ Γριέγο. Άλλωστε, μη βλέποντας πια, δεν έχουμε τίποτα άλλο να κάνουμε εδώ μέσα... Ας πηγαίνουμε, λοιπόν...

Όταν βρέθηκαν πάλι στο ύπαιθρο, μπροστά στη σπηλιά, ο Έλληνας είπε στον Ντιέγο.

—Είστε πλούσιος άνθρωπος, Σενιόρ!

—Αρκετά... αποκρίθηκε αδιάφορα ο Ντιέγο. Το ράντσο μας είναι το πιο εύφορο και πιο μεγάλο σε ολόκληρη την Άλτα Καλιφόρνια, Σενιόρ.

—Ω, δεν εννοώ αυτό! διόρθωσε το σχόλιο του χαμογελώντας ο Έλληνας. Είστε αρκετά πλούσιος με το ράντσο σας, μα τώρα γίνετε πιο πλούσιος! Αφάνταστα πιο πλούσιος!

“Ήταν μια υπόγεια σπηλιά, όπου οι αρχαίοι ιερείς του θεού Ήλιου είχαν μεταβάλει σε λατρευτικό ναό του, καλά κρυμμένη κάτω από την επάνω σπηλιά το μυστικό άντρο του σενιόρ Ζορρό...”

—Δεν σας καταλαβαίνω, Σενιόρ, έκανε τάχα τον απορημένο ο Ντιέγο, ενώ είχε καταλάβει πολύ καλά, τι ήθελε να του πει ο Μαγιάκος.

—Οι μισοί από τους θησαυρούς που υπάρχουν μέσα στον Ναό του Ήλιου ανήκουν σε σας, σύμφωνα με έναν νόμο που ισχύει στην Ισπανία και σε όλες τις κτήσεις της. Ο νόμος ορίζει ότι από τους θησαυρούς που ανακαλύπτονται το μισό ανήκει στο βασιλικό θησαυροφυλάκιο και το άλλο μισό σε αυτούς που τους ανακαλύπτει! Με το μερίδιό σας, Σενιόρ, υπολογίζω, ότι θα μπορούσατε να αγοράσετε σχεδόν ολόκληρη την Άλτα Καλιφόρνια!

—Μου φτάνει όσο πλούσιος είμαι!. Κανένα μέρος του θησαυρού δεν μου ανήκει. Ολόκληρος ανήκει στον τόπο αυτόν! Είναι η κληρονομιά του και καλά θα έκανε και η Ισπανία να σκεφτεί, πως ο τι υπάρχει μέσα στον Ναό είναι του Ναού και των γενιών που θα έρθουν. Να μείνει εδώ και να τον θαυμάζει ο κόσμος ανεμπόδιστα...

Ο Έλληνας κοίταξε με ανυπόκριτο θαυμασμό τον νεαρό ιδαλό. Έκανε μια βαθιά υπόκλιση μπροστά του. Και με απόλυτα σοβαρό πρόσωπο είπε:

—Θα μεταφέρω την πρότασή σας στην Αυτού Βασιλική Μεγαλειότητά του, Σενιόρ!

—...Ή, αν είναι κάποιος που πρέπει να πάρει ένα μερίδιο σαν αμοιβή, συνέχισε ο ντον Ντιέγο, αυτός είστε εσείς, Σενιόρ Μαγιάκο! Εσείς βρήκατε το πιάτο με τον χάρτη, εσείς λύσατε το μυστήριο του, εσείς εντοπίσατε το μέρος κι εσείς ψάξατε!... Χωρίς εσάς, ποτέ δεν θα γινόταν γνωστή η ύπαρξη του αρχαίου αυτού Ναού!

—Εγώ, Εξοχότατε, την αμοιβή μου μόλις την πήρα!.. Είναι η απέραντη ευτυχία μου, που επιτέλους βρέθηκε ο Ναός!.. Άλλωστε, δεν έχω ανάγκη από υλική ανταμοιβή... Ίσως, να ήμουν και πλουσιότερος από τον πατέρα σας, αν δεν είχα διαθέσει το πιο μεγάλο μέρος της περιουσίας μου στον Αγώνα για την Ανεξαρτησία της Πατρίδας μου. Αλλά και πάλι παραμένω αρκετά πλούσιος, ώστε να μην έχω την ανάγκη περισσότερου υλικού πλούτου...

Η Κοντσίτα τα είχε χαμένα και κοίταζε τότε τον Ντιέγο και τότε τον Μαγιάκο, σαν να μην πίστευε στα αυτιά της. Και καλά για τον Έλληνα. Περίμενε την απάντησή του. Περήφανη, όπως η συνολική η συμπεριφορά του. Αλλά, για τον μαλθακό ξάδελφό της δεν περίμενε αυτήν την ωριμότητα και τιμιότητα σκέψης

Το βλέμμα της στάθηκε στον Μαγιάκο γεμάτο λατρεία και θαυμασμό. Έριξε και μια ματιά, μάλλον με δυσπιστία στον Ντιέγο.

Ούτε το ένα βλέμμα, ούτε το άλλο διέφυγαν της προσοχής του νεαρού Βέγα. Χαμογέλασε, ωστόσο. Πήρε βαθιά ανάσα, για αυτό που αποφάσισε να πει με τη μία!.

—Ο χαρακτήρας σας και τα πλούτη σας θα είναι το καλύτερο δώρο, που θα προσφέρετε, Σενιόρ, στη γυναίκα που θα παντρευτείτε! Και προβλέπω, πως μάλλον σύντομα θα γίνει αυτό!..

—Τι εννοείτε, Σενιόρ; ρώτησε με απορία ο Έλληνας...

—Η Κοντσίτα, σας λατρεύει! Και μη μου πείτε, ότι δεν είναι αμοιβαίο! πρόσθεσε χαμογελώντας ο Ντιέγο κρύβοντας με αριστοτεχνικό τρόπο τα δικά του αισθήματα για την όμορφη μακρινή ξαδέλφη του.

Ο Έλληνας και το κορίτσι συναγωνίστηκαν ποιος από τους δυο θα κοκκίνιζε περισσότερο!

Πρώτος βρήκε την αυτοκυριαρχία του ο Μαγιάκος.

—Μα, από όσο ξέρω, θαυμάζει απεριόριστα τον Σενιόρ Ζορρό, είπε τονίζοντας μια-μια τις λέξεις του κοιτάζοντας επίμονα και διεισδυτικά στα μάτια τον νεαρό ιδαλγό... Πιστεύω, ότι κι ο Ζορρό θα νιώθει το ίδιο για αυτήν. Η αποφασιστικότητα με την οποία την υπερασπίστηκε στη σπηλιά των ληστών, μου το επιβεβαιώνει!

Ο Ντιέγο προσπάθησε να αποφύγει το βλέμμα του.

—Τον Ζορρό! ψιθύρισε.

Χάιδεψε το μουσούδι του αλόγου του στοργικά και με μια επιδέξια κίνηση που σε τίποτα δεν θύμιζε τον νωθρό Ντιέγο, βρέθηκε καβάλα στη ράχη της κανελί φοράδας του.

—Αν μου επιτρέπετε, σενιόρ Ντιέγο μια ερώτηση...

Ο Ντιέγο τον κοίταξε ερωτηματικά. Κάτι του έλεγε μέσα του να είναι σε επιφυλακή. Το πονηρό χαμόγελο στα χείλη του Μαγιάκου προμήνυε παγίδα.

—... Πρόσεξα στον στάβλο σας ένα υπέροχο δυνατό άλογο με μαύρο στιλπνό τρίχωμα. Γιατί δεν χρησιμοποιείτε αυτό;

Ο Ντιέγο γέλασε βεβιασμένα.

—Α, αυτό είναι του πατέρα μου! Το έχει για όταν βγαίνει κυνήγι.. Εξάλλου είναι ράτσας Μεστένιο (Μάστανγκ), δηλαδή πολύ ατίθασο, όπως σημαίνει η ονομασία του... Δεν είναι για τα δικά μου γούστα... Προτιμώ την ήρεμη φοράδα μου, την Εστρεγίτα (Αστέρω) μου!

Στο άκουσμα του ονόματός της το άλογο χρεμέτισε χαρούμενα τινάζοντας πέρα-δώθε το κεφάλι της. Ο Ντιέγο της χάιδεψε στοργικά την πλούσια χείτη της.

Ο Έλληνας χαμογέλασε συγκαταβατικά, αλλά δεν φάνηκε να πείστηκε.

Ο νεαρός ιδαλγός το πρόσεξε και θέλοντας να αποφύγει περισσότερες “επικίνδυνες” ερωτήσεις του δαιμόνιου Έλληνα, βρήκε μια δικαιολογία να μην επιστρέψει μαζί τους.

—Εμένα να με συγχωρείτε. Δεν θα σας συνοδεύσω στη ασιέντα.. Πρέπει να πάω να συναντήσω έναν φίλο γέρο-ξυλοκόπο που έχει την καλύβα του κάπου εδώ κοντά... Θα επιστρέψω αργά το βράδυ... Άστα λουέγο, αμίγος!

Και τραβώντας απότομα τα χαλινάρια του αλόγου του, αυτό αναπήδησε και με γοργό τροχασμό απομακρύνθηκε.

Δεν είχε απομακρυνθεί, όταν άκουσε πίσω του καλπασμό. Γύρισε και είδε τον Μαγιάκο να έρχεται προς το μέρος του. Συγκράτησε το άλογο του και ο άλλος πλησίασε.

Ο Έλληνας στάθηκε απέναντί του.

—Γύρισα για να σας καθησυχάσω, ντον Ντιέγο. Δεν πρέπει να ανησυχείτε για μένα..

Ο Ντιέγο απόρησε.

—Έχει να κάνει με την ξαδέλφη μου; Την Κοντσιτά; Δεν αμφιβάλω ότι κοντά σας θα είναι ευτυχισμένη!

—Όχι! Δεν έχει να κάνει με την Κοντσιτά!

—Αν θα ήσασταν λιγότερο αινιγματικός, θα με διευκολύνετε να καταλάβω, Σενιόρ!

—Πρόκειται για τον σενιόρ Ζορρό!

—Με τον σενιόρ Ζορρό; Σε τι με αφορά, ώστε να υπάρχει ενδεχόμενο να ανησυχώ;

—Το να μαθευτεί από μένα το μυστικό του! Ποιος κρύβεται πίσω από τη μάσκα του Ζορρό!

Ο Ντιέγο έφερε το μαντιλάκι του στη μύτη για να κρύψει την ταραχή του.

—Εγώ; μουρμούρισε.. Εγώ, γιατί να ανησυχώ για το μυστικό του σενιόρ Ζορρό; Τι σχέση θα μπορούσα να έχω εγώ με αυτόν τον παράνομο;

Ο Έλληνας τον κοίταξε διαπεραστικά.

—Οι αντιδράσεις σας, Σενιόρ, διαβάζονται πιο εύκολα και από τον πιο απλό χάρτη κρυμμένου θησαυρού... Ξέχωρα, που ο Σενιόρ Ζορρό είναι και λίγο... απρόσεχτος μερικές φορές! απάντησε διαφορούμενα ο Έλληνας.

Ο Ντιέγο κατάλαβε, ότι η οξυδέρκεια του Έλληνα τον είχε οδηγήσει στο σωστό συμπέρασμα για την πραγματική ταυτότητα του μασκοφόρου εκδικητή.

—Σενιόρ εκτιμώ την πρόθεση εχεμύθειά σας, αλλά σας διαβεβαιώνω, ότι δεν με αφορά καθόλου! προσπάθησε ο ντον Ντιέγο να διαλύσει τις βάσιμες υποψίες του Πάνου Μαγιάκου.

Ο Έλληνας χαμογελώντας συγκαταβατικά, πρόσθεσε:

—Εντάξει, Σενιόρ! Σας...πιστεύω!... Δεν έχετε καμιά σχέση!... Όπως και να 'ναι όμως, να θεωρείτε την εχεμύθειά μου δεδομένη. Το μυστικό αυτό θα μείνει θαμμένο στην ψυχή μου για πάντα. Μαζί με την ευγνωμοσύνη μου!

Και κεντρίζοντας την κοιλιά του αλόγου με τα σπιρούνια του κάλπασε προς το κορίτσι που τον περίμενε λίγο πιο πέρα.

—Γκράσιας...Μούι γκράσιας! Ευχαριστώ... Ευχαριστώ πολύ, Πάνο Μαγιάκο!.. Ευχαριστώ, Έλληνα! ψιθύρισε συγκινημένος ο Ντιέγο, όταν ο άλλος είχε απομακρυνθεί αρκετά.

Απόμεινε ασάλευτος για αρκετή ώρα παρατηρώντας το ταιριαστό ζευγάρι να κατεβαίνουν καλπάζοντας την πλαγιά του λόφου και κατόπιν να ξεμακραίνουν στον κάμπο.

Για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωσε το συναίσθημα της βαθιάς πίκρας για τα υψηλά ιδεώδη της αποστολής, που ο ίδιος είχε αναθέσει στον εαυτό του... Αποστολή, οποία υπήρξε η αιτία να χάσει τη μοναδική γυναίκα, που είχε κατακτήσει την καρδιά του.

Ένας κόμπος σταμάτησε στον λαιμό του και δυο καυτά δάκρια κύλισαν στα μάγουλα του νεαρού ιδαλγού ντον Ντιέγο Βέγα, του τρομερού Σενιόρ Ζορρό, του μασκοφόρου εκδικητή της Άλτα Καλιφόρνια!

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπη νουβέλα βασισμένη στον χαρακτήρα «Ζορρό» του Johnston McCulley που έγραψε ο Στέλιος Ανεμοδουράς και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «ΜΑΣΚΑ» (β' περιόδου, τεύχος 97, 11 Σεπτεμβρίου 1948)

Επιμέλεια, διασκευή και εκτεταμένη απόδοση: Γιώργος Βλάχος

Η εσωτερική εικονογράφηση του Νίκου Καστανάκη είναι από την πρωτότυπη έκδοση του περιοδικού «Μάσκα».

Σελιδοποίηση: Πάνος Κολιόπουλος

Ιανουάριος 2018

Στην ελληνική λαϊκή λογοτεχνία ο Ζορρό κάνει την εμφάνισή του πρώτη φορά στο περιοδικό “Μάσκα”, ενώ ήταν ήδη γνωστός και δημοφιλής από τη μεγάλη οθόνη με τις σχεδόν δέκα ταινίες χολλυγουντιανής παραγωγής, που είχαν προβληθεί έως τότε στις αθηναϊκές κινηματογραφικές αίθουσες.

Συγκεκριμένα, στο πρώτο τεύχος του περιοδικού “Μάσκα” της δεύτερης περιόδου του, στις 19 Οκτωβρίου 1946 συστήνεται στο ελληνικό αναγνωστικό κοινό και ο Ζορρό της έντυπης μορφής του. Κάνει πρεμιέρα με την περιπέτεια “Ο Ζορρό μαδάει ένα περιστέρι” (Zorro plucks a pigeon), σχετικά πρόσφατη --τότε-- ιστορία, αφού είχε πρωτοδημοσιευτεί στο περιοδικό “West” τον Ιούνιο του 1946. Η μετάφραση ήταν του Παναγιώτη Αντωνόπουλου.

Έως και το 10ο τεύχος είχαν δημοσιευτεί περιπέτειες του Ζορρό σε έξι τεύχη, πράγμα που δείχνει τη διάθεση του Απόστολου Μαγγανάρη (διευθυντή έκδοσης) να εκμεταλλευτεί τη δημοφιλία του χαρακτήρα και να τη στηρίξει. Οι μεταφράσεις ήταν της Γεωργίας Δεληγιάννη και του Φάνη Κλεάνθη.

Στο team των μεταφραστών του Ζορρό μπαίνει από το 12ο τεύχος και ο Στέλιος Ανεμοδουράς, που έως την αποχώρησή του από τη “Μάσκα” θα αναλάβει, σχεδόν εργολαβία, τον Ζορρό κατασκευάζοντας ακόμα και δικές του νουβέλες με ήρωα τον Ζορρό, όπως πχ η παρούσα περιπέτεια “Ο Ζορρό και ο Έλληνας”.

Τέσσερις περιπέτειες του Ζορρό δημοσιεύτηκαν και στο περιοδικό “Σφίγγα”, συνέχεια της “Μάσκας” για 40 τεύχη. Οι τρεις από αυτές ήταν σε απόδοση (δηλαδή μετάφραση χωρίς πρωτότυπο) του Ηλία Μπακόπουλου.

Αντίθετα, στο περιοδικό “Νυχτερίδα” (24 τεύχη 1949-1950) που εξέδωσε ο Στέλιος Ανεμοδουράς περιπέτεια του Ζορρό δεν υπάρχει στις σελίδες του, εκτός από ένα ένθετο μικρότερου μεγέθους που κατόπιν κυκλοφόρησε αυτόνομα με τίτλο “Ο Θάνατος του Ζορρό”, ενώ ένα δεύτερο είχε προαναγγελθεί (“Ο Καμπαλέρο”), που δεν πρόλαβε να εκδοθεί λόγω διακοπής της έκδοσης.

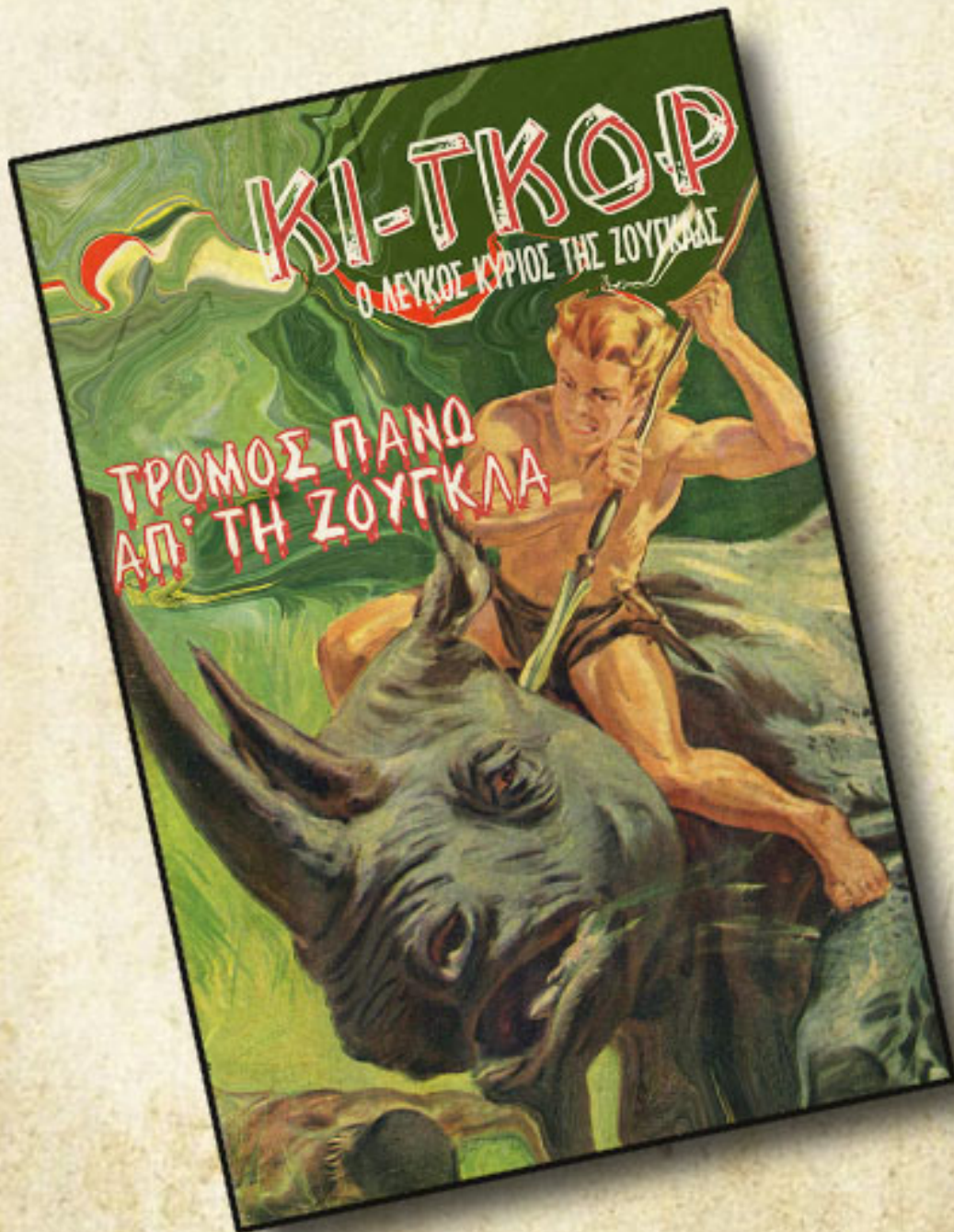
Ακόμα δυο περιπέτειες του Ζορρό σε βιβλία κυκλοφόρησαν σε αυτήν την περίοδο της “Μάσκας” στη σειρά: “Βιβλία Τσέπης Μάσκας”, πριν ο Ζορρό μεταφέρει τις περιπέτειές του στην τρίτη περίοδο του περιοδικού (1955-1958) αλλά με αισθητά λιγότερες παρουσίες (11 σε 147 τεύχη) και μόλις πέντε ιστορίες στη “Μασκούλα” στα 76 τεύχη της που ακολούθησαν... Μαρμαρίδης (2) και Στρατίκης (3) οι συγγραφείς τους.

Περισσότερο από πληθωρική υπήρξε η εμφάνιση του Ζορρό στην τρίτη περίοδο του περιοδικού “Μυστήριο” (1959-1970) με 58 περιπέτειες του Ζορρό, οι περισσότερες πιθανώς μεταφράσεις χωρίς πρωτότυπο (αφού δεν ταυτοποιούνται με τις ισάριθμες αυθεντικές ιστορίες).. Η τέταρτη περίοδος του περιοδικού, ας θεωρηθεί αμελητέα. Σε δέκα μόλις τεύχη και με μια μόνον περιπέτεια, τι ιστορία να γράφει;

Αναλογικά φτωχή είναι και η παρουσία του χαρακτήρα στην 4η περίοδο της “Μάσκας” (1963-1974), αφού στα 296 τεύχη της, μόλις σε 13 τεύχη της φιγουράρει περιπέτεια του Ζορρό και όλα στην πρώτη 100άδα σε μετάφραση κυρίως του Τζίμμου Κορίνη ή επαναδημοσιεύσεις από τις προηγούμενες περιόδους.

Τέλος, αναδημοσιεύσεις περιπετειών του Ζορρό, από παλιότερες εκδόσεις της “Μάσκας”, επιχείρησε και εξέδωσε κάποια σε τομίδια, κάτω από διάφορες εκδοτικές μορφές και ονομασίες, ο Δημήτρης Χανός, ενώ ο Ζορρό ως μέρος του τίτλου σε φυλλάδια παιδικής λαϊκής λογοτεχνίας στη δεκαετία των '50 επισημαίνονται στον “Ζορρό” ως συνέχεια στην αρίθμηση του περιοδικού “Πιτσιρίκος”, στον “Ζορρό της Ζούγκλας” και στον “Μικρό Ζορρό”, καθώς και σε ένα τεύχος του... “Μικρού Ήρωα” (“Πράκτωρ - Ζορρό”, τεύχος 768).

ΣΕΙΡΑ "ΝΟΥΒΕΛΑ" -- Πρώτο Βιβλίο

Μια περιπέτεια καταιγιστικής δράσης, όπου ο άρχοντας της Ζούγκλας Κι-Γκορ αντιμετωπίζει την τρομερή αγέλη αγρίων θηρίων ενός παρανοϊκού γέρο-τυχοδιώκτη και την αδίστακτα αιμοβόρα κόρη του.